

העולם הזה

פדשת פולארד

סקופ

הבוס הסמיו

ליא זוהה!

סקופ

פדשת אידאן

השאלון שנושלה

לישראליים-נעלים!

לפעמים מגיע לך יותר...
 ... מגיע לך שוקולד מעולה -
 טורינו של קמיל בלוך שוויצריה.
 להנאתך ב-2 טעמים נפלאים:
 חלב עם מילוי קרם אגוזים.
 מריר עם מילוי קרם אגוזים ושקדים.

טורינו של קמיל-בלוך, שוויצריה.

שנית

מיוצר בישראל עפ"י רשיון מיוחד ע"י

על הסיבות לירידה מן הארץ (המגרשים). העולם הזה 4.2.87 ואילך.
לדעתי, שורש הרע הוא שמעבר למילים היפות, כגון עליה וקליטת גולים, העובדה הפשוטה היא שאנחנו מדינה של אמיגרנטים, והאופייני למגר הוא חוסר-השורשים, חוסר-המחויבות לחברה (ואפשר להרחיב זאת גם בחוסר-ההתייחסות לפלסטיני כאדם בעל תרבות משלו, שאינה נופלת מתרבותנו).
ומזה גם נובעת התרבות של מצליחות, ההתפסות לסממנים חיצוניים, ומהבחינה הזאת, למשל, העסקה במכונית מפוארת היא ההשקעה הזכונה ביותר, מאחר שזו מסתובבת בכל מקום ומכריזה לכל העם: הנה, איש זה יכול להרשות לעצמו מכונית יקרה! והרי כל ישראלי יודע בדיוק את המחיר. אורי שינקין, ירושלים

עדות תושב חוזר

עוד על הסיבות לירידה (ההמגרשים). העולם הזה 4.2.87 ואילך.
חזרתי על סידרת הכתבות בעניין הירידה מהארץ. הן נכונות ובהירות, ומהן יכול כל אחד להבין ולדעת מדוע הירידה מן הארץ הולכת ומתגברת.
כתושב חוזר, אשר לא קיבל שום עזרה מאי ושהו מישור, ובמיוחד לא ממישרד "הקליטה", ברצוני שהציבור הנכבד ידע ששורש הרע והגורם לכל בעיות הירידה של העולים הם מישרד "הקליטה" והסוכנות. הם ורק הם הגורם העיקרי לירידת הישראלים העולים החדשים.
מאיר דורי, בני-ברק

על עכברים ומעדרים

האם עכברים באמת מזיקים (מיכ"תבים). העולם הזה 4.3.87.
מדוע יוצא הקורא גטניו בשצף-קצף על העכברים, שהם, כביכול, הצדקת הקיום של החתולים (אוכלים את העכברים המזיקים).
הלא לולא החתולים, העכברים בנפשם, היה צריך להמציא אותם. אחרת, כיצד אנמצא היה לטבוע אימרה כל-כך נכונה כמו "לא עכברא גנב, אלא חורא גנב". שתרומה: לא העכבר גנב, אלא החור גנב.
וכמה זה אקטואלי בימים אלה, של פיצויי ארגנס יפת ופנסיותיו.
יעקב בריינב, ירושלים

אין לקורא גטניו מושג עד כמה הוא צורך בהגדרת עכברים כמזיקים. אפילו חכמינו הקדמונים כבר אמרו: "סור רע" ולשם הרגמה קבע חכם אחד (רבא) "אפילו בגדים כוססים" ואחר (רב פפא) "אפילו קתו של מעדר כוססים". אליעזר ורדובניסקי, פתח-תקווה

נתניה זה לא מקאו

על פילאי מסעות קורא במיזרח הר"חוק (מיכתיבים). העולם הזה 4.3.87.
ביג ריל! נמכרו 600 כרטיסים עם מיספר זה, ודווקא מיספר זה עלה בגורל וזכה בפרס הראשון.
אני קניתי פעם כאן, בנתניה, 60 כרטיסים, ואף אחד לא זכה אפילו בקרן של שניים וחצי שקל. זה סיפור! מנשה שחר, נתניה

הפזילה אל התנ"ך

על הנושאים המושכים את תשומת ליבו של מטייל ישראלי (מיכתיבים). העולם הזה 4.3.87.
כל אחד וטעמו ההתעניינות שלו. אם כל מה שיש לקורא ברנט לספר על ביקורו במקאו זה מעשה כרטיס-הפיס, זאת בעיה שלו. אני, למשל, גם כן טיילתי לאחרונה באותו איזור ודווקא שמחתי לקרוא בעיתון מקומי שמעבר לגבול, בעיר הסגנית נאנג'נג, הוקם בית-דפוס מיוחד להדפסת סיפרי התנ"ך, ותוכנית הייצור שלו לשנת-העבודה הראשונה מרבית על מיליון וחצי עותקים.
יעקב מזר, תל-אביב

הצמר מהררי העלג

על מעיל הוויקונה. אותו קיבל שרמן אדאמס. עוזרו של הנשיא אייזנהאואר (מיכתיבים). העולם הזה 4.3.87.
(המשך בעמוד 4)

איראן-גייט:

איפה הנשאלון?

האמריקאים העבירו שאלות כתובות לארבעת הישראליים שתיווכו בין רגן לחומייני. אליקים רובינ' שטיין זימן לשיחה את עמירם ניר, אדולף שווימר, יעקב נמרודי ודוד קימחי. אבל לא שאל דבר ולא הראה להם את ה"שאלות". העולם הזה 7
מנסח שאלון משוער.

מוות בכלא 6

כשבאה אביבה לבקר את בעלה רסאל (בתצלום: מחזיקה את תמונתו) בכלא הר צבאי, הוא כבר היה מת. שוליטנות הכלא לא טרחו לומר לה שהתאבד כמה שעות לפני כן. מדוע הוא פחד לעבור מבכלא 6 — לכלא 4?

אורגזמה אצל הרופא?

המטופלת טענה שהגינקולוג גרם לה לאורגזמה הראשונה בחייה. בזמן בדיקה במר"מ. הרופא נזקק למאמר. אך האם זה היה בכלל אפשרי? הרגיין הרפואי אומר: לא!

המדורים הקבועים:

- מיכתיבים - אלון צעירי, צלם צעיר
- איגרת העורך - אשת השר והמתאבד
- במדינה - פולני אחד
- תשקיף - קונדום כהלכה
- יומן אישי - מיהו אנטון שמאס?
- אנשים - נעורים, היתרון החולף
- מה הם? אומרים/ות - אורנה פורת, יעקב גיל, בתיה הימלפרב וחיים סתיו

כתבת השער הקידמי:

השוכט השתגע?

אורי אבנרי מדווח מארצות-הברית על פרשת פולארד: מדוע הטיל השופט על המרגל הישראלי עונש כבד מזה שביקשה התביעה? מדוע הכריז שריהביטחון הי-אמריקאי כי לג'ונתן פולארד מגיע עונש מוות? על מה שבאמת משגע בפרשה את זרועות-הביון של ארצות-הברית. מדברים שם רק בשקט.

כתבת השער האחורי:

מיליון דולר בגלל אהבה

אסתר זוכוביץקי מוכנה להפקיד מיליון דולר בקופת בית-המשפט, כדי שהמיטרה תחזיר לה את רכונה ותאפשר לה לטוס לניו-יורק, לבעלה האהוב, אותו לא ראתה זה יותר משנה. היא אינה נענית לדרישות אביה לעזוב את יונתן זוכוביץקי, כי היא עקשנית יותר משאול אייזנברג. בינתיים היא עצובה, ולכן הפסיקה לרכוב על סוסה האהוב, ומכריזה כי בכל מיקרה תחזור לארץ, כי "אין דבר שאני אוהבת" — יותר מאשר את המדינה שלי.

בית השיפוטיות

במליאה הם מפעילים את השפתיים בווי-כוחים, בריבים ובעלבונות. כשהם מגיעים למיזנון, מסתיימת ההצגה וכל הח"כים אוכי-לים זה עם זה והופכים להיות חברים. בשני המיקרים, הפה הוא האיבר הפעיל בראשם.

דף חדש הנגאור בעברית

איך קוראים לה. הנגאור (מה שאנחנו מרגישים ביום שאחרי) בעברית? נראה כי ה"משורר יונתן רטוש ניסה לתת את התשובה אלא שלא נתקבלה. זיקני חיפה יושבים ומנסים את כוחם: קוראו הכל על זנבת. שתירות. שרידמש, ובאותה הזדמנות גם על הסתייגות דות עורכים ב"קול ישראל".

בלדר הסמים

מישהו הלשין על אלי נעים (22), והוא נעצר בנמל-התעופה בנגוריון, כשבשרותו מיטען הרואין. איך נקלע החייל המשוחרר לעיסקי בלדרות הסמים? איך איימו עליו מפעיליו להשאירו לגורע כמו כלב, ללא פרוטה, בפאריס?

הדריין המתפרע

שרה-רחל אינו רוצה — ואולי אינו מסוגל — להשליט מרות על הרבנים. דין תלאביבי התפרע במהלך סיורו גט. ויבולון המר משתמט כבר איבעה חודשים מטוסול בו.

טרוף מיני אצל שריד?

מה האמת סביב ההאשמות נגד אהרון טייטלמן, האחראי לענייני כח-אדם ב"מישרד-התיירות? מדוע מצטער גוסטב בריאן על כך שפתח את סיו, ומה גרם לנציב שרות המדינה, עימנואל שרון, להגיש תלונה במיטרה? מדוע ניסה אברהם שריר לעזור לשריד, ומה בדיוק אמרה אחת מן המתלוננות בעדותה?

וודקה וכבד של שבוי

הבימאי הרוסי גלב פאנפילוב הכריז בראיון לעד"נה פיינר, בפסטיבל ברלין, כי ישמח לבוא ליש"ר עם סירטו הווכה, חבריו כיבדו את כולם בוודקה, והיפאנים הציגו זוועות מהמלחמה: קצינים יפאניים האוכלים כבר של טיים אמריקאי שבוי — ומי פקדים הטורפים את פקודיהם.

אשתי ואחי

במשך 20 שנה כבש שרגא בוקסבאום את חשדותיו כי אשתו בוגדת בו עם אחיו. בעת הראשונה, במהלך ורדצה גט, מרדע הוא מבין לספר את סיפור חייו הטראגי באוזני העולם כולו?

אסיר למען הכדור

יעקב שורץ (בתצ-לום), שחקן ביתר ירושלים, היה מוכן לשלם ביוקר כדי ל"המשיך לשחק. כשהגיע לצה"ל סירב לצאת ליחידה מרוחקת — כדי שלא להפסיד אימונים — ולכן בילה שביעה חודשים בכלא, עד שהכניע לבסוף את הצבא.

מיכתבים

ההיפך הגמור הוא הנכון. אני הצבעתי נגד ביטול ההשעייה, והייתו במיעוט. אמרתי, שלא אוכל להסתכל בראי, אם אצביע בעד ביטול ההשעייה הצורקת. אני סבור שהחלטת הוועד המנהל לבטל את ההשעייה, תביא תוצאות חמורות וטלוויזיה הישראלית. נתן ברון, חבר הוועד המנהל, רשות השידור, ירושלים

מי הדיח את אריק?

מועלי בארשבע בין שלושה מזכירי רים (ראש-עירייה בעל כורחו), העורלם הזה (4.3.87).

פיספסתם. מי שהדיח את אריק ניסן מתפקידו כראש מועצת-הפועלים הוא בנץ כרמל, ולא כפי שכתבתם. ועוד פרט מעניין: כמה שנים לפני זה הדיח ניסן עצמו, מתפקידו, את אורי סכאני.

יוסי אמזלג, בארשבע

משה זילברמן מעולם לא התמודד על משרת מזכיר מועצת-הפועלים, שכן בשמונה השנים שקדמו לבחירתו כראש-עירייה, הוא שימש כמזכיר מקום ראש-העירייה.

מערכת-היחסים בינו לבין ממלא מקומו, אריק ניסן, היא טובה ביותר. יש גם מערכת-יחסים אישית טובה בינו לבין מזכיר מועצת-הפועלים, בנץ כרמל. יצחק שתיל, יועץ תיקשורת לראש-העירייה, בארשבע

התועלת של המרחלת

על מיספר זוגות הנעליים הדרוש לאשה (רחל המרחלת), העולם הזה (25.2.87).

אחרי שבועות של רחיות (יש לך איזה עשרה זוגות?), בהם סירב בעלי היקר להתלוות אליי לקניית זוג נעליים במכירות סוף-העונה, הוא התעורר לפתע ודחק בי לצאת ולקנות. וכשנכנסנו לחנויות הוא לא חדל עד שקניתי שלושה זוגות (שניים מציאה, ואחד ככה-ככה). כאשר שבנו הביתה, ביקשתי הסבר. במקום תשובה הוא פתח את הגליון האחרון של העולם הזה, הגיש לי את מדורה של רחל המרחלת. והצהיר: אם לאחת (גרשותו של איש אל-על) יש 27 זוגות נעליים ולאחרת (אשת טלוויזיה) שישה זוגות מגפיים, גם לך מגיע איזה מיספר באמצע.

חווה סופל, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיים או טכניים.

סוד הזנבות

גם לפני 25 שנה התעניין העולם הזה מאוד בלשון העברית, ולא רק במיסגרת פינת בריהודה. גם במיסגרת המדור ספרים. שבו דווח, בגליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה, על סיפור החדש, לשון נקיה. של הבלשן העברי הקשוי (או כן 75) רניאל פרסקי, שחי בנידוריק.

למרות שבדין בן-גוריון אינו סובל אותה, היא ככל זאת מילה חשובה מאוד. המילה את, כמובן, לפי מחקר מדעי, את היא המילה השכיחה ביותר בלשון העברית. המילה השניה השכיחה ביותר: לא.

לא ששכיחות היא דבר חשוב כל-כך. בתנ"ך, למשל, מצויות 414 מילים, המופיעות כל אחת פעם אחת בלבד. ובכל זאת שתרשו לא רע בלשון (כננו): אבטיח, סולם, ציננות. ומי יודע למה קוראים למיברשת מיברשת? כי היא עשויה מעצי ברוש. ולמה למיזנבת (השטרנימל של אנשי מאה שערים) 13 זנבות? 13 זנבות כנגד 13 עיקרי-האמונה של היהדות.

(המשך מעמוד 3) ויקונה איננו סתם צמר משובח. זהו צמר מעולה ביותר, בעל סיבים מבריקים, עדינים רכים במיוחד, והוא מופק מגזיתון של כיבשי הלאמה הפראיות, המשוטטות חופשיות בהרי השלג הנצחי שבמרומי פרו ובוליביה. ואגב, מגזע הלאמה המבויתות, הקרוי אל-פאקה, גם כן מופק צמר מעולה ומיוחד, המשמש גם הוא כחומר גולמי למעילי-גברים יקרים. טובה פישמן, תל-אביב

פינת בן-יהודה

על לשון תיקנית (יומן אישי), העולם הזה (25.2.87).

ושוב נדנוד בענייני לשון, שהעולם הזה כה רגיש לתקינותה.

בכתבה על מאיר יערי המנוח (נפש בריאה בגוף שברירי) נכתב: "הוא היה אחד מאחרוני דור המייסדים, דור הנפילים, דור שאיתרע מזלו והוא היה מסוגל ליצור יש מאין".

אבל פירוש המילים איתרע מזלו הוא נשבר מזלו. כלומר: נכשל. אפשר להשתמש במטבע לשון זה רק לשלילה, כגון: איתרע מזלו ולא היה מסוגל. פרופ' יעקב בהט, חיפה

צעירי: צלם צעיר

על זהותו של צלם (לסביות בכלל ונווה-תירצה, העולם הזה (25.2.87).

את תמונותיה של גלית מירזי, שאותה אריינתי לפני כליאתה בגין ניסון לשור מזויין.

העולם הזה (25.2.87). סטודנט שנה רביעית

צילם הסטודנט לצילום (שנה רביעית) אלון צעירי.

התועלת של המרחלת

על מיספר הנעליים הדרוש לאשה (רחל המרחלת), העולם הזה (25.2.87).

אחרי שבועות של רחיות (יש לך איזה עשרה זוגות?), בהם סירב בעלי היקר להתלוות אליי לקניית זוג נעליים במכירות סוף-העונה, הוא התעורר השבוע, לפתע, ודחק בי לצאת ולקנות. וכשנכנסנו לחנויות הוא לא חדל עד שקניתי שלושה זוגות (שניים מציאה, ואחד ככה-ככה). כאשר שבנו הביתה, ביקשתי הסבר. במקום תשובה הוא פתח את הגליון האחרון של העולם הזה, הגיש לי את מדורה של רחל המרחלת. והצהיר: אם לאחת (גרשותו של איש אל-על) יש 27 זוגות נעליים ולאחרת (אשת טלוויזיה) שישה זוגות מגפיים, גם לך מגיע. חווה סופל, תל-אביב

האיש בראי

על ההצבעה בוועד המנהל בנושא ציון סוויירי (חמור אינטליגנטי), העולם הזה (4.3.87).

בהעולם הזה (במדור שידור) פורסם כאילו אמרתי שלא אוכל להסתכל בראי אם לא תבוטל השעייתו של ציון סוויירי, יו"ר ועד הטכנאים בטלוויזיה, שהפסיק את שידור מישחק הכדורסל המפורסם.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3-4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גורא נוימן ♦ צילמי מערכת: ציון צפירי, צבי טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המדל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קליא יני.

כבר דובר הרבה על הצעת-החוק הבאה לאסור את פירסום שמותיהם של חשודים, אלא אחרי 30 ימי-מאסר.

יש הקוראים לה "חוק ריבקה שריר", על שמה של יוזמת החוק, אשתו של שרה-מישפטיים. השולטת כיום בכעלה, במשרד-המישפטיים וב מדינה כולה.

אני מעדיף לקרוא לו "חוק וענונו". וענונו נחטף, לדבריו, ברומא, והובא לארץ. כאן נכלא כחשאי. גם אילו שמעה על כך העיתונות, לא היתה יכולה לספר על כך לציבור. מאימת הצנזורה. וענונו יכול היה להירקב כאן בכלא סורי במשך חודשים, ואף שנים, מבלי שמישהו היה יודע על כך. הדבר נמנע רק תודות לאמצעי העיתון הבריטי, שחישש אחריו, והכומר האוסטרי שבא לחפשו ושעורר רעש.

אם תתקבל הצעת-החוק המוצעת, יכול כל אזרח בישראל להפוך לווענונו. באחר-הלילות

שריר וענונו כן הורדמו העורכים

תקיש המישרה על רלתו ותעצור אותו, ומאותו הרגע לא ישמע עליו איש במשך שלושים יום ויותר, שבהם תוכל המישרה להפעיל עליו כל לחץ אפשרי, נפשי וגופני, כדי שיוודה במה שד עשה ולא עשה.

אשת-השר והמאהב

לא מזכיר אמרתי בשידור בטלוויזיה שעי לינו לבחור מבחינת זכויות-האדם בין המישר צהוג כביר-המועצות ובין המישר הנהוג באר צות-הברית. עלינו לבחור בין עיתונות נוסח ניר יורק טיימס ועיתונות נוסח פראבדה. שתי הבחירות אינן אלא בחירה אחת. בארצות הברית נשמרות זכויות-האדם, מפני שנייר-יורק טיימס יכול לרווח על כל חשד וכל מעצר. בברית-המועצות אין פראבדה מודיעה על מע צרים, ועל כן אין בה זכויות לאדם.

ריבקה שריר ושות', יומי החוק, כאים בשם אידיאליים נעלים, הגנה על שמו הטוב של אדם כטור הורש, הנוק הנגדם לעצירים חפים מפשע. ועוד הרבה מישאלות חסודות אחרות. אולם עובדה היא שריבקה שריר ובעל-התעוררו רק אחרי שהועלו נגדו חשדות מסוימים בתחום הציבורי, גם בעבר הועלו הצעות כאלה בכנסת מדי פעם — וככל פעם זה קרה אחרי שנפגע פוליטיקאי מפרשה זו או אחרת. בצדק או שלא בצדק.

אין זו הצעת-חוק להגנה על אזרחים. וזה הצעת-חוק להגנה על פוליטיקאים ושאר חכרי

העולם הזה

מדוע השתגע פולארד

בטעות תיק לא נכון. כשאתה פותח אותו בבית, אתה מוצא בו ציור של מיסמכים סודיים ביותר של ממשלת ארצות הברית.

למיסמכים יש נגיעה ישירה לביטחונה של מדינת ישראל.

למי אתה מוסר את התיק? האם אתה מחפש מבר ישראל ואומר לו להעבירו לשלטונות ישראל, או שתמסור אותו לתחנת המיטרה הקרובה?

לא ביקשתי תשובה. די היה לי בהבעת הפנים המהורהרת שעל פני האנשים והנשים בקהל.

אין ספק שפולארד פעל כפי שפעל מפני שהעדיף את נאמנותו לישראל על פני נאמנותו לארצות הברית. כמה פולארדים פוטנציאליים יש בקרב יהדות ארצות הברית? האם הם מהווים בה רוב? מיהו יהודי אמריקאי, ומיהו אמריקאי יהודי?

במשך שנים רבות לא עלתה שאלה זו. היה גרמה שהבנית בין ארצות הברית וישראל היא כל כך חזקה, עד כי לא תיתכן כלל סתירה בין נאמנות אחת לשניה. פרשת פולארד שכרה אש ליה זו.

במקום האשליה בא הפחד. מתחת לסף ההכרה ארב תמיד הפחד מפני האנטישמיות, שמאו ומעולם תפס מקום נכבד בסבך הטראומות של יהודי ארצות הברית. אך עכשיו זהו פחד גלוי. המיפלצת עלולה להרים את ראשה.

פרשת דרייפוס הבוכה

מבחינה מסוימת, פרשת פולארד היא פרשת דרייפוס הפוכה.

אלפרד דרייפוס, סרן במטכ"ל הצרפתי, הורשע שלא בצדק בריגול לטובת גרמניה. הפרשה גרמה לגל עכור של אנטישמיות בצרפת. גל זה הוליד במוחו של כתב-חזק אוסטרי בפאריס, בשם תיאודור הרצל, את הרעיון הציוני.

עכשיו גרמה המדינה הציונית, עליידי גיוס פולארד, לאותה התוצאה: גל של אנטישמיות בטענה שהיהודים הם מרגלים, אלא שהפעם הורשע היהודי כרין.

עסקי ביש מס' 2

בקרוב הישראלים כארצות הברית שורר רגש אחר: זעם על ממשלת ישראל, בשל הפקרת הזוג פולארד.

בפרשת פולארד חזרו רבות מן התכונות המכוערות שציינו לפני 34 שנים את הפרשה בהא הידיעה: העסקיביש המפורסם, פרשת לבון.

בשתי הפרשות הצטיינו המפעילים הישראליים כחוסר-אחריות משוע. הם גייסו יהודים מקומיים, וסיכנו את הקהילה היהודית כולה. הם הפקירו את הסוכנים ברגע המכריע, וברחו על נפשם, כנטשם את פקודיהם בשדה הקרב.

הפעם בולט יחס מחפיר זה עוד יותר. רפי איתן ואביאם סלע עושים קריירות, בשעה שפולארד ואשתו נמקים בכלא, והוא עלול לבלות שם את כל חייו.

בעוד שפולארד שתק אחרי לכידתו, כדי לחיות על מפעליו, ואיפשר להם להסתלק, מסרו אלה לאמריקאים — לפי הוראת הממשלה — את החומר שהיה דרוש להרשעת פולארד. הם נעצו סכין בגבו.

הדבר לא עזר, כמובן, לישראל. האמריקאים דורשים עוד ועוד, וישראל אינה יכולה לספק את המבוקש. מכלי לגרום לשערוריה גדולה עוד הרבה יותר.

ישראל לא יכלה לנטוש את נדוניאקאחיר (אחרי ששניים מהם נתלו), ואין היא יכולה לנטוש את הפולארדים. המצפון הלאומי לא יאפשר זאת. העסקיביש זיעזע את המדינה במשך שנים והפיל ממשלות. פרשת פולארד עלולה ללכת בעיקבותיו.

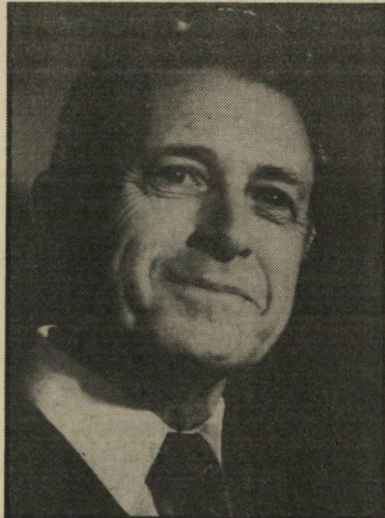
דווקא פרשת פולארד מוכיחה את עוצמת השליטה של השדולה הישראלית (קרי: היהודית) בכלי-התיק שורת האמריקאים.

בשיחות פרטיות השמיעו כאוונזי עיתונאים בכירים רברים מרים וחריפים. איש מהם לא העז אף לרמוז על כך בעיתונו.

שליטה זו עלולה לגרום בארץ לשאננות, להרגשה שהכל מותר והכל אפשרי. זוהי אשליה

רבי איתן: המכילים ברחו

גידון פולארד: הוא נבגד

איש כזה לא נלכד. משמע: הוא עדיין נמצא במוקד המערכות הסודיות ביר בארצות הברית.

ורעות הריגול-הנגדי האמריקאי יוצאות מ'גידון כרי לגלות איש זה. אין להן מושג מיהו. החשש שאדם כזה ממשיך למלא את תפקידו במוקד-העצבים של מדינתם משגע את האחרים, וגם ההיסטוריה של מוסדות אלה, שמקורה בחשש שאולי קיימים מרגלים נוספים בקירבם, הקשיחה את ליבם של השר והשופט.

העונש המדויק, שהטיל השופט האמריקאי קאי על ג'ונתן פולארד, נראה כמטורף.

אחרי הכל, פולארד ריגל למען מדינה ידידותית — מדינה המשרתת את ארצות הברית במקומות רבים מסביב לכדור-הארץ. ואחרי הכל, ארצות הברית היתה חייבת, לפחות מבחינה מוסרית, להעניק בעצמה, ומרצון, לישראל כל מידע מודיעיני הנוגע לביטחונה של ישראל.

למרות זאת הטיל השופט על פולארד מאסר עולם — ללא זכות לשיחרור מוקדם — עונש שהתביעה עצמה לא דרשה אותו. ולמחרת היום אמר שר-הביטחון האמריקאי, קספאר ויינברגר, שהיו צריכים להוציא את פולארד להורג.

מה ההסבר לגישה מוזרה זו? האם האמריקאים השתגעו? האם מתבטאת כאן שינאה מוסרית לישראל, שלא מצאה לה עד כה מוצא אחר?

רשת שלמה חסולה

השבוע, בעת ביקור חטוף בארצות הברית, שמעתי את התשובה לשאלות אלה.

השופט לא השתגע. גם לא ויינברגר. הם היו רק מרגלים מאוד-מאוד.

כפי שהודיע ויינברגר בתזכיר סודי לשופט, גרם פולארד נזק עצום למערכת המודיעין בארצות הברית.

הרוג זה נובע מעובדה שאינה נוגעת לפולי-ארד במישרין, אלא למהות החומר שהועבר על-ידו לישראל — ומוצאו.

וזה הסיפור:

חלק מהמידע שמסר פולארד הגיע לידי המודיעין האמריקאי באמצעות רשת-ריגול אמריקאית שמפעלה בארץ מסוימת מאחורי מסך-הברזל.

לפי הוראות-הקבע של המודיעין האמריקאי (ושל כל שרות כיון בעולם) — ברגע שיש חשש של דליפה המסכנת רשת-ריגול בארץ-אויב, יש לחסל את הרשת כולה מייד, ול'מלט את חבריה.

מסירת החומר עליידי פולארד לידי ישראל יצרה מצב-חירום כזה. המודיעין האמריקאי לא יכול היה להיות בטוח שהחומר לא יפול בידיים לא-נכונות, או שהטיפול בו לא יביא לגילוי הרשת, ועל כן ניתנה ההוראה לחסל את הרשת.

הרשת הזאת היתה חשובה במיוחד, וחיי סולה גרם לגנוק שאיננו-ניתן-לתיקון לאינטרס הביטחוני האמריקאי, כדיבר ויינברגר בתזכירו. מכאן החומרה היוצאת-דופן שבה התייחסו השופט והשר ויינברגר לפרשה זו.

העונש היה כהתאם לכך.

מתחת לפני השטח

לאור כל אלה, מוזר עד כמה מאופקים כלי התיקשורת האמריקאים בעניין זה.

אומנם, הם מרבים לכתוב על הפרשה. מינויו של אביאם סלע לתפקיד בכיר בחיל-האוויר וכה בסיקור נרחב וניזעם.

(ואכן, קשה להבין את האחראים למינוי זה — מה גם שטרחה להזמין את הנספח האווירי האמריקאי בתל-אביב לחגיגת המינוי. מה יש כאן? אטימות הגובלת בטימטום? שחצנות העוברת כל גבול? יצחק רבין לא התפרסם מעולם בשל רגישות-היתר שלו לריגשות הוולות, אך לכל דבר יש גבול. ואולי אין.)

אולם למרות כל אלה, הסיגנון של עיתוני-אמריקה נשאר מאופק להפליא.

קל להעלות על הדעת מה היו בותבים אילו היה פולארד מרגל תורכי, צרפתי או ארגנטיני.

במשך השבוע, שבו שהיתי בארצות הברית, מצאתי רק מאמר אחד ויחיד בעיתון אמריקאי חשוב, שעורר את השאלות המתבקשות — וגם עליו הקפיד העיתון להחתים עיתונאי בעל שם יהודי מובהק: כהן.

הכחד: מרגלים נוספים

בבירת ארצות הברית התהלך השבוע סיפור שני, חמור אף מהראשון. יתכן שגם הוא תרם לאכזריות העונש.

בצמרת הריגול הנגדי האמריקאי שוררת פאניקה, אשר הדיה הגיעו לוויינברגר, וגם לשר פט.

וזה הסיפור: לא רק המרגלים שנתפסו עד כה (כגון מישפחת ווקר, שריגלה למען ברית המועצות) גורמים להיסטוריה, אלא שהצמרת האמריקאית חוששת שבקירבה עלולים להימצא מרגלים נוספים.

חיק סודי בסופר-מארקט

הרצאה שנשאתי בבית-כנסת קונסרבטיבי, במהלך תפילת-השבת, הצגתי לקהילה — כמאה זוגות צעירים וקשישים — שאלה היפותטיות:

אתה נכנס לסופר-מארקט. בצאתך אתה נוטל

לאילת

הטיסה הזולה ביותר

109

ש"ח בלבד. הלך ושוב.

מחיר	מחיר	מחיר	מחיר
מחיר	מחיר	מחיר	מחיר
14:00	14:55	08:00	08:55
11:00	11:55	17:00	17:55

טיסות יום יומיות
כל הטיסות יוצאות וחוזרות לתיא (שדה דב)

לשרותך 2 קוי תעופה חדשים

ירושלים – אילת
טיסה יום יומית
רק 139 ש"ח הלך ושוב

חיפה – אילת
טיסות בימים א – ג – ה
רק 175 ש"ח הלך ושוב

פרטים והזמנות: ת"א: בן יהודה 228, טל. 03-442297, 03-452735
ירושלים: יפ. 210, טל. 02-380668, 02-383554
חיפה: העצמאות 84, קומה א', טל. 04-670074, 04-670074
עכו: בן עמי 45, קומה א', טל. 04-910158
* כפוף לתקנות טיסות השכר, תמארגן: שחף תעופה צ'רטר.
(1986) בע"מ, המוביל: שחף שירותי תעופה בע"מ, ר.מ.ת.א. 109.

מקאו MACCAO

המסעדה הכי סינית בעיר

יש סינית ויש סיניות

אולם הכי סינית בעיר

היא הסינית היפה "מקאו"

בה אוכלים סינית ומבילים סינית.

ארוחות צהריים עיסקיות (5 מנות) החל מ-15 ש"ח.

משלוחים הביתה וקייטרינג

רח' ירמיהו 7 תל-אביב טלפון: 03-5464273, 03-5464311

חניה חינם לכל אורחי המסעדה.

סקס ועסקים

ללא שותפים סמויים

אנו מספקים:

- מכשירים למניעת
- ציתותים בטלפון
- שרות לגילוי מיקרופונים
- מושתלים
- מגלי מתכות
- מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ

שלום עליכם 18, ת"א, טל' 286444

למכירה

דירה 2½ חדרים

בבתים

ברחוב בריהורה

לפנות: 581979 ☎

אחריצהריים

אקורדיוניסטית

מארגנת שירה בציבור עם שיקופיות ומישחקיחברה

במסיבות

תוכנית מיוחדת ליימהולדת

טלפון: 221017, תל-אביב

במדיונה

העם אדמה רוויית דם

ושאתילה. וזאת — כך הסתבר לפתע — אחרי שקנדה סירבה לקבל אותו כנספח אצלה.

כל זה לא הספיק כדי ליצור משבר פוליטי של ממש בין שתי המדינות, שהן שותפות ביחד בעסקים רבים מדי בעולם ובמרחב. אך זה הספיק כדי לצר ייר תדמית חדשה של ישראל: מדינה שאין לסמוך עליה, ערמומית ואף כוג' דנית, שחצנית ומתנשאת, שירידי באלף ואחד עניינים שחורים.

כל זה רחוק מהתדמית של ישראל הקטנה והאמיצה, החלוצית והאיראית ליסטי, שהייתה נחלת ישראל לפני 20 שנה.

קל יותר להרוס תדמית חיובית מא' שר ליצור אותה. ישראל עושה זאת בי הצלחה.

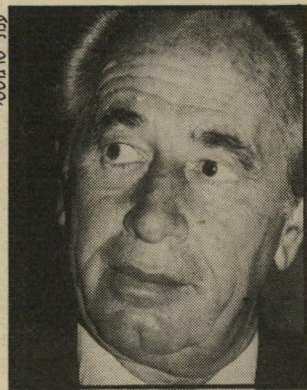
ראש הממשלה קול רם

בראיון טלוויזיה בפני, דמה פרס לעבריו שנתפס עליהם

פרצופו המיוסר של שימעון פרס, לישאליס, החיים עתה שוב בצל השואה, בשל מישפט ג'ון רמאניוק, באה ההתערבות הפולנית כאפתעה, וגם כנחמה. טובי העולם מתעוררים כדי להתמודד. סוף סוף, עם הפרשה הז' נוראה, על ארמת פולין, הרוויה בדם יהודי, קם ואמר אישמצפון: אנחנו היינו שותפי מלאך המוות.

כתב-טלוויזיה רם
"אין אחריות מיניסטריאלית?"

מוראיון פרס
"אני מסרב לענות!"

שניבט מעל מירקע הטלוויזיה כיום החמישי בשבוע שעבר, סימל יותר מכל אירוע אחר את מצבו של המיסד הפוליטי בישראל: נבדך ומגמגם, מרבה להתחמק מתשובות, ולעיתים אפילו מסרב לענות.

במהלך ראיון במבט לחדשות, ש' נכפה על שרהחוף עליידי כתבהיט' לוויזיה אלימלך רם, דמה המראיון לעבריו שנתפס עליהם, ושעדיין לא הספיק להכין תשובות משכנעות ואליבי מוצק.

בבוקר היום החמישי ניסתה הטל' וויזיה לקבוע ראיוןמצולם עם פרס, אך נתקלה בסירוב. שרהחוף ידע, כי במרכז הראיון שהוצע לו תעמוד פרשת פולארד: 12 שעות קודם לכן גזר בית' המישפט האמריקאי מאסר'עולם על ג'זנתן פולארד. הגירסה הישראלית הי' רישמית, שטופחה בחודשים האחרונים, כאילו תמה פרשת'פולארד לגווע, התי' פוצצה כבועת'סבון.

פרס חש, כנראה, מה שידע כל אחד ממיליוני האמריקאים ששמעו את גזר' הדין החמור: בית'המישפט האמריקאי, ששלח את פולארד למאסר לכל ימי חייו, ביטא בהחלטתו את הזעם ואת התיסכול של המיסד האמריקאי ושל דעת'קהל האמריקאית (ראה לעיל).

בשעה שבארצות'הברית אישים רמי' מעלה מורחים, בעלי'תפקידים מתפס' רים, קריירות מזהירות נקטעות וה' נשיא עצמו מצטרף, מתנצל, מכה על חטא ומבקש להציל את כהונתו, שיחררו מנהיגי'ישראל את עצמם מכל אחריות והטילו אותה על יועצ'סתרים הרפתקני ועל קצין חיל-אוויר מחונן; גם טרחו אחר'כך לקדם את השניים.

שפתיים נעות. אלימלך רם, הכ' תב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, החליט שלא לוותר לפרס. הוא גילה שפגישת פרס עם ראשי עיירות'הפיתוח נוערה לבית מרכז מפלגת'העבודה, ברחוב הירקון 110 בתל-אביב. כשהוא מלווה בצלמים ומקליט'יקול מיהר לשם, נת' קל ברכוזה גדולה של עיתונאים, ש' באו לסקר את האירוע. בשעה שצוות הטלוויזיה התמקם בבניין, גילה רם לעיתונאים המצופפים, כי לא בא בעניין עיירות'הפיתוח, אלא בעניין פולארד. מייד עורר את סקרנותם והם ביקשו ממנו רשות להיות נוכחים בש' עת הראיון. רם הסכים, גילה כעבור דקות ספורות שהסכמתו הצילה את הראיון: כאשר הופיע פרס במיסדרון, הפתיע אותו רם כשהזמין להתייצב לפני המצלמות: פרס העיף מבט סביבו, ראה את העיתונאים המצופפים, הכין שלא יוכל להתחמק וישב בלא'רצון על הכיסא.

רם ירה לעבר פרס את השאלה המר' כרת מפרשות'ביש אחרות: "מי נתן את ההוראה?" פרס העווה את פניו, נתקע לאלם ממושך, הרכין את ראשו ולצר פים נראה כאילו שפתיו נעות ללא קול. עיתונאים עדי'ראייה סיפרו לאחר מכן, שלרגע נע על כיסאו כמי שמת' כונן להימלט. לבסוף פלט: "את זה עדיין מוקדם לברר..."

ושוב ירה רם לעברו: "האם אין אחריות מיניסטריאלית?"

פרס, עצוב, לחוץ ומהורהר: "אני מסרב לענות..."

עיתונות

עיתונאים נגד ניר

לא קל להיות נשוי

עם ידיעות אחרונות,

כשעומדים במרכז פרשה

מי שעקב בקפדנות אחרי הכתבות שפורסמו בעיתונות הישראלית על הי' פרשה האיראנית וג'יבוריה, שם לב לכי' מה עיתונאים שהקפידו לכתוב באופן עקבי נגד עמירם ניר. בדיקה בצי' ציטויהם גילתה עובדה מוזרה: לכולם יש או היה קשר כלשהו, ולא טוב במי' יוחד, לעיתון ידיעות אחרונות, אשר ניר, בתוקף נישואיו לג'רדי מוס'ס'נר, הוא אחד מבעליה.

אילו כפיר, הכתב המדיני של העי' תון המתחרה חדשות, היה בעבר כתב ידיעות אחרונות. אחרי כמה שנות' עבודה עבר למעריב ומשם עבר לח' חדשות. כפיר התבטא לאיפעם בגנות מישפחת מוס.

יעל גבירץ, עיתונאית בחדשות, פירסמה לפני שבועיים כתבת'דיקון מקיפה על ניר ועל הפרשה האיראנית. הכתבה היתה עויינת במיוחד. גבירץ היא בתו של שמואל (ג'פסקא") פיר' סטנברג, שהיה במשך שלוש שנים המפיץ של ידיעות אחרונות בנייר' יורק. לפני שנה ושמונה חודשים (ביולי 85) הפסיק ארנון (ג'וני') מוס, מנכ"ל העיתון, את החוזה עם פיר' סטנברג, ומישפטים בין השניים מת' נהלים מאז.

עוזי מתיימי, כתב עלי'המישמר, מתגורר בלונדון בדירה ששכר מיעקב נמרודי, גיבור אחר של הפרשה האיראנית. מחניימי הוא גם בנו של גידעון מתיימי, שהיה סגן היועץ לענייני' טרור, שהתמודד בזמנו עם עמירם ניר על תפקיד היועץ. ניר זכה לבסוף בתפקיד. מחניימי נפטר לפני שנה.

שמואל שגב, עיתונאי של מעריב, הוזכר באחרונה כאחד המועמדים לכי' תיבת ספר על הפרשה מנקודת'ראותו של יעקב נמרודי.

נעת סדורטס

האמריקאים ביקשו לחקור את הישראלים המעורבים בפרשה. ישראל התנגדה. הוסכם על העברת שאלות. דפנה ברק מגלה:

לא היתה מקידה!

ביום השני שעבר הוזמנו אל שווימר, יעקב נמרודי ודודי קימ' חי — שלושת הישראלים שהיו מעורבים בשלב א' של פרשת איראן קונטרס — לשיחה ידידותית עם אליקים רובינשטיין, מזכיר-המשלה. על פי ררישם הוחר'משמעת של השלושה, הוזמן הישראלי הרביעי, עמירם ניר, לשיחה נפרדת.

לישראלים הנוגעים בדבר לא באה ההזמנה בגדר הפתעה. חלקם המתניו לה בקוצר-רוח, כי עיקבות הפירושים על דרישת האמריקאים לשתף גם את הישראלים המעורבים בדבר בחקירת איראן-גייט. קצרה-הרוח מכולם היה אדולף (אל') שווימר, המחזיק עדיין גם באזרחות אמריקאית, נוסף על לאזרחותו הישראלית.

דרישה אולטימטיבית מצד האמריקאים לחקור אותו עלולה להוביל אותו לויתור על אזרחותו האמריקאית, כמיפלט אחרון. בשיחות פרטיות לא מסתיר שווימר את אכזבתו מחברו

מזה עשרות שנים, שימרון פרס.

שווימר מאוכזב לא רק מהתנהגותו המפורסמת בתפר בין שני השלבים הראשונים של איראן-גייט, אלא גם מהתנהגותו כיום.

ההפתעה הגדולה היתה טמונה ב' תוכן הדיונים שנמשכו השבוע במשך שלושה ימים. הנוגעים בדבר הגיעו למישרד-הראשי-המשלה כשהם מתו-

ניר רבי-מכר

נמרודי אלוקים רשם

חים לשמוע מהן השאלות האמריקאיות שיוצגו להם. אך בהינעם למישרד-הראשי הממשלה, לא הוצגו להם כל שאלות. לשאלון האמריקאי לא היה זכר.

תחת זאת הם נתבקשו: ספרו את גירסתכם. ככה סתם. החברה סיפרו, אליקים רשם, לא נזקקה לעזרים שום שאלה פרט בוקטיבית, או לפחות שאלה המתבקשת מרוח טאוויר.

אחד הנוגעים בדבר טרח וצילם את החוברת התכולה הקרויה דוח ועדת-החקירה המיוחדת של הנשיא עבור ידידיו. אישים מרכזיים לא טרחו להתעמק בדוח, לקראת השיחות שהתנהלו בשבוע שעבר. אפילו מנחה-השיחה, אליקים רובינשטיין, איש מבריק ויסודי לכל הדיעות, אישר במהלך השיחות כי יש לו עותק של הדוח, אך עדיין אינו יודע את תכנון לפרטי-פרטים. מהשיחות, שהתנהלו להן בנחת, נוצרו כצפוי שתי גירסות: גירסת קימ' ח'נמרודי-שווימר, מול גירסת ניר.

עצמי אחרי בליבך הרבה שנים בשירות-המדינה מושמץ על ידי עמירם. איזה פרצוף יהיה לי אצל האמריקאים?"

על בסיס שיחות אלה, ועל סמך הגרסאות השונות, תנסח כנראה ישראל עמדה אחידה, וזו תישלח בימים הקרובים לארצות-הברית.

והיכן השאלות האמריקאיות? המוד מנים לשיחות לא הבחינו בכיוון חקירה מסויים ולא נשאלו שום שאלה, פרט לשיחזור כרונולוגי של המאורעות. האם הגיעו שאלות לישראל, ומישהו בממשלה העדיף להתעלם מהן ומרח תישאל, כדי לרצות את האמריקאים? על סמך-מה ינוסחו תשובות הישראלים לאמריקאים, אם הללו אינם יודעים מהן השאלות וממילא לא השיבו עליהן?

בשליחות האומה

בגלל גורל התעלומה וחשיבותה העניין, להלן הרקע לי

בסוף השבוע שעבר פורסם דוח

שווימר

בעיה של אזרחות

טאוויר, סיכום בן כ-300 עמודים של עבודת ועדת-החקירה שמינה הנשיא האמריקאי רונלד רגן, בראשותו של הסנאטור לשעבר ג'ון טאוויר, לחקור את פרשת איראן-גייט. הדוח, שהפך לרבי-מכר בארצות-הברית (נמכר עד כה ב-400 אלף עותקים), כולל עדויות חמורות ביותר כיצד התנהלו דברים ברומ של עולם.

חלק מהנוגעים בפרשה לא היו שותפים במהלך עבודתה של ועדת טאוויר. המדובר בארבעת הישראלים: עמירם ניר, אדולף שווימר, יעקב נמרודי ודודי קימחי.

האמריקאים דרשו מישראל לאפשר להם לחקור גם את הרבי-מכר, אולם ראשי-הממשלה, יצחק שמיר, השיב שלא יעלה על הדעת שממשלה זרה תחקור אזרחים ישראליים שפעלו בשליחות האומה.

כפרשת-ביניים סוכם, כי האמריקאים יגישו שאלות לישראלים המעורבים בפרשה.

השמועה אמרה כי השאלון אמור של שמיר בארצות-הברית, באמצע ה' שבוע שעבר. לא זאת בלבד, אלא שמ' קורות ישראליים אישרו עוד קודם לכן את קיומן של השאלות, כשהגיבו לט' ענות לפיהן לא איפשרה ישראל לור' עדת-טאוויר לבצע עבודה מושלמת, כי שמנעה מהישראלים לשתף פעולה. המקורות הישראליים טענו אז, כי השאלות נוסחו ימים ספורים קודם לפרסום הדוח, ולכן מדובר פשוט ב' בעיה טכנית, ולא, חלילה, בהתחמקות או חוסר שיתוף-פעולה: ישראל לא הסי' פיקה לנסח תשובות לשאלות.

דווקא על רקע השלומיאליות בפרשת-ג'ונתן פולארד, מת' חזקת השאלה עליה תמחו גם הישראלים הנוגעים בדבר: לאן נעלמו השאלות האמריקאיות?

במישחק הזה אי-אפשר להאמין לאיש!"

הדור, וכי האיראנים התבקשו לשלם תמורתה כמעט פי ארבעה.

מהפיסקה הזו בדוח ניתן לחבין כאילו לנציג הישראלי היה עניין המחיר חשוב הרבה יותר מאשר לנציג האמריקאי הבכיר.

● **עמודים 174, 185:** יש תיאור סכימטי של העסקות מבחינה כספית. כאשר לשלב הראשון, שבו עסקו שווימר, נמרודי וקימחי, אין לכותבי הדוח הערות מיוחדות. כאשר לשלב השני, שבו טיפל ניר, מופיעות שלוש הערות. מצידוף שלושתן עולה שההפרש בין מה שאיראן שילמה לבין מה שארצות-הברית קיבלה הוא 19.8 מיליון דולר. החסר נוצר בין התורשים פברואר לאוקטובר 1986.

● **עמוד 95:** נורת' כותב לפויינגרסקטר, ב'13.5.86: "ניר הביא ידיעות על ראשי-המדינה הפנימי הלוזי. לא סיפרתי על כך לאף אחד חוץ מאשר לך. ניר ביקש ממני שגן עלי, וכי לא נחשף את מעורבותו בכך לפני הסי'

נורת'

צינויות על ניר להתרחק..."

אי-איי. ניר, כפי שאתה יודע, פועל ללא גיבוי המוסד, ויש לו סיבה רצינית לחשוש בקשר לכך שהסי-איי יידע על היקף מעורבותו. בהתבסס על מה שגורבניפאר אמר לי, לנדר יש אכן סיבה להיות מודאג.

● **עמוד 70:** מיסמך שכתב נורת' לפויינגרסקטר, ב'16.1.86: "עמי (עמירם ניר) חושד שיש כנראה עיסקה סודית בין שווימר, (מייק) לרין וגורבה (גורבניפאר), אשר מתנהלת ללא ידיעת אף אחת משלוש הממשלות (ארצות-הברית, איראן וישראל), ושזה גורם להעברה הדדית של מידע."

● **עמוד 79:** במיסמך שכותב מקיפרלן לנורת' ב'27.2.86: "ניר אומר שיש לו מידע, שלמייק לרין יש הסדרים כספיים עם גורבה (גורבניפאר) ונמרודי, ויתכן שגם עם שווימר." האשמותיו של ניר, על-פי הדוח, אם אכן הן נכונות, הן חמורות ביותר. על כל פנים, לדון תבע כבר התנצלות על תוכן הדברים.

ישראל תנסה, ככל הנראה, עמדה אחידה לגבי השתתפות נציגיה בפרשת הנשק האיראני. מעניין מה תהיה עמדתה המנוסחת עד מאוד למיספר סוגיות חמורות ביותר, העולות מרוח טאוויר. קשה להניח שהאמריקאים, הסטודים מעל ראשם בפרשת איראן-גייט, יסתפקו בטיח גם אם הוא יהיה מבריק ומלוטש — של נקודות אלה, מעבר לכך, קשה להניח שהם לא העבירו לישראל שאלות ספציפיות ביותר, מנוסחות בצורה מדויקת ומפונות לעבר כתובות מדויקות, כדי להגיע לאמת בנקודות בעייתיות אלה. הנה כמה דוגמות:

● **עמוד B 77:** ב'27.2.86' כותב אוליבר נורת' למקספארלן: "ישנם אי-סדרים לאורך כל הדרך, אבל ניר עומד על כך שנעבור הווקא עם גורבניפאר. יש להם יחסים שעוד מתחילים מלפני תקופת המהפכה..."

את ההיכרות בין ניר לבין גורבניפאר ערך יעקב נמרודי בלונדון, בתחילת ינואר. כלומר: פחות מ' חודשיים לפני שנכתב המיכתב.

● **עמוד 93:** לפי עדותו של נורת' שולץ, כשנודע לפרייס, השגריר האמריקאי בלונדון, על המגעים, דיווח על כך כמובן לשולץ. (המדובר בפגישה שניהלו ניר, כשוכני וגורבניפאר עם איש-העסקים הבריטי רולנדס). שולץ כתב על כך בכעס למועצה לביטחון-לאומי. בעיקבות זאת ענה נורת', ב'13.5.86: "אני מסכים שאי אפשר לאמין לאיש במישחק הזה. ציוויות על ניר להתרחק מהאופק בעניין זה. הסיפור שריכזתי עליו (הפגישה עם רולנדס) נתפר על-ידי ניר, כדי לכסות על העיסקה."

שולץ כעס לא רק על עקיפת סמכויות, אלא מפני שסבר שלא יהיה זה לטובת האמריקאים להיות מעורבים בעסקות מעין אלה.

● **עמוד 87:** נורת' כותב לפויינגרסקטר, ב'7.4.86: "הממשלה האיראנית העבירה 17 מיליון דולר לחשבון הישראלי בשווייץ. הישראליים, בעיקבות זאת, העבירו לחשבון של חברה אמריקאית בשווייץ 15 מיליון דולר."

● **עמוד 88:** מוסבר כי 2 מיליון הדולר יהיו עבור 508 טילי הטאוויר, שנמכרו מישראל לאיראן, לצורך שיתורו של בנג'מין וויר.

העברה זאת של כסף תמונה ביותר, שכן ידוע שהסכום עבור טילים אלה שולם עוד בברק א' של העיסקה. כלומר: על פי הדוח, בוצע כאן תשלום כפול עבור אותה הסחורה.

● **עמוד 121:** (כתוב באותיות קטנות) על-פי עדותו של איש הסי-איי בזמן הפגישה בסהרדן, שבה השתתפו מקיפרלן, נורת', ניר והמתורגמן קייב, ביקש גורבניפאר לומר לאיראנים כי מחיר הנשק הוא 24.5 מיליון דולר. הוא גם ביקש מקייב לומר לאיראנים — אם הם ישאלו משהו, שהמחיר הוא נכון והוגן" קייב פנה בעניין זה לנורת', והשניים שאלו לדעתו של ניר. ניר השיב: "אל דאגו! המחיר כולל עסקות אחרות, ויש גם הוצאות גדולות במיכצע" קייב היתה הרגשה כי למק פרלן כלל לא איכתב מהם המחירים. הדוח מוסיף, כי על פי מחירון הצבא האמריקאי, שווי הסחורה היה 6.5 מיליון

אהרון טייטלמן (מימין) עמד להתמנוח כמנכ"ל המישרד. בינתיים ודה בעובדים, ובעיקר בעובדות. ואז קרה דבר לא־נעים: במקום לשתוק, הן התלוננו

הרמז הראשון על השערוריה הופיע בהעולם הזה, במדור תשקיף, לפני שבועיים בדיוק. בדיעה נאמר כי ועדה עובדים של מישרד התיירות הודיע לשר ולמנכ"ל על החרמתו של אהרון טייטלמן, הסמנכ"ל-לכפועל לאמרכלות, כל עוד לא יתבררו התלונות הרבות שהוגשו נגדו על ידי עובדים, ובעיקר עובדות. כאותו היום עצמו התחילו הדברים להתגלגל. עדויות מפורטות על אווירת הטרור המיני שמשרה במישרד טייטלמן, הממונה על כוחהארם, הורעו במקביל להסתדרות ולנציבות שרות המדינה.

נציבה שרות, עימנאל שרון, קרא את העדויות ונדהם. על פי התלונות, דרש טייטלמן מעובדות לקיים עימו יחסי־מין, תוך שימוש בשררה שכירו: תמורת אישור אחוקת־רכב, למשל, או אישור לשעות

טור מייני במישרד

התייירות?

להשתיק את העניין. שרהתיירות, שהוא גם שרהמישפטים, גונן בכל כוחו על עוזרו, ואף פנה בתחונות ובאיזמים לעיתונאים שונים, בתיקווה שהעניין יגווע.

אך התלונה במישרד קיבלה תאר צה עצמאית, בעיקר בזכות הפירסומים בעיתונות היומית. טייטלמן נעצר לשיכעה ימים, וביום השני השבוע שוחרר בערבות.

"מתעסק בחרא!"

טייטלמן הגיע למישרד התיירות לפני כמה חודשים בלבד, כיועץ מיוחד לשר. תפקידו המוצהר היה לייעץ. בעניינים של ייעול. למעשה, היה עליו לפקח על החלוקת השלל הפוליטי ולחזק את מעמדו של השר שלו בתוך מיפלגתו. הוא חיפש את מי אפשר לפטר, כדי לפנות מישרד לרות לחיכיו השר ולתומכיו במיפלגה. עד מהרה קיבל היועץ המיוחד תואר מרשים יותר שבצידו סמכויות של ממש: סמנכ"ל בפועל.

אחר־כך הוצא למישרד זו מיכרז, שנתפר במיוחד לפני מידותיו. טייטלמן הוא מהגרס בהשכלתו, ולכן נדרשו לפתע המועמדים לתפקיד מנהל ענייני כוחהארם להציג תעודת לשר הליברלי לא הפריעה כלל העובדה שהמהגרס מראשון־לציון מאיים למוטט בהתנהגותו את יחסי העבודה במישרד שבכתי פרומין — בניין הכנסת הישנה — בירושלים ובשלוחותיו ברחביהארץ. גם לא הפריעה לו העובדה שיש לו קופת־שרצים מאחוריו.

של אדם. בתוך שבוע התחילו לרלוף לעיתונים הפרטים החמורים, למרות המאמצים שעשה אברהם שריר

בכך קבע הנציב נורמה חדשה בישראל: הטרדה מינית היא עניין הראוי לחקירה מיטרתית, כמו כל פגיעה פלילית אחרת בגופו או בכבודו

בהעמדה לדין מישמעתי, שאיש אינו שומע על קיומו. שרון נהג הפעם אחרת: בתוך כמה שעות הועבר כל החומר למישרד.

נוספות (ראו/י מיסגרת בעמוד זה). בדרך־כלל, תלונות מסוג זה, המגיעות לנציבות, נקברות עמוק־עמוק מתחת לניירת האינסופית של מישרד האוצר, שאליו מסונפת הנציבות. ההליך המקובל הוא, שתלונה כזאת מופנית לממונה על המישמעת בנציבות, עורך־הדין אריה גולדברג, המקיים צוות־בדיקה. הצוות בודק מה שבודק במשך תקופה ארוכה, שבה המתלוננת נמצאת בלחצים איריים ובאיזמים של ממש לסגת מתלוננתה. במקרה הטוב, נגמרת הבדיקה

"אולי סוף־סוף תפתחי את הרגליים!"

טייטלמן. שום דבר פני — הוא פשוט נהג לבקר בחדרה, והיא נכנסת לפעמים לחדרו. אולם במשך הזמן התחיל ללחוץ עליה. לנסות לשכנע אותה לקיים איתו יחסי־מין. בין השאר אמר לה: "זיון איתי זו חוויה נדירה לכל אשה. כדאי לך. לא תתחרט".

חוץ מזה, בערבים הוא התחיל לטלפן אליה הביתה. לשכנע אותה לבוא אליו למלון מוריה. זה היה בימים שבהם היה נשאר לישון בירושלים. כשהיה מצלצל, היה שואל קודם: "יעקב בבית?" (יעקב ישראל, בעלה של ישראלה).

אחרי שאישר לה את דמי־אחזקת־הרכב שביקשה, הוא פנה אליה בזו הלשון: "אולי עכשיו. אחרי שנתתי לך מה שרצית. סוף־סוף תפתחי את הרגליים!"

טייטלמן, הסמנכ"ל לאמרכלות (במועל) הרשים אותה בשליטתו הבלעדית במישרד, התפאר לפניו שהוא מבצע בו את כל העולה על רוחו. ואמילו הוכיח לה זאת פעם: כשהגיעה הגב' יוספה יוספי לגניו מרישה, הפצירה בו ישראל להאריך את עבודתה במישרד. הוא סידר את זה בלי שום בעיה.

19.2.1986 — היום חזרה אליו ישראלה ישראלי, וסיפרה שטייטלמן ביקש ממנה לשדך בין גילה גביש לבין בדיאן (הח"כ הליברלי לשעבר) אליקים גוסטב בדיאן). "אם תהיי טובה אל החבר שלי", הבטיח לה, "אני אקדם אותך". היא התייעצה על העניין בבית. ולפי עצת בעלה החליטה שלא להגיש תלונה כתובה.

כשהגיע מיסמך זה, ודומים לו, למישרד, זומנו הנשים הנפגעות לחקירה וגבתה מהן עדות. בנסיבות אלה, כשהיזמה כבר היתה של המישרד, והנשים היו משוחררות מלחצים, הן החלו מספרות עוד ועוד סיפורים על טייטלמן. כינתים גדל כבר מיספר המתלוננות לשש. ונציג המישרד אמר ביום השני השבוע בבית־הדין שמיספרן עוד עומד, כנראה, לגדול.

חקירה של תלונות נשים על הטרדה מינית נתקלת תמיד בכמה קשיים קלאסיים: המתלוננת צריכה לרלוף על משוכת־אמון גבוהה מהרגיל, כי התגובה המותנית של גברים, וגם נשים רבות, היא: אולי היא מפנטזת?

לעיתים קרובות הנפגעת הנסערת חוזרת מעבודתה הכיתה, מתייעצת עם כניי־שפתה, חברים, בעל, ומשתכנעת לוותר מראש על תלונתה. כולם מסבירים לה כי כאשר חוקר ניטראלי יצטרך להכריע בין גירסתה שלה לבין גירסתו, למשל, של נושא מישרה משפטית בכירה ביותר, סיכוייה לשכנע הם קלושים.

אך אילו ידעה כי יש לה אחיות לצרה, וכי גם אחרות נפלו קורבן לאותו האדם עצמו, היה לתלונתיה סיכוי טוב יותר להתקבל באמון. כך נוצר מעגל־קסמים: הקורבנות, החוששות כי לא יוכלו להוכיח את תלונתן, שותקות, ושתיקתן מונעת מקורבנות חדשים להתלונן.

בפרשת טייטלמן התגלגלו הדברים אחרת. האחראי על ענייני כוחהארם במישרד התיירות הרגיו גם עובדים גברים, בהתנהגותו הפרועה והוולגארית. נסיבותיו לפטר עובדים על רקע פוליטי קוממו נגדו את ועדהעובדים, ואת יחסו הגס והמשפיל לנשים הפגין לפני עדים רבים, גם במיטדרונות המישרד. הוועד אסף את התלונות, רשם את סיפוריהן של הנשים, וכך נוסחו המיסמכים הראשונים שאיפשרו חקירה מיטרתית.

להלן מיסמך אופייני, שנרשם בידי אחד מחכריהוועד. הוא מובא בקיצורים המתבקשים, והשמות בו מוסווים:

18.2.1986 — היום, בשעה 10.35, נכנסה לחדרי ישראלה ישראלי, אמרה שברצונה לשוחח כי במישרד מרכלים עליה. היא נפגעה מיחסו של אהרון טייטלמן, שביטל את אחזקת־הרכב שלה. אחרי שאישר לה אותה בכתב, ישראלי סיפרה כי מזה כמה חודשים קיימים יחסי־ידידות בינה לבי

גוסטב בריאן (למטה) מודה:

"אני מתחרט על זה שחשפתי את עצמי!"

אני הרגשתי שלא היתה לי ברירה אלא לנהוג כך. כי לא כתבו איש-ציבור, אלא טרחו והסבירו: חברי-כנסת לשעבר ועוד רמזים. לכן לא היה לי נעים מהאחרים הקשורות אותי כביכול לפרשה המיוחדת לטייטלמן כולה, ולא רק לאירוע בודד, הכרוך בה בעקיפין.

כל אלה נאמרו לי שאין מתייחסים אליי כאל חשוד, אלא רק כאל ערש פשט. מה עשו מכך בעיתונים אחרי שחשפתי? כתבו: החשוד הנוסף בפרשת טייטלמן! הוסיפו הערות הקשורות אותי כביכול לפרשה המיוחדת לטייטלמן כולה, ולא רק לאירוע בודד, הכרוך בה בעקיפין.

יום החמישי הופיע איש סחוט, נרגש, במערכות העיתונים ידיעות אחרונות ומעריב. והציג עצמו בדמאסיות: אני איש-הציבור שמורסם שהוא קשור לפרשת טייטלמן! היה זה חברי-הכנסת לשעבר מחיפה גוסטב בריאן.

לא קשה לנחש איזו התרגשות אחזה בשומעים, בכל

בעובר בכיר, וליר עדים פנה אליו: אתה לא יודע לעבור?

● על עובר אחר הוא צעק, גם כן במיסדרון: אתה יוצא למילואים ורושם שעות נוספות!

● לאחת המזכירות הוא אישר מיכסת קילומטרים, לאחרות סירב.

● הוא שיגר מיכתב-פיטורין לעובדת בהריון, ונאלץ לחזור בו רק אחרי שהוסבר לו כי זו עבירה פלילית.

● יום אחד הוא טילפן ליחידה של המישרד מחוץ לירושלים וצעק כי העובדות במקום מנהלות יותר מדי שיחות פרטיות.

● במהלך סיכום עם ועד העובדים הזמין טייטלמן לבית פרומין את המישרה, בטענה, חיים אילת, התפרע והשיג גבול.

● עובדת שמסרה עדות כתובה, התומכת בגירסתו של אישה-הוועד, קיבלה איום בפיטורין.

חבריו של טייטלמן כבר מגבישים

לפני יותר מחמש שנים, בנובמבר 1981, הוא הועמד לדין מישמעתי של עובדי המדינה, ואף נפתחה נגדו חקירה מישטרית פלילית על-הונאה. מתיק מס' 20/81 מ/32 בבית-הדין המישמעתי עולה, כי טייטלמן גבה שתי משכורות בעת ובעונה אחת מן השרות הציבורי: הוא עבד במישרה מלאה במישרד-התחבורה, כמנהגם בשרות המטאורולוגי, ובאותו הזמן עצמו גם גבה שכר של מישרה מלאה מעיריית ראשון-לציון, כיועצו של ראש-העירייה דאז, חנניה גיבשטיין.

בהגיעו למישרד השתלט טייטלמן על הטלפונים בלישכת השר, ולא הניח להעביר שיחות ישירות, שלא באמי צעות, לאברהם שריר. אל כל הפנים לשר היה מדבר בלשון גסה. "חייגתי לשריר כדי להודיע לו משהו שהיה חשוב לו, לא לי", סיפר השבוע, פקיד במוסד ציבורי חשוב, "במקום לקבל את השר, עלה טייטלמן על הקו. שוב, שוב, מתעסק בחרא' הוא צעק, כששמע את שמי, מבלי לדעת כלל באיזה עניין פנית."

טייטלמן התפרץ לבית-פרומין כמו פיל השועט לתוך חנות-הרסינה.

שר שריר (עם השחקנית נירה רבינוביץ) למנוע את הפירסום!

עד מהרה פשטה במישרד, כלשון מיסמך רישמי של ועד-העובדים, "אווירה של איומים והפחדות, חשד איש ברעהו, יאוש וחוסר-אונים". הוא טיפה מלשינות ופגע בעובדים, בכבודם, בתנאי עבודתם, בזכויותיהם ובתמורות השונות המגיעות להם בזכות ולא בחסד."

● עובר בכיר, המועסק במישרד מזה 30 שנה, שב משליחות בחו"ל. טייטלמן שיבץ אותו בעבודה, אך סירב להקצות לו חדר, שולחן או אפילו כיסא.

● לעובר אחר הוא פנה בזלזול, ליר אחרים, וצעק עליו: "אולי תצא לפנסיה?"

● עובדת בכירה התלוננה כי איים עליה: "אריח אותך מתפקידך."

● בעוברו במיסדרון הבחין מרחוק

חבריו של טייטלמן אומרים: "הפה שלו הרג אותו!"

במיסגרת השרות, טייטלמן עבד בבית-דגן, במכון המטאורולוגי, השייך לשירות-המדינה, ושריר פשוט ביקש להעבירו ללישכתו במישרד-התיירות. טייטלמן, תושב ראשון-לציון, הוא חבר המפלגה הליברלית, כמובן, אם כי כיהן מטעם סיעה עצמאית מקומית בהנהלת העירייה. בין השנים 1974-1978, תחת שילטונו של חנניה גיבשטיין.

על כל פנים, ההצנחה לא עברה באורח חלק, ועוררה תסיסה בקרב העובדים. טייטלמן, מעידים חבריו, הוא בחור טוב. רק שהפה שלו הרג אותו! מסכימים הכל, ומוסיפים: מה שדפק אותו הוא החלק שמעל החגורה, ולא מה שמתחתיה...

מקורביו של טייטלמן גם יודעים לספר שלמתלוננת הראשית נגדו יש עבר עשיר בסיפורים נוסח הסיפור שבו הוא מסובך בעטייה. אלה מדגישים גם שהפיר-סומים באילו עומד להתמנות סמנכ"ל חדש לאמרכלות במישרד-התיירות במקומו, בגין הסתבכותו, הם שיקריים. לדיבריו מקורביו, מילא טייטלמן את התפקיד באורח זמני בלבד, וממילא היה צפוי להתמנות אדם קבוע למישרה בכירה זאת.

טייטלמן, הגורס כי הפרשה שכבר קרויה על שמו היא תוצאה של נקמה של אשה שפושה וחיסול-חשבונות של ועד-העובדים, שתפס על כך טרמפ, מודע לכך שתיקתו פוגעת באפשרויות אמצעי התיקשורת להביא את גירסתו לפני הציבור. בכל זאת, הוא מעדיף לנוח בחיק מישפחתו אחרי החוויה שעברה עליו בבית המעצר ולשתוק. לשם שינוי - לשתוק.

הרון ישן עכשיו. סיפרה מרים טייטלמן ביום השני בערב, היום שבו שוחרר בעלה ממעצרו. "הוא לא מדבר עם העיתונות. גם אנחנו לא. לי אין כל רצון להיחשף, או לחשוף את ילדיי. אני מבקשת שיתנו לנו מנוחה, לפחות כמה ימים של מנוחה. זה נשמע כבקשה מוגזמת!"

מרים, עובדת בעיריית ראשון-לציון במחלקת החינוך, היתה זאת שלקחה את העניינים בידיים במישפחת טייטלמן. כשהחלה הפרשה, עוד לפני שזכתה לסיקור הסנסציוני בעיתונות, סירב בעלה, שכיחן כסמנכ"ל הפרשה (בשלבם הראשונים הם קצרו שרותיו של עורך-הדין אהרון בר-שחר. טייטלמן טען: אני חף מכל פשע, האמת תצא לאור. אין לי ממה לפחד!)

הביטחון העצמי המופרז הזה היה אחד הגורמים למעצרו, מחשש לשיבוש הליכי-החקירה, המתנהלת בימים אלה נגדו. בעוד השר הממונה, אברהם שריר, שהבילאו למישרד, ואנשיו לא מונעים מאמץ מלמנוע את פירסומה של הפרשה (בשלבם הראשונים הם קצרו הצלחה). גילה טייטלמן עצמו חוסר-רגישות ושאלונות בלתי-מובנים.

חבריו טוענים שאותו ביטחון עצמי עד כדי שחצנות ולשון שופעת פנינים ומרגליות, הם שגרמו להסתבכותו. טייטלמן עצמו טוען, שההאשמות נגדו הן תוצאה של ההתנגדות שהיתה בשעתו להבאתו למישרד מצד ועד העובדים, באשיותו של חיים אילת. העובדים התנגדו לפני כשנה וחצי להכנסת עובד בכיר מבחוץ למישרד. מקורביו של טייטלמן משיבים כיום, שאין זו הצנחה, אלא דבר השגור בשרות-המדינה - העברת עובד

תשיהיך

משה קצב נגד מישה ארנס

תרהמה בחוגי חרות: יום אחד בלבד אחרי ההסדר שסיכמו ביניהם שררהמפלגה באשר לספרייה של הוועידה, רמז משה קצב למקורביו כי בדעתו להתמודד על תפקיד יו"ר המזכירות.

תפקיד זה נשמר, בחלוקת השלל הפנימית, למשה (מישה) ארנס.

ארנס נחשב כמס' 2 במחנה שמיר, וקצב הוא מראשי אותו המחנה. אם אכן קצב יתמודד מול חברו, הוא עשוי לסחוף לצידו את קולות הצירים מהמחנות האחרים, שישמחו להזדמנות להביס את ארנס ולהסום את דרכו לראשות התנועה.

חריש מתגעגע למודעי

היועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש, שנפגש בשבוע שעבר עם יצחק שמיר, התלונן באוזניו על השר שלו, אברהם שריר, ועל חסידיה העבודה הסוערים ביניהם. הוא הציע לשמיר לקחת משיר את תיקי המישפטים ולהחזירו לידי יצחק מודעי.

שמיר תרגיע את שריר, הבטיח לו כי הוא נותן אמון מלא. אך אחרי הפגישה התלחשן בלישכתו של ראש-הממשלה כי ימיו של שריר בתפקידו כנראה קצרים.

אין ג'וב למשה לוי

הנסיון למצוא תפקיד ממלכתי למשה לוי, תרמטבל הפורש, נתקל בקשיים.

על לפני חודש דובר בו כמועמד לראשות עיריית ירושלים מטעם העבודה, אך הודעתו של טדי קולק כי יתמודד שוב על התפקיד, הסירה את מועמדותו מעל הפרק.

בעייתו של לוי היא שהוא אינו מזוהה עם אף אחד מהמחנות במפלגה, ולכן שום מחנה אינו מוכן להפריש לו מאחזותיו.

קונדום כהלכה

ועדה חלבתית דנה בעיצובו של קונדום חדש, שיענה על דרישות היהדות. אמצעי-המניעה הוותיק, בצורתו המד קובלת, אסור לשימוש על יהודים שומרי מצוות, בשל האיסור של לא תשחית זרעך לשווא. בעת, בשל בהלת-האיידס, הגיעו רבנים למסקנה כי אין מנוס אלא למצוא לו הכשר בלשה. הרעיון הנבדק בימים אלה: בדופן הקונדום, סמוך לבסיסו, ייקבע נקב. הנקב יהיה גבוה דיו כדי שלא יישפך דרכו זרע, אך בגלל קיומו אפשר יהיה להתמסל ולטעון שהקונדום אינו מונע את המגע בין האיבר הזכרי לאיבר הנשי.

שלום אביטן מחרף

הכדורגל שלום אביטן, שהופיע בערב ראיונות במעונות-הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב, כינה את ראש-עיריית באר-שבע, משה זילברמן, "פושע ורצח", ואת המאמן דוד שווייצר, "הלא-אדם".

קיצפו על ראש-עירייה יצא בגלל העובדה שהעיריה משקיעה כספים בהקמת אולמ-קונצרט, ולא במיגרש-כדורגל, "ולכן הנער מידרדר לפשע", עם המאמן יש לו סיכסוך ישן.

ארידור מצטרף ללוי?

יורם ארידור שוקל להפגיש את חבריו ולהצטרף בוועידה למחנה של דוד לוי.

עד כה סירב ארידור להודעות עם מחנה כלשהו בחרות, במושב הראשון של הוועידה, שנפתחה לפני שנה בדיוק — 9 במרס 1986 — הוא הקפיד לשבת לבדו, מרוחק מכל התגודדות, ונהג להכריז כי אינו מכיר במישטר המחנות.

גם העבודה מתכנסת בגני התערוכה

באמצע השבוע הבא, עשרה ימים לפני כינוס ועידת-חרות, תתכנס באותו המקום עצמו — בגני התערוכה בתל-אביב — אסיפה גדולה של מפלגת העבודה.

עוזי ברעם, מזכ"ל העבודה, שהוא יוזם האירוע, מכנה אותו "כינוס היערכות", בוונתו היא להוכיח שבהעבודה, בניגוד לחרות, הכל רגוע.

ויינר חשף את קישרי בלס

אלוף-מישנה בן-ציון ויינר, חבר קיבוץ דגניה המתמודד על תפקיד מספר הנחל מול אחיו של ח"כ אהוד אולמרט, הוא ה' איש שחשף, לפני שנתיים, את הקשר ה' כספי האינטימי בין אליעזר עינבל מה' תק"ם לבין הסקולנט דוד בלס.

הסטודנטים התפשרו

בתאחדות הסטודנטים נפוצה השמועה כי הנהגתם, שבידי עסקנים מהמערך, כבר הגיעה לפשרה עם יצחק נבון, בעניין גובה שכר-הלימוד. על-פי שמועה זו, השביתה ביום השלישי השבוע לא נועדה אלא כדי להפגין לפני הסטודנטים רוח-קרב, לקראת הבחירות הקרובות.

רפי איתן ברח מהמלון

ביום שבו ניתן פסק-דין במישפטו של ג'ונתן פולארד בילה רפאל איתן בבית-מלון באילת, כשהוא מנסה לשמור על אלמוניות. באותו היום הגיעה למלון, לגמרי במיקרה, קבוצה גדולה של עיתונאים, כשהבחין בהם איתן, הוא הפסיק את חופשתו, אסף את חפציו והסתלק.

ועדת-חקירה ב"שיבא": מדוע נמנעה הדיאליזה?

מנהל בית-החולים שיבא הקים ועדת-חקירה, לחקור כנסיבות מותו של חולה המופיליה, שמנהל מחלקת הדיאליזה סירב להתיר לו לעבור טיפול במכונת-הדיאליזה. מנהל המחלקה חשש שהחולה נגרע באיידס.

נאשמי רומניה נפגשו עם ברילב

שלושה מבין ארבעת הנאשמים בהשתתפות במישלחת-השלום לרומניה נפגשו בשבוע שעבר עם שר-המישטרה, חיים ברילב.

השלושה — לטיף דורי, אליעזר פילר וראובן קמינר — התלוננו באוזניו על אימים טלפוניים של בירויגריהמין ועל הטרדות כבתיים.

צעקות "בהנא, בהנא!" הושמעו לעבר מישמרת-המחאה שהתקיימה ביום השני השבוע סמוך לבית-המישפט ברמלה, כאשר התחיל מישפטם של הארבעה. את קריאות התמיכה בח"כ הנאצי לא השמיעו אלא שוטרי-מישטרה-גבול, שנשלחו לשמור על הסדר במקום.

אימוני ירי בכלא

אסירים בכלא גניי, הסמוך לשכם, מתלוננים שהסוהרים פתחו באש חיה בי' חצר בית-הסוהר.

התירוץ שהשמיעה ההנהלה באוזני ה' אסירים המבוהלים: "הסוהרים מתאמנים".

חכמי מתחיל לדבר

יוסי חכמי, מבעלי הפניקס, מתכוון לשנות טאקטיקה בחסיו עם התיקשורת.

חכמי מתכוון לפנות ישירות לעיתונאים ולהסביר את עמדתו. הוא יטען שהתביעה שהוגשה נגדו היא קנטרנית, ושהפירסומים עליה עלולים לגרום להרס חברת-הביטוח שלו.

חכמי, שהסתבך בהתמוטטות פ.י.ט, שמר עד כה על שתיקה.

אלסטר יעבור ל"בוק"

יורם אלסטר, מנכ"ל משרד-התיקשורת, עומד להתפטר השבוע. הוא מתכוון להתמנות כיו"ר בזק.

תעודות-מקור בירוק

המכס האמריקאי לא יכיר עוד בתעודות-המקור הנכונות, שבהן משתמשים יזאנים ישראליים.

כ"1 באפריל ייכנסו לתוקף תעודות-מקור חדשות, בצבע ירוק.

דירות חדשות באילת

עיריית אילת עומדת ליוזם, ביחד עם מישרד השיכון, סרויקטים של בניה למגורים, כדי לפתור את מצוקת-הדירות בעיר.

מאז הנהגת הפטור ממע"מ בעיר, יש נהירה גדולה אליה, ומחירי-הדירות גדלו כ"30-25 אחוז.

הרוסים מרוצים ממישפט דמיאניוק

הטלוויזיה הסובייטית מקפידה לשדר דיווחים נרחבים, כמעט יומיים, ממישפטו של איוואן דמיאניוק, השידורים נוקטים ברוח אוהדת לישראל, על שהיא עדיין מעד מידה לרץ פושע-מלחמה נאציים, בעוד שכל מדינות המערב האחרות הפסיקו מישפטים כאלה מזמן.

בדיווחים שבוע שעבר הודגשו במיוחד קיטעיה-עדויות שבהם ריברו העדים על "הרצחים האוקראינים", ביטויים המ' שרתים היטב את הלאומנות הרוסית. מזה שנים יש מגמה, בקרב הסטרויטים הרד' סיים, להבחיט את העובדה שבאובלוסיה הרוסית היו תופעות של שיתוף-פעולה עם הכובש הנאצי, ואת אשמת שיתוף-ה' פעולה מטילים על המיעוטים הלאומיים בלבד, בעיקר על האוקראינים.

יוריב התקף של מיכאל גורבאצ'וב בלישכה הפוליטית, ולדימיר צ'רביצקי, משרידי תקופת ברדנייב, הוא גם ה' אוקראיני היחיד בלישכה. הסתה אנטי-אוקראינית יכולה, בעקיסוף, לעזור בניגוח האיש.

יודקובסקי קבע:

אין להתארח ב"רן"!

דוב יודקובסקי, העורך האחראי של ידיעות אחרונות, הורה לעיתונאים שלא להיענות להזמנתו של מלך דן בתל-אביב להתארח בו בחינם, לרגל סיום השיפוט במקום. לרשימתו הצטרף גם ועד-העובדים.

יותר מ'40 עיתונאים קיבלו הזמנות כאלה, מישזה מבין המאוכזבים, שלא קיבל הזמנה, "הלשין" על חברי,

המיקלע המהיר ביותר

מיפעל ישראלי פיתח מיקלע חשמלי חדש, המהיר מסוגו בעולם.

הדגמה ראשונה לקניינים-בכוח מחו"ל תיערך בקרוב.

גזלני-חברון הוזילו

תלתות חיילי המילואים על המתנחלים בעלי הרוכ במרכיב-חברון, שנהגו לגבות 12 שקלים תמורת כריך-גבינה, עשו את שלהן.

מייז אחרי הפירסום במדור זה, לפני חודש, הורידו בעלי "דוכן-הגזלנים" את מחיריהם לכדי רבע.

לאן שייך אנטון שמואלס?

שההורים הנפחדים יעצרו בעד בניהם ובנותיהם. בפועל קורה ההיפך.

כפי שאמר לי ערבי קשיש, ששאלתי אותו אם אינו חושש לגורל בנו: "משפילים אותנו בכל יום. איבדנו את הגאווה שלנו ככנייארם וכעם. חרלנו להיאבק. והנה באים הילדים האלה, כשנידיהם אין כלום מלבד אבנים. יורים בהם בתותחניים, והם לא בורחים. יורים מעל לראשיהם, והם לא בורחים. יורים ברגליהם, והם לא בורחים. יורים בהם כדי להרוג, והם לא בורחים. אתם הופכים אותנו לעם חדש!"

איפה החרדים כולם?

אפשר להשתגע מהחרדים שלנו. בעיקר מחוסר-העיקבות שלהם.

מדי יום מופצצת ישראל — ובעיקר חלקה הצפוני — במטח של דבריהטפה של המיסיון הנוצרי. הדברים משודרים ב"תחנת הטלוויזיה של המיורח התיכון", הממוקמת ברצועת-ביטחון בדרום-לבנון.

מדי יום מקדישה זו ומן-שירור יקר לתוכנית הנושאת את השם "מועדון 700". בתוכנית זו מופיעים אנשים שונים — החל בשחקני-קולנוע וכלה במנכ"לי חברות חשובות — "המתארים כיצד נפגשו אישית עם ישוע הנוצרי או אמו, מאריה, כיצד חזרו בתשובה לבריהטלה וכו' וכו' ניצלו מצרות רבות תודות להתערבות האיש הצלוב.

כלי חוכמות, בלי תיחום, תעמולה מיסיונרית ישירה. האם החרדים שלנו מתרגשים? מה פיתאום! אין מה להרוויח מזה. חוץ מזה יש למיסיון זה מטרה קדושה: הוא מממן את התחנה, והתחנה משרתת את המרניות הישראליות בלבנון.

אבל אותי זה עניין. מה זה "מועדון 700"? יגעתו ומצאתי, בעזרת קורא מסור בארצות-הברית ששלח לי את החומר.

את המועדון הזה ייסד אדם בשם מאריון ("פאט") רוברטסון, כומר-שרדן מצליח, שהודיע כי הוא עומד להציג בבחירות הקרובות את מועמדותו לנשיאות ארצות-הברית מטעם הימין הקיצוני-קיצוני. כומר זה הקים בכל רחבי ארצות-הברית סניפים של "מועדון 700", וחולש על רשת ענפה של תחנות רדיו וטלוויזיה.

מה אומר הכומר רוברטסון, החולש על התחנה המהווה כיום את הערוץ השני של הטלוויזיה הישראלית?

הנה כמה דוגמאות:

● "חוקת ארצות-הברית היא מיסמך מצויין למימשל עצמי של הציבור הנוצרי. אך כרגע שאתם מוסרים את המיסמך הזה בידי לא-נוצרים ואתאיסטים, הם יכולים להשתמש בו כדי להרוס את יסודות חברתנו. וזהו מה שקורה."

● "יש להעביר את הביטוח הלאומי לידיים פרטיות!"

● "אם האמנות בחברה שלנו אינן מוכנות לוותר על החיפוש אחרי זהות-עצמית, ואם אינן מוכנות לבטל את עצמן — יהיו לנו צרות נוראות!"

● "ראש-המישפחה הראשון הוא ישוע המשיח. הוא הראש שלנו. אנחנו מאמינים שצריך להיות ראש. אבי-המישפחה ממלא את מקומו של ישוע. הבעל הוא הכהן הגדול של המישפחה". רוברטסון זה יודע גם לחלול ניסים. למשל, כאשר איים האריקאן נורא בשם גלוריה על חוף וירג'יניה בספטמבר 1985, התפלל רוברטסון, "והסערה פנה תה לכיוון אחר". היא פגעה בחוף ניראנגלנד, בצפון-מזרח ארצות-הברית, וגרמה שם להרס רב. נס אמיתי.

מדוע אין החרדים שלנו יוצאי אים חוצץ נגד התחנה המיסיונרית הזאת, הפועלת בחסות ישראל, ליד גבול ישראל, תוך שימוש בשטח ישראל, ובהגנת צה"ל?

יתכן שהחרדים גילו שרוב-סטון זה קרוב להם יותר מכפי שנראה. תוכן שהתחנה הם דווקא עיקביים מאוד. אולי

טמון פיתרון התעלומה בפסוק אחר שאמר רוברטסון לא מכבר: "החלטות בית-המישפט העליון אינן מחייבות אותנו!"

רוברטסון

הרי את לא

קראתי סיפור נוגעיל על צעיר איטלקי, שעמד להתחתן. שעתים לפני הנישואין ישב והסתפר לקראת המאורע. בעודו יושב בכורסת הספר, עלה לפתע על דעתו שככלל אינו רוצה להינשא לעלמה. אבל לעלמה יש אב ואחים גברתנים.

הוא מיהר לעיירה סמוכה, ערך בה נסיון לפריצה והשאיר במקום עקבות למכביר שהובילו אליו.

בשעה היעודה הגיע לכנסיה. בעודו עומד לצד כלתו מול הכומר, ולפני שהספיק לאמר את המלים הגורליות, פרצה המישי-טרה לכנסיה ועצרה אותו.

זאת, על כל פנים, היתה גירסתו כשהובא למישפט. השופטים האמינו לו. הוא הורשע, אך נפטר בלא עונש.

שום שופט ישראלי לא היה מאמין לסיפור כזה. בגלל סיבה פשוטה:

אילו קרה דבר כזה בישראל, היתה המישיטרה מגיעה לבית-הכנסת. בוודאי. אבל לא בשעת החתונה. אלא בשעת ברית-המיי-לה. (רשע היה אומר: בשעת הבר-מיצווה).

אומות שונות יוכלו לחיות זו בצד זו בשלום ובשיתוף-פעולה, כפי שקרה במרחב האירופי.

מעניין מה דעתו של אנטון שמואלס עצמו על כך.

הסדר הושב על כנו

אחד הימים הגדולים בחיי היה ה-19 במאי 1939. זה היה היום שבו ירו בפעם הראשונה לעבר.

ביום ההוא פירסמו הבריטים את הספר הלבן, שהגביל את העליה לפלשתינה (א"י). הייתי בן 15, וחבר בפלוגה ז' של האירגון הצבאי הלאומי. האירגון תוכנן מראש הפגנה אלימה. ב"קשר" (פתק שהועבר מאיש לאיש) הצטוונו להיות מוכנים כשעת-ערב ברחוב אלנבי, פינת יונה הנביא (או גאולה, אני תמיד מתבלבל בין השניים).

בשעה היעודה שמעתי תרועה של חצוצרה. הקבוצות שהס-תורדו בסביבה מיהרו אל הפינה, ונוצרה הפגנה של כמה מאות. הרמנו רגלים. צעקנו סיסמות ועלינו במעלה רחוב אלנבי, מכיוון מוגרבי לעבר כיכר-המושבות. בדרך הצטרפו אלינו עוד ועוד אורחים, ובסוף היינו הפגנה די מכובדת של כמה אלפים. על מדרגות בית-הכנסת הגדול נאם לנו מישור משהו, ואז המשכנו בדרךנו.

בבית האחרון של רחוב אלנבי, ליד כיכר המושבות, שכנו אז מישרדיהמחוז ומישרדיהטאבו. (עברתי אז כפקיד אצל עורך-דין, והכרתי בניין זה היטב. הייתי בו לעיתים קרובות).

ראשוני המפגינים טיפסו במדרגות ועלו לגג. שם היה תלוי רגל בריט. מישור קרע אותו מן התורן וזרק אותו למטה. הצטרדנו מרוב התלהבות.

אחר-כך פרצו אחרים למישרדיהמחוז. ניירות עפו למטה. אחרים שולחנות וכסאות. למטה שרפנו אותם. חשנו כמלכים. מרדנו בשלטון הזר. במשך רקות ארוכות היינו אדוני העיר.

ואז שמענו אותם באים — חיילים בריטים. הם הסתדרו מולנו, במרחק מה, בכיכר-המושבות. שמענו פקודות קצרות. ואז פילה מטח של יריות את האוויר. הם ירו מעל לראשינו.

ברחנו במהירות-הבזק, חכריי ואני רצנו לאורך רחוב אלנבי. ליד הדואר המרכזי היו אז פסי-הרכבת, שהובילו מתחנת תל-אביב לתחנת-יפו. לאורך המסילה, משני עבריה, היו גדרות של מוטות ברזל. אנחנו, שגדלנו בעיר, היכרנו פירצה בגדרות. נהגנו לעבור בה כדי לקצר את הדרך. עכשיו עברנו בה, וכך הסתלקנו משרה הקרב.

אני זוכר היטב את ההרגשה. היתה זאת הרגשה נהדרת. הפרנו את החוק של הכובש הזר, ירו לעברנו. לא פחדנו יותר מדי. הסתכנו במעצר. היינו גיבורים.

לאחרונה אני נזכר לעיתים קרובות באותם רגעים רחוקים. לא מתוך נוסטלגיה, אלא כדי להבין מה מתרחש בליבו של צעיר ערבי המפגין כיום נגדנו, המיידה אבנים במכוניות ישראליות, ולא פעם גם בחיילי צה"ל, ביודעו שהחיילים יירו בו — ולא מעל לראשו אלא גם ברגליו, בחזהו ובראשו.

דרוש הרבה אומץ-לב כדי לעמוד מול חיילים, שאצבעותיהם על ההדק. מי שעובר מביחן כזה מוכרח לחוש בליבו סיפוק עמוק, גאווה בלי-גבול. הוא גיבור בעיני עצמו ובעיני סביבתו. הוא זוכה בהערצת חכריו, ובעיקר בהערצת הבנות. הורים ושכנים מביטים בו בגאווה. הבנות העוברות זאת גאות בוודאי עוד יותר.

אחוז עצום של הצעירים בגדה וברצועה כבר עברו את חווית המעצר, הכרוכה כמעט תמיד בהשפלה, במכות ובהתעללות גופנית ופשית מסוגים שונים. השפלה זו משמשת לאחר-מכן מקור לגאווה ולשינאה. מדיניות-ההשפלה, הנהוגה כיום בגדה וברצועה, היא אחד משיאי-הטיפשות של כובש.

ובעיקר: בשטחים הכבושים גדל דור של צעירים, המאבד בהדרגה את הפחד. מי שפעם אחת עמד במיבן הזה של הש-תפת בהפגנה שהחיילים ירו בה (ולא רק מעל לראשו, כפי שקרה לי אז) אינו עוד אותו האדם. הוא אדם חדש. הוא גא בעצמו. ואילו החייל הורה בצעירים בלתי-חמושים בוודאי אינו מפיק מזה סיפוק עמוק.

התאוריה שמאחורי הירי אומרת שזה יפחיד את האוכלוסיה,

לעיתים קרובות אני מסכים עם רשימותיו של עמוס קינן. הן לעיתים קרובות מבריקות. אך קורה והברק מסתיר פירכה הגיונית.

כך קרה, לדעתי, לרשימתו של קינן על "בן הלאום שלי" — קלטתו של הסופר הישראלי-ערבי אנטון שמואלס.

שמואלס כתב ספר בשם ערבסקות, ובו להטוטי-שפה מבריקים בשפה העברית. ועל כך מגיב קינן בכמה הברקות משלו.

קינן אומר כי "המיסטר הציוני" מכיר רק בשני העמים — היהודי והערבי. בכך שולל "המיסטר הציוני" את ייחודו הלאומי של הציבור הדובר-עברית בארץ, הנבדל מכל היהודים בעולם, ואת ייחודו של הציבור הדובר-ערבי בארץ, הנבדל מכל העמים הערביים האחרים.

עד כאן אני מסכים עימו.

קינן מסיק מזה שמכיוון שדוברי-העברית ודוברי-הערבית בארץ אוהבים את ארצם וגדלו באותו הנוף (אני מנסה זאת בלשוני), הרי הם שייכים לאומה אחת, היא האומה הישראלית.

שמואלס וקינן שייכים, על כן, לי-אותה האומה, שהיא כיום מיעוט בישראל, אך שסופה לנצח. חוששני שיש כאן קפיצת-דרך מסוימת.

אני מאמין שדוברי-העברית בארץ מהווים אכן אומה נפרדת (אומה "ישראלית-יהודית" או "עברית"), ושיש להרגיש עובדה זו כדי להקים טריו בפני הירידה. מי שחי במדינת-ישראל, קשור בגורלה לחיים ולמוות, תורם לכלכלתה, משרת בצבאה —

אינו שייך לאותה האומה כמו יהודי החי בירוקלין, התורם לכלכלת ארצות-הברית, והמשרת (הוא או ילדיו) בצבא ארצות-הברית. יש לתחום כאן תחום ברור, כי טישטוש התחום אינו מעלה יהודים ארצה — הוא מוריד ישראלים לחול.

בצד הערבי קיימת, בלי ספק, אומה ערבית השייכת לארץ — היא האומה הפלסטינית. המציאות מוכיחה מדי יום שאומה זו שונה מכל אומה ערבית אחרת, והיא נרדפת על-ידי לבנונים מכל הסוגים, סורים, ירדנים ומי לא.

שתי האומות האלה שייכות לארץ, הקרויה ארץ-ישראל בשפתנו ופלסטין בשפתם. אולם שייכות משותפת זו אינה יוצרת, לפי שעה, הרגשה של שותפות. להיפך — היא הגורמת למילחמה הטוטאלית בין שתי האומות, למילחמה המפילה קורבנות מדי יום.

אני מקווה שמצב זה ישתנה, וכי השייכות לארץ משותפת תביא גם לשלום ולרדיוקום. במאות מגעים מכל הסוגים, יכן הרגשתי כי המשותף בינינו ובין הפלסטינים עולה בהרבה על המשותף ביני ובין בני עמים אחרים, ולא פעם גם על המשותף עם יהודים החיים בחו"ל.

אך האם נוצרה כתוצאה מכך אומה משותפת?

פלג אחד של העם הפלסטיני חי בתחום מדינת-ישראל. לציבור הזה שייך אנטון שמואלס. יש בו המיטיבים לדבר ולכתוב עברית ממני, כשם שיש לישראלים-יהודים המיטיבים לדבר ערבית. כישראל אורחים ערביים המעורים בחברה הישראלית-היהודית, וגם בתרבות הישראלית-היהודית, ואין ספק שהדבר משפיע על תודעתם וצורות רבות. שמואלס הוא אחד מהם. וכך מכרם חורי ומוחמד בקרי. ואולי גם זאחי ארמלי.

האם פירוש הדבר כי נוצרה אומה "ישראלית" משותפת, הכוללת יהודים וערבים?

לדעתי זוהי אשלייה גמורה. האורחים הערביים בישראל הם בעלי תודעה לאומית פלסטינית חזקה, ותודעה זו הולכת ומתחזקת. חלק מן הנוער הערבי הישראלי נתפס לקנאה איסלאמית, ושולל בכלל כל לאומיות חילונית. אנשים מסוגם של שמואלס אינם רק מיעוט מבוטל בציבור שלהם — הם גם מיעוט שאינו גדל.

אנחנו חייבים ליצור במדינה מישור אשר יאפשר לאורחים היהודים ולאורחים ערביים לחיות בישראל בשוויון מלא. תוך כבוד הדדי. אנחנו חייבים לשים קץ למילחמה בין שני העמים על-ידי כך שנאפשר לאומה הפלסטינית לייסד את מדינתה הלאומית לצד ישראל. פיתרון זה יאפשר לבני שני העמים לחיות יחדיו בשלום, ובמשך הזמן גם למצוא יותר ויותר את המשותף ביניהם.

אך מכאן עדיין רחוקה הדרך לאומה משותפת. "אומה" בלי שוננו אינה רק עניין של אורחות. יש בה תוכן תרבותי, היסטורי, חברתי, פוליטי. זהו עניין של הודות. האם מוכנים 700 אלף האורחים הערבים בישראל לוותר על לאומיותם הפלסטינית, כדי להיות ל"ישראלים"? בוודאי שלא.

חוששני שבלי משים נתפס קינן עדיין לרעיונות של אביר-נעוריו, יונתן רטוש. שהכחיש את קיומה של אומה יהודית ואומה ערבית גם יחד, וראה בערבים רק "ערבאים" — ערביים בלי לאומיות. שעליהם להתבולל ולהיטמע באומה "עברית" חדשה, שתשלוט בכל הארץ מהים עד הפרת או החירקל. התנשאות כזאת אינה נאה לנו כיום.

יכול להיות כי בעוד כמה דורות ייראה הכל אחרת, והאומות והלאומיות ייעלמו בכלל מן העולם. אולי. עד אז מוטב שנכבד איש את לאומיותו של וולתו, וניצור במרחב שלנו מצב שבו

שמואלס

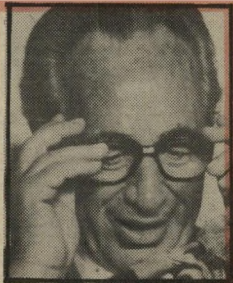
לצעירים יש יתרון – אך הוא חולף עם הזמן. סקסולוגית לעזרת הממשלה ושכרו של פרקליט

אנשים

■ בליצקה בכר, רעייתו מזה 50 שנה של הרב אברהם בכר, הרב של מכבי יפו, חגגה ביום השלישי את חתונת-הזהב שלה. במקום הצלילים, הנהוגים בחתונות, הושמע אות-הפתיחה

פסיכולוגיה בגרוש

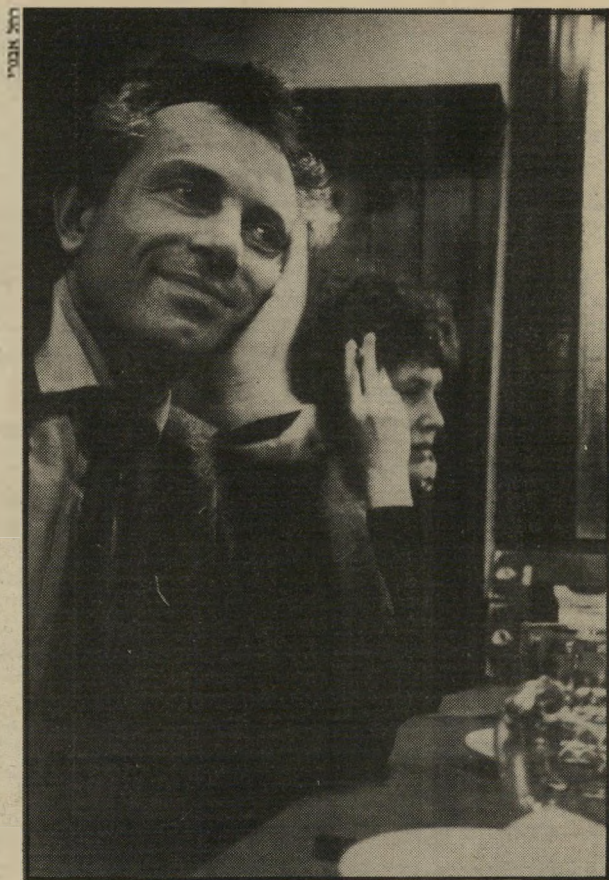
● ביום הרביעי הופיע שימעון פרס לפני קהל גדול מהרגיל במליאת-הכנסת. ההופעה כללה חילופי-דברים בלתי נשי-כחים עם סגן-השר רוני מילוא. חוץ מזה הוציאו את התלמיד אהוד אול"מרט מהכיתה. אפילו

פרס אגו

שהוא לא הפריע. בתום ההצגה פסע לו פרס במיסדרון-הכנסת. לפתע נתקל בשר משה שחל ובפרשן המדיני חנן קריסטל. פרס נעצר, ו-אחרי חילופי-הברכות ה-רגילים, התנהלה שיחה קצרה. אך מדהימה ב-תוכנה. וזו היתה רוח השיחה:

פרס: נו, איך היית? שחל (בהתלהבות): 100 אחוז! פרס (מרובה): אז נמ' שיד כד! בעגה של המיקצוענים קוראים לזה חיזוק-האגו.

שהוא פרופסור למישפטים ב-אוכספורד והעומד לכתוב ספר ביקורתי על דיני-הראיות במישפט האנגלי. מרבה לבקר בארץ. עזריאל היה נשוי לאורנה, בתה של רחל כורס-דיין, ולכבוד בתו. נכדתה של רחל, כתב משה דיין את שירו לליקי קיקי. בביקורו בארץ הפעם פגש את ידידתו הוותיקה המשוררת דליה רביקוביץ. דליה אינה מרבה לצאת לבילויים, אך הפעם באה לפוגשו בבוננזה.

לכנו דויד. אלה כינוהו "סבא", ואילו הסב בעל החזות הצעירה לא ידע איך אוכלים זאת.

■ בניגוד לשמועות על פגרי שותיו עם אישים במפלגת-העבודה – כיניהם שימעון פרס – אין סיוסה סומך על מיפלגתו בכל הנוגע לעתידו. סיוסה מת' כוון להיכנס בימים הקרובים לעסקים פרטיים.

וטרם להסביר שהופעותיו נע' שות חיים אייכסוף – הצהרה שזכתה אותו כאהדת הקהל ומחאות-כיפיים סוערות.

■ אגב כסף, גם וירשובסקי וגם חברי-הכנסת מהליכוד מיכ' אל איתן, שהתראין עימו ב-סביון, מהו נמרצות על משכורר תיהם הנמוכות. את הסכום המ' דויק הם לא נידבו כל-יך בק' לות, והירבו לדבר סחור-סחור. משפלט לבסוף וירשובסקי את הסכום – 2400 שקלים נטו – מיהר איתן להוסיף שזה כולל הוצאות אירוח ודלק והוצאות נוספות, החלות על מי שבחר להיות נבחר.

■ מי שהודעו מגובה מש' כורותיהם של נבחר-האומה היה יורם ששטל, פרקליטו הישר-אלי של איוואן דמיאניוק, שפי' טל, שהיה אחד המרואיינים בע' רבי-הראיונות, ישב בשקט, מחו' ייט מכ'דגל ועד ראש. ברגע שנקבו חברי-הכנסת בסכום, הת' קשה להסתיר את תדהמתו. לעור' מתם, סירב ששטל אפילו לרמוז מהו גובה שכר-הטירחה שהוא מקבל תמורת ההגנה.

■ אביאם סלע טיפס הש' בוע לראש החדשות. שמו הקור' דם היה תופס כותרות יותר גרד' לות, לפחות באורכן: סלוויר' טיצקי. מוצאו של מפקד בסיס תל-נוף החדש הוא חיפאי.

■ ירון רן, עוזרו הנמרץ של משה שחל, נפגש בידדות עם אורי סביר, דוברו של שימעון פרס. פנה אליהם הפרשן המדיני חנן קריסטל: "מתי היתה פרי' שת השב' כ' מאז הרי לא שוחח' תם כל-יך בידידות" הכוונה הי'

■ המישר פנורמה של הט' לוויזיה הבריטית אירח לאחרונה את הקולונל אוליבר נורת'. היה זה אירוח כפוי, מפני ש' נורת', כמובן, לא שיתף פעולה ולא אהב את המצלמות שעקבו אחריו. בגוף התוכנית גילו מפ' קיה כי נורת' תמיד היה נרתע מורקורי-המצלמות, עוד הרבה לפני שהיתה לו סיבה טובה להתבייש מהן.

■ במיסגרת המישר התרא' יין גם מאמנה-אגרוף של נורת'. המאמן הקשיש והסימפאטי נזכר בנוסטלגיה שנורת' היה מתאגרף טוב, בעל מוטיבציה גבוהה. חוץ מזה, נזכר המאמן, "הוא היה ב' חור חברתי, בחור נחמד".

■ נורת' עצמו ניחן, לכל ה' דיעות, באמביציה חזקה. לעומת זאת, אין הוא מאושר כשהאמ' ביציה מופיעה אצל אחרים. במישר, הקרוי "מילחמתו הפר' טית של קולונל אוליבר נורת'", נראה קצין-המארינס כשהוא מציץ מחלון מכוניתו ונוף ב' כתבי המישר: "לא נמאס לכם? אתם לא מתיישים אף פעם?"

■ ביום הרביעי כינס גר' יעקובי, העומד בראש המועצה לתיכנון לאומי, את חברי-המוע' צה – סגן-השר עדי אמורי, אריה דולצין ונכבדים אחרים מהסוכנות. כל הפורום הנכבד הזה קיים דיון לדוגמה במשך חצי יום, לפני עשרה תלמידי-תיכון ושני סטודנטים, למען יראו איך פועלת הרמוקרטיה בישראל. בתום הדיון גם החליפו חוויות. אחד הצעירים טרח להר' גיש את חשיבותה של היוזמה יוצאת-הדופן, ואמר: צעירים זה

רוני מילוא סגן-השר, הממלא את מקומו של שר-הפנים, היה אחת הדמויות הבולטות בכינוס פעילי חרות שנערך ביום הראשון בכפר-המכביה בתל-אביב. הכינוס היה בעל אופי אידיאולוגי, אך בעצם היה כינוס פעילי מחנה שמיר-ארנס ממחוז המרכז. מילוא הסתודד (בתמונה העליונה) לפני הכינוס עם ח'כ דן מרידור (מימין) ועם ח'כ אהוד אולמרט. אחר-כך היה לו גם זמן לשמוע את יצחק שמואלי, המפגן המיקצועי (בתמונה מימין). שאמר: "הלוואי ולמישהו יהיה אבר כדי לכבוש את עברי-הירדן". מילוא התקף והאשים בכינוס בחריפות את שימעון פרס.

יחזיק מעמד. תשובתה היתה חרי' משמעת – לא מדוע? הקשר' תי. כאן לא איחרה לבוא התשר' בה – כי אין ביניהם התאמה. לא יתכן שאחד מבני-הזוג גומר שנתיים לפני השנתי

■ רפי סויסה, לשעבר נציב שרות-בת-הסוהר, לא היה מאושר מהרופאים והאחיות שר' קיפוחו, כשכא לבקר את רפי סויסה הצעיר, התינוק שנולד

תה כמובן למעסיקיהם של השנ' יים. המזוהים עימם עד כדי כך שרן, למשל, זכה בכינוי "שחל הקטן".

■ המנחה מני פאר מרשה לעצמו, בערבי-ראיונות פרטיים, להתבטא באורח פחות מהוגן מאשר בתוכניתו הרדיו-טלוויז' טלוויזיה. בערבי-ראיונות שהיג' חה השבוע סיפר: "שאלתי סקסור' לוגית ידועה אם הווג שמיר-פרס

העתיד של המדינה, זה העיקר! ענה לו יעקובי: "נעורים הם בא' מת יתרון, אך זה חולף עם הזמן".

■ חברי-כנסת חרוץ הוא ח'כ מרדכי וירשובסקי. כשבת שעברה כיכב בנוקרי-ראיונות ב' תיאטרון הבימה וקטף כותרות בעניין תיפקודו של היועץ ה' מישפטי לממשלה. יוסף חי' ריש, ואילו במוצאי-השבת כבר ביר קהל אנירטעם בסביון

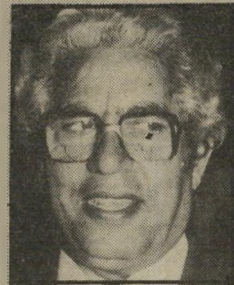

חניטה צנטנר שנבחרה בזמנו כ-דונה אידיאלה, מצליחה ביותר באירגון תצוגות-אופנה. בשותפות עם הדוגמנית לשעבר בתיה דיסנצ'יק. עזר כנגדן הוא המאמר והמעצב עמיר פלג (לידה בתמונה). צנטנר חתמה לאחרונה חוזה עם בנק גדול.

הקרב הגדול

● משהו שמע על יהודה פרח או על אפרים אבן? שני השמות האלה יריצו את הקרב הגדול בהידיעה בלי ברלים. איזה קרב! על מקום שהתפנה בהנהלה הציונית, עקב פטירתו של הנציג הליברלי שם. נכון שהנהלה הציונית אינה

פרח מי?

גוף בעל שיניים חדות במיוחד, אולם פרח - חבר-כנסת לשעבר, איש חינוך סימפאטי וחייכן - הוא איש מחנהו של אברהם שריר, ואילו אבן נמנה עם מחנהו של יצחק מודעי. מאחורי החיילים האלה יתבצרו המפקדים היטב בעמדותיהם ויניחו על הכורה בשרידי המפלגה הליברלית. פרח אפילו שכר לאח-דונה שרות יחסי-ציבור, עד כדי כך הוא רציני. הקרב הגדול, אם לא יהיו פסיקות בתי-משפט ל-מיניהן, כמו שנהוג לאח-דונה אצל הליברלים, יערך ב-19 במרס.

של מבט ספורט בדיוק ברגע שהוגז צעד לתוך אולמיה-קונגרסים. כבר ענף טבעתי-הולם לאצבעה של אשתו, שהיתה זוהר רת ככלה, והבטיח למומנים ח' גיגה נוספת בעוד 25 שנה.

■ בשבוע שעבר פורסם על

ביקורה הצפוי של להקת התיאטרון הצועני, שתגיע הנה היישר ממסקווה. מי עומד מאחורי הביקור ההיסטורי? אדם בשם ויקטור פרידל, עולה חדש מכרית-המועצות, שהוא בעל חברת רוץ-פילם. האיש הביא בזמנו ארצה את הסרט זוכה פרס האוסקר מוסקווה אינה מאמינה בדמויות. כשנשאל פרידל, כיצד הצליח במקום שאחד רים נכשלו, ענה בברירות-הדעת: "מה זאת אומרת? הרי הרר

סיים משתפים עימי פעולה, כי אני מהקג"ב" ■ שרה-חניך יצחק נבון שוחרר כבר מבית-החולים. אגב, נבון חלה רווקא בעת שהותה של אשתו, אופירה, בחו"ל. ■ מרים, אשתו של אהרון טייטלמן העצור בחשד להטרדה מינית במשרדה-היירות, אינה מעוניינת להחשיף או לחשוף את ילדיה. טייטלמן אמרה השבוע: "אני מחכה שאהרון יחזור הביתה!"

אילנית במסיבה פרטית. כטוב ליבה ביין, השילה חולצה ופרצה בריקוד סוער. הזמרת, המופיעה באחרונה רק לעיתים רחוקות, נהנית מתפקידה החדש כאשתו של איש-עסקים.

עדיה מאירצ'יק

חזרה לפעילות מיקצועית מלאה כדוגמנית. הכוללת בין השאר צי

לומים לקטלוג חדש. בהפקתו של מעצב-השיער שוקי זיקרי. את פעילותה השקטה יש לזקוף לזכותה של סוכנתה, שרית דמיר.

מה אליהו, והצירת ריבקה רובינשטיין. כשקרתה התאר נה הקטלנית שבה נהרגה רובינשטיין. ההרוגה היתה אחותו של עורך-הדין מנחם רובינשטיין. אירית, שותפתה של נורית בתחנה, היא אשתו.

■ בדיון שהתנהל ביום הראשון בפרשת פולארד בישיבת-הממשלה השבועית, אמר השר גר יעקובי: "אנחנו עובדים, אבל עדיין לא לומרים". שאלו עמיתיו למה התכוון השר המשורר בשירו, השיב: "אנחנו עצות, אבל עדיין לא לומרים לקח".

■ לאשתו של רפי (המס' ריח) איתן, הנמצא בכותרות בימים אלה בגלל פרשת פר לארד, קוראים מרים איתן. כך קורה שיש שני זוגות מפורסמים בעלי אותם השמות בדיוק - מרים ורפי איתן הנ"ל, והרמט"כ ללשעבר רפול ואשתו מרים איתן - אשתו של השופט ה' מחזוי לשעבר רב איתן.

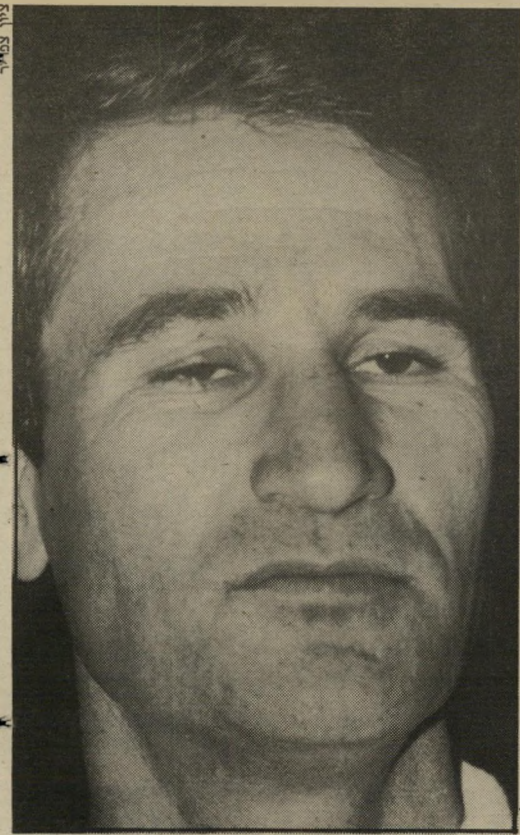
■ מרים, אשתו של רפי ה' מסריח, היא זאת שמסננת באי דיבות את שיחות-הטלפון הרבות המגיעות בימים אלה אל בעלה.

■ דפנה ברק

■ ואילו בפרלמנט של ראשון, הלוא הוא הפרלמנט המפורסם של עיר-מגוריו של טייטלמן, בו מכבים דוק מאירצ'יק ביין, יגאל בקר, אמנון נחמיאס ואחרים, קם אחד המשתתפים הבכירים והכריז: "כוחו של טייטלמן היה תמיד בחלקים שמעל החגורה, ולא מתחתיה!" האיש התכוון לכך שטייטלמן מצטיין בלשון בוטה, ולא בדורו קא כמעשים בוטים.

■ מרק אוקונור, פרקליט טו האמריקאי של ג'ון דמיאני יוק, נשאל כיצד הוא מצליח לעמוד כל-כך הרבה שעות על הרגליים. אוקונור מנהל את החקירה הנגדית של עדי-התביעה במישפט כשהוא עומד, וחקירות אלה נמשכות ימים שלמים. הוא סיפר כי עשה אימוני-כושר מפרקים במשך ארבעים החודשים שלפני תחילת המישפט. הוא התאמן בתרגילים ביחד עם אשתו, בכל יום במשך שעה.

■ השבוע נסגר מעגל. נרית בורשטיין ואירית רובינשטיין פתחו את חנות-אי-ליפלס לביגריילדים בתל-אביב. נורית היתה הנהגת במכר נית שבה נסעו הזמר אריק איינשטיין, חברתו לחיים סי

טל ברודי:

„אתן הרצאות פעמיים ביום לפני צעירים!“

השבוע התברר כי טל ברודי, נוסף ליכולתו הספורטיבית, הוא גם בעל אומץ לב. אחרי קריירה ארוכה, רצופה הישגים אישיים וקבוצתיים, הוא עושה הסבה מיקצועית, עובר לתחום שרבים וטובים נכשלו בו ונחלו אכזבות: הבאת עולים חדשים מארצות-הברית.

● מטעם מי אתה יוצא למסע הזה, לעידוד העלייה? פנו אליי מהסוכנות היהודית וממכבי העולמי, וביקשו ממני לנסוע לארצות-הברית, למסע מחוץ-אל-חוץ, לשכנע צעירים לעלות לישראל.

● למה פנו דווקא אליך? את זה צריכים לשאול אותם. אבל אני חושב שזה מפני שהייתי פעם אמריקאי. חצי מהחיים שלי הייתי באמריקה. היה לי שם טוב, הגעתי להישגים ספורטיביים ובכל זאת עליתי לישראל. ואת זה הם רוצים שאני אסביר לצעירים שם.

● אתה לא חושש שלא תצליח? לא. מה, אני ידוע בתור פחדן?

● לכמה זמן אתה יוצא? לשבועיים. לתת הרצאות פעמיים ביום לפני סטודנטים וצעירים במרכזים היהודיים.

● כשהיית באמריקה, היית הולך לשמוע הרצאות של ישראלים?

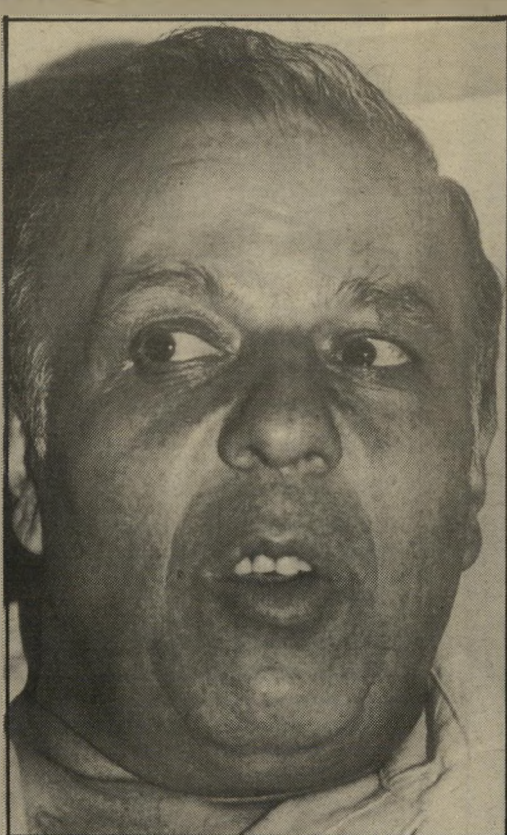
עליה

לא. בכלל לא הייתי קרוב לכל הנושא הישראלי. לא ידעתי כלום על הארץ. הייתי רוב הזמן עסוק בספורט. לא היתה לי עירנות ומעורבות בכל הקשור לישראל.

● והיום המצב שונה. כן, היום יותר שומעים על ישראל. האמריקאים שאוהבים ספורט, רוצים לדעת מה קורה בשטח הזה בישראל. היום הם מגלים הרבה יותר התעניינות במה שקורה כאן. וחוץ מזה, הפרשות האחרונות שהיו באמריקה עוד יותר מגבירות את התודעה לגבי מה שקורה בארץ.

● מה המסר שלך לצעירים באמריקה? שאני חי כאן כבר 20 שנה, ונכון שלא הכל טוב ויפה, וגם לי היו תקופות קשות בארץ, אבל החלטתי להישאר כאן ולתרום למדינת-ישראל. ואני מתכוון להגיד להם שאם הם רוצים לתרום — אז אנחנו הכתובת הנכונה. לא לתרום כספים. אני מתכוון על תרומה אחרת, של עליה ועשייה.

● יצאת כבר למסע כזה בעבר. כן, לפני חמש שנים הייתי במסע לעידוד העליה בדרום אפריקה. אני לא אומר שאחרי שחזרתי הגיעו לכאן המוני יהודים. אבל זה היה חשוב להם ולי. (רונית אנטלר)

יעקב גיל:

„ידעתי על החלטת יעקובי לפני פירסומה!“

הגורל מתעתע בחבר-הכנסת לשעבר יעקב גיל. הנמצא במקום הראשון בתור להיכנס לבית הנבחרים, תחילה החזיק אצבעות למינויו של עדי אמורי כנגיד-בנק ישראל ואוֹכַז. אחר-כך עקב בדבקות אחר התלבטותיו של מרדכי גור על המשך הקריירה הפוליטית שלו, ולאחרונה שילב את כל אצבעותיו עבור מינויו הכל-כך מבטיח של גד יעקובי כשגריר ישראל בארצות-הברית. הבטחות, הבטחות. יעקובי הסיר את מועמדותו לתפקיד ביום הרביעי, שעות ספורות אחר-כך שוחחתי עם גיל שנשמע, אגב, כמי שהתרגל למצב והפגין הומור.

● נה, איך המרגש? שאלו אותי רבות על הרגשתי בעת הדיבורים על מועמדותו של יעקובי. אני כבר הגבתי בזהירות ואמרתי: מי שנכווה ברותחין — נושף בצוננין. אני כבר בכחירת נושף.

הכנסת

זאת לא שאלה של אמונה או תיקווה. פשוט למדתי שבחברה הישראלית לא נוהג לפרגן, הקינאה והשימחה לאיד רוחות יותר.

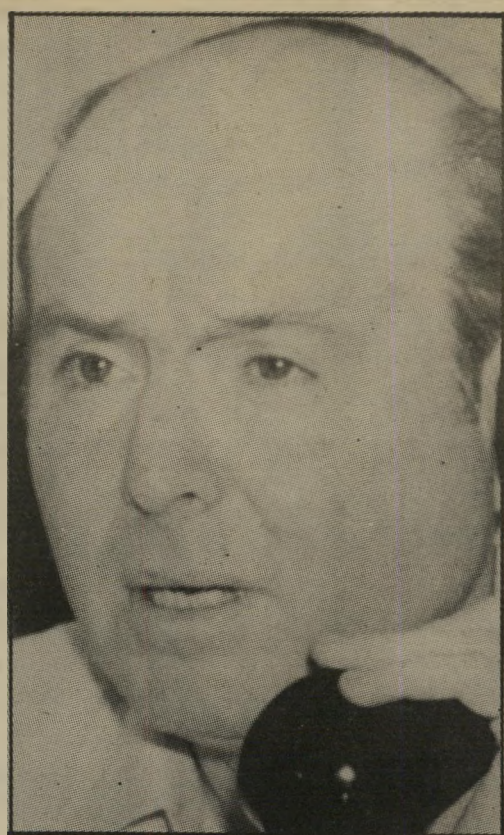
● אתה מאמין בצחוק-הגורל? לא נדמה לך לעיתים שמלמעלה מהתלים בד?

לא, אני לא מאמין בגורל. אני איש מציאותי עם שתי רגליים על הקרקע. זהו הניסיון הראשון שלי עם תענועיה-גורל. קודם לכן הייתי מפונק מבחינה זו. במקום גורל, הבה נדבר על תרבות השילטון בישראל, על בני-אדם שהחליטו להוליך אנשים שולל בריבורי-סרק.

● יר על הלב: תאר במדויק את הרגשתך כשר התבשרת על כך שיעקובי הסיר את מועמדותו, ועל-כן לא תשוב לכהן בכנסת בקרוב.

ידעתי על החלטתו לפני הפירסום הרישמי. איך יש לי חברים טובים, הרואים לעדכן אותי באורח שוטף. איתו? לא, לא החלטתי עימו מילה בנושא הזה! האמת היא שהערכתי על פי המצב הפוליטי הקיים, שיש אפשרות שיעקובי לא יתמנה כשגריר, והתכוונתי לכך נפשית. הבעיה נעוצה בחברים שלי, הלהוטים יותר ממני ולא מרפים ממני מרוב דאגה.

● מה הלאה? תמשיך לחכות ולצפות? אני מריח באוויר ריח של בחירות. (דפנה ברק)

יעקב לורברבוים:

„סיקור המישפט לא יהיה דריסת-רגל!“

במהלך השבוע שעבר נודע כי מישפט-דמיאניוק, שהפך ללהיט תיקשורתי על אף התחזיות הקודרות, יועבר בשידור ישיר, במיסגרת שידורי-הניסיון של הערוץ השני, בשיתוף עם הטלוויזיה החינוכית. ההיסטוריה מלמדת כי הטלוויזיה החינוכית אינה מחמיצה הזדמנויות להרחיב ולהעשיר את שידוריה. למשל: המישפט ערב חדש שזוכה לפופולאריות מירבית, נקבע כעובדה מוגמרת במהלך מילחמת-לבנון. לכן אין להתפלא על חרושת השמועות, בעיצומו של הקרב על ניתוחי-העווג הקרויה „ערוץ שני“, בדבר הצהרת הכוונות של הטלוויזיה החינוכית. יעקב לורברבוים, מנהל הטלוויזיה החינוכית, אינו סבור כך.

● אינך רואה בשיתוף-הפעולה ביניכם לבין שידורי-הניסיון של הערוץ השני בסיקור מישפט-דמיאניוק הצהרת כוונות?

לא נראה לי שניתן לקשור בין שני האירועים. נושא הקמתו

דמיאניוק

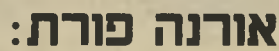
של הערוץ השני מצוי בימים אלה בוועדה מיוחדת, המטפלת בכך בקצב מזורז. בראש הוועדה עומד חבר-הכנסת פינחס גולדשטיין. יכול להיות שהחוק יתקבל במליאת-הכנסת עוד טרם יסתיים מישפטו של דמיאניוק. עד אז עוד אין שום עוגה לחלק.

● בכל אופן, נקבעה כאן דריסת-רגל שלכם. לא, אני לא חושב שזאת דריסת-רגל. אני רואה זאת באורח שונה: זהו ניצול של הטכניקות הקיימות, כדי לתת לציבור, שגילה עניין רב במישפט, את השרות הטוב ביותר.

● קשה שלא להיזכר בתחזיות העגומות לגבי העניין הציבורי במישפט. תסכים עימי שגם אתם לא נערכתם בעוד מועד לקראת המישפט?

אולי זה מצטייר כך, אבל עוברתית זה לא נכון. אני כתבתי מיכתב לשר-החינוך והתרבות כשרק נודע לי על הסגרת הצפויה של דמיאניוק ארצה — עוד בטרם הגיע — והסברתי שזהו אירוע חינוכי חשוב שיש להיערך לקראתו. כתבתי שאיני חושב שתהיה לדור הצעיר הזדמנות נוספת קרובה להיחשף לזוועות השואה.

האם אין זו היערכות מבעוד מועד? הטיפול בהצעת פשוט התעכב בגלל הבעיות הרגילות: ועדים, איגודים... (דפנה ברק)

הבייבי של אורנה מורת. ההימאטורן לידלים ולנוער, הגיע לבגרות. לפני 17 שנה היא ילדה אותו. כמשוגעת לדבר. ביתיים הוא הגיע לבגרות. והשבוע ניתק משרד החינוך-והתרבות את צינורות ההזנה. מהיום ההימאטורן נעמד על גוליו העצמאיות. האם יצליח ללכת או שייכשל? אורנה מורת הופטמית, הכרולה. ביקשת לברר איתה מדוע הסיר משרד החינוך והתרבות את חסותו.

יש טוענים שזה מפני שבועד-המנהל של ההימאטורן חל שינוי.

עד עכשיו היו בוועד-המנהל ארבעה נציגים למישרד-החינוך, ועכשיו נבחר רק נציג אחד. האמת היא שאני לא בדיוק יודעת את הסיבה.

-

חיים סתיו:

נעלמה לכם מיכלית-דלק? גבבו לכם מכולה ובה אלף
בשירי-וידאוא! קבוצת טרוריסטים מאיימת לחטוף לכם
נוניות-נוסעים! אין בעיה. ממש בימים אלה נפתח בהר-
לניה מישרד המתמחה במנועת טרור-ימי. על כל הבטיו.
ההמישרד מקים ומנהל חיים סתמי. משפדת שנים
ורוכות בקומנדו הימי, היה קצין-מישטרה בכיר האחראי
ל המודיעין בממלכה-האוויר והים של המדינה, ובתפקידו
אחרון היה הממונה על הספנות הישראלית ברחבי-
עולם.

האם יש בכלל טרור ימי, מלבד המיקרה של אכילה אורז שכולם שמעו עליו?

משנת 1961 היו יותר מ-300 חטיפות ופיגועים בים. אין
בחינים כאן בין פעילות טרוריסטית לבין פעילות פירטית.
לילית.

- תן לי דוגמה של פעולה פוליטית ברב.
- אני יוצאת ממל מסוים כשהיא עמוסה במוצרי אלקטרוניקה, ומגיעה לנמלה'היער, כשבמקום האלקטרוניקה יש בה נבנים. או למשל: יוצאת עמוסה ב־150 אלף טון דלק בעלמט. אחרי שנים מסתבר שהדלק נמכר לכל המרבה במחיר, ואז היא טובעת, והצוות חי לו באושר ובקושר.
- כיצד אתה והמישרד שלך בהרצליה יכולים לעזור לאנשים שיוצאת מהונגריקנג וייעדה המבדנג?
- אני יכול לספק לבעל הכרת'הפסנות אנשים מיומנים שילוו

את הפלגותיה ואני גם יכול לתדרך את הצוותים הקיימים כיצד למנוע גניבות, חטיפות, תקיפות וכו'.

-

בתיה הימלפרב:

גל שביטות חדש שטף את המדינה. מי שיכול שובת, ומי שלא נוח לו כרגע, מאיים בשבייתה. תמונות החולים והזקנים משודרות ערב־ערב בטלוויזיה, ואנחנו שואלים את עצמנו עד איפה זה יגיע ומי ישובת מחר. מינוז אחד אשר החליט שלא לשבות וגם אומר את זה בפה מלא, הוא המרפאים בעיסוק. בכינוס־חירוס שקיימו החליטו היסתפק בהכרזה על כיסוד־עבודה. שאלתי את הבתי המלפרב, מרפאה בעיסוק בעלת ותק של 16 שנה, מה זה „הכרזה על כיסוד־עבודה“.

לפי מיטב ידיעתי, זה אומר ששבועיים אחרי ההכרזה על הסיכסוך מותר לנו לפתוח בשביתה.

- אבל אם החלטתם לא לשבות, אז מה שווה ההכרזה?
כדי שיידעו שאנחנו מתמרמרים!
● נראה לך שזה עושה רושם על מישהו?
לא. אבל עד שיהיה לנו רעיון טוב, מה אפשר לעשות? אין לנו דרך אחרת. אנחנו ממילא מתעסקים עם אוכלוסיה מאוד פגועה, ושכיחה תפגע בהם עוד יותר.
● ההתמרמרות שלכם היא על השכר הנמוך. אולי תגידו לי כמה את מושלבת?
אני היום בדרגה גבוהה ובעלת ותם של 16 שנה. אני משתכרת

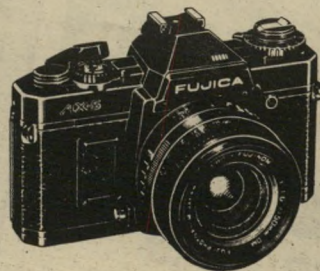
כ־650 שקלים לחודש, אבל עובדות בלי ותק — כולן אקד-
מאיות, אגב — משתכרות כ־400 שקלים, במיקרה הטוב.

- 15

מבצע פוג'י קח את כל הקופה

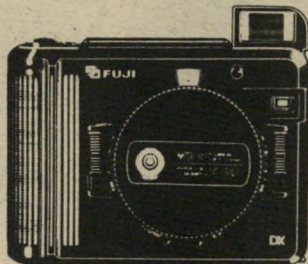

פוג'יקה AX5

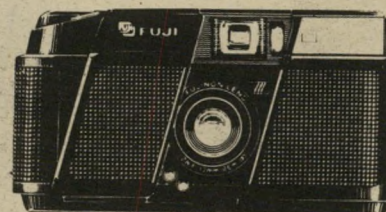
מצלמת רפלקס
למקצוענים
ולחובבים,
תכנות
אלקטרוני
(PROGRAM)
דווח מלא על
תנאי הצילום
תוך כדי צילום, אפשרות להרכבת מבחר עדשות
זום, גמישות מירבית במילוי משאלות הצלם
המקצועי. * 780 ש"ח

פוג'י TW 3

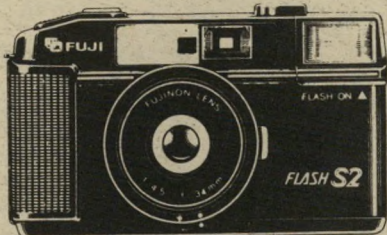
המצלמה
היחידה
בעולם
בעלת שתי
עדשות,
לצילום
רחוק
ולצילום מקרוב, 72 תמונות, מנוע
להעברת סרט, סוללות ליטיום
* 300 ש"ח

פוג'י DL 200

קומפקטית
ואוטומטית;
הטענה
אוטומטית;
פוקוס אוטומטי
העברת סרט
אוטומטית; קביעה אוטומטית של רגישות הסרט;
סוללת ליטיום; המצלמה היחידה שאין צורך
להחזיר בה את הסרט בחזרה לקסטה. בקיצור:
DL200 מקדימה את כל המתחרים. * 480 ש"ח

פוג'י FLASH-S 2

הפעלה פשוטה, 4 מצבי "פוקוס".
עדשה 1:4.5, מנורת אזהרה לתנאי אור
גרועים ומבזק אינטגרלי. נוחה לכיס
בכל המובנים. * 140 ש"ח

משפחת המצלמות מבית פוג'י פסגת הפיתוח האלקטרוני והאוטומציה בעולם הצילום המודרני

מי שירכוש, בתקופת המבצע, מצלמה אחת מן המצלמות המעולות של פוג'י יקבל שי חנם!
את פיקה, הכדורגלן העליון של משחקי מקסיקו 86 בצרף קופת חסכון
זכור! ברגע שרכשת מצלמה של פוג'י כבר לקחת את כל הקופה. ופה.
המבצע עד גמר המלאי בכל חנויות הצילום המובחרות.
* מחיר מומלץ לצרכן.

צלם פוג'י ואתה בתמונה

במליאת הכנסת עושים חברי הכנסת הצגה גדולה: רבים זה עם זה, מתווכחים זה עם זה ותוקפים זה את זה. כשמסתיימת ההצגה עוברים למיזנון: מורידים מסיכות, מוחקים את האיפור והופכים לחברים

כולם אוכלים עם/את כולם

מיעארי ומתי פלד, משיב לו הנגבי: "יש לך שניים בטוחים" וייצמן פולט "סחתיין", ופונה לחפש שולחן.

★ ★ ★

שר התירות והמישטם, **אברהם שריר** (ליכוד), נכנס למיזנון. הוא פוסע לרוחב המיזנון, לכוון דלת היציאה למרפסת. זו בדרך כלל נעולה. חברי הכנסת מעדיפים את אולם המיזנון המחניק על פני המידר פסת רחבת הידיים והאוויר. שריר עומד, ידיו על מותניו, מביט סביבו. מישורו מאחד השולחנות מפטיר: "הגיע התייר!"

★ ★ ★

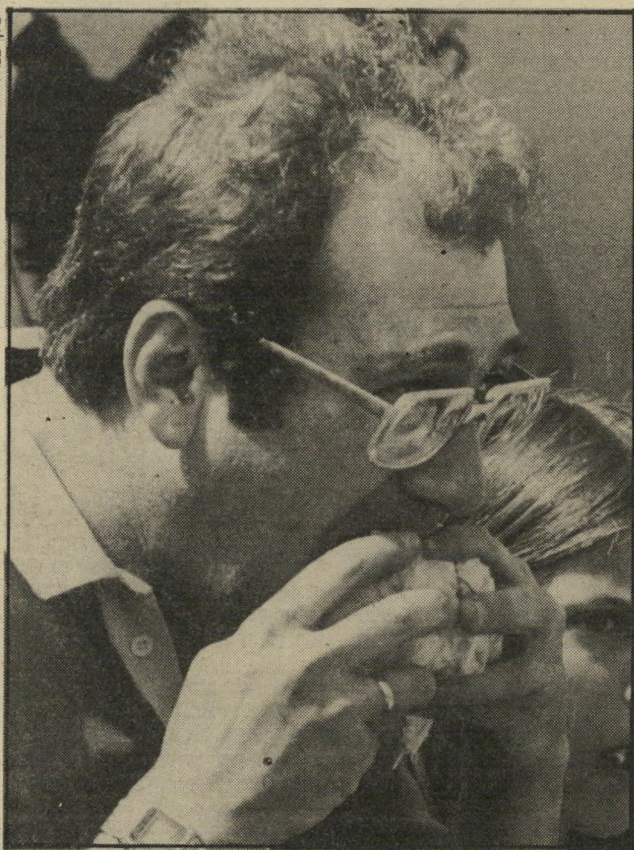
השעה 1 בצהריים. מיזנון חברי הכנסת מתחיל להתמלא באנשים. חברי הכנסת גמרו את עבודת הבוקר.

ח"ב שפירא ושר שחל
חליפה מחוייטת למהדרין

ישיבות הוועדות השונות. הכל באים למיזנון. חברי הכנסת מתי פלד (מתקדמת), שלא הצטרף מימיו לשולחן של אהרן רים, סועד את ליבו: חציל ממולא 3.10 ש"ח, עוף עם תוספות 5.80 ש"ח.

רננית אנמלר

ח"ב אולמרט
ארוחת ערב ארגנטינית

ביטון מניח את כוסי הקפה, תופס את ידו של רפול ואומר: "מה פיתאום מפתח? אני, אפילו מאלוהים לא מפחד..."

רפול לוחץ את ידו של ביטון, מחייך לכל עבר ואומר: "אתה יכול עכשיו להתגאות, נגעת במושבניקי!"

★ ★ ★

בשולחן סינתי, בקצה המיזנון, הרחק מן ההמולה והרעש, יושבים שריהרתות זבולון המר (מפד"ל) והד עיתונאי דן מרגלית. הם נראים כי ממתקים סוד. מרגלית, שהוא חבר קרוב של יוסי שריד (ר"ץ) מחד ואולמרט מנגד, ידוע כחבר נפש של השר המר. איתו, מספרים, הוא משוחח על עניינים יהודיים, גורלו של עם ישראל, מהותו של החוק "מיהו יהודי", ולפעמים גם על דריגמא או הלכות תורה.

★ ★ ★

בסינת המיזנון, ליד הקופה, מנחם חית השר עוזר וייצמן (יחד) טפיחה, כמו מכה, על כתפו של חיים הנגבי, מזכיר סיעת הרשימה המתקדמת.

"מה עם הקדמת הבחירות?" שואל וייצמן. כשהוא מתכוון ל"כים מוחמד

עולים אליו לרגל. פרנקל ממשיך לרשום.

★ ★ ★

אל המיזנון פוסע בצעד מהוסס חבר הכנסת לשעבר **יעקב גיל** (מערך). מחפש מקום לשבת. מרחוק נשמעת קריאה: "גיל, בוא תשב איתנו!" הוא מתקרב. סביב השולחן חבר הכנסת **אהרון נחמיאס** (מערך), **בוריס קראסני** עוזרו של **עוזי ברעם**, וחבר הכנסת **נאוה ארד** (מערך). גיל יושב. מזמין קפה, 1 ש"ח בלבד.

בוריס: נו, מתי אתה חוזר לכאן כחבר הכנסת?
ארד: הכל תלוי עכשיו בשמיר. אם ימנה את גרד (יעקובי) כשגריר.

חבר הכנסת **נחמן רז** (מערך) חולף ליד השולחן. הוא עצור.

רז: גיל, מתי אתה חוזר אלינו? גיל פורץ בצחוק קצת היסטרי: "אני לא יודע! זה נראה לי בליכר קרוב, שאני כבר לא בטוח שזה אמיתי."

★ ★ ★

חבר הכנסת **רפאל איתן** (התחיה) חולף ליד שולחנו של חבר הכנסת **צירלי ביטון** (חד"ש) ושואל: אתה מפתח ממני?

"חברת הכנסת גאולה כהן (התחיה). אני קורא אותך לסדר פעם ראשונה!" קורא היושב ראש.

באולם המליאה רעש והמולה. מצלמות הטלוויזיה ומקלטיה קולטות את הצעקות, הרעשים והקללות. חברי הכנסת מהימין ומהשמאל מתווכים בצעקות. סגן יושב ראש הכנסת, חבר הכנסת **אליעזר שוסטק** (ליכוד), אינו מצליח להתגבר על ההמולה.

חבר הכנסת **צירלי ביטון** (חד"ש) צועק. פאשיסט לעבר חבר הכנסת **רפאל איתן** (התחיה). חברת הכנסת **אורה נמיר** (מערך) קוראת לחבר הכנסת **עוזי לנדאו** (ליכוד) לשתוק.

את התמונות האלה רגיל הציבור לראות כמעט מדי יום. הציבור שומע, רואה וקולט את הקולות מן הכנסת, את הצעקות והעלבונות שבין נבחרים העם.

הציבור אינו רואה אותם כשהם מחוץ לאולם המליאה, כשהם יושבים במיזנון חברי הכנסת, בבית הקפה המפורסם ביותר במדינה. שם, סביב שולחנות עגולים או מרובעים, מסבים חברי הכנסת מכל הסיעות. יחדיו הם שותים קפה, מרכלים על פוליטיקה, אוכלים צהריים. שם אין ניצים ויונים. שם כולם חברים.

אולמרט: נו?

שחל: בחודש הבא, אצלי, ארוחת ערב חגיגית.

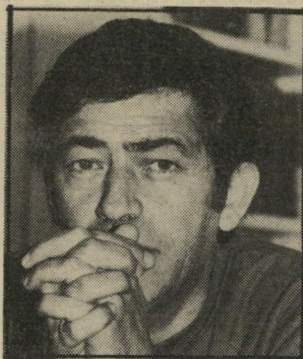
אולמרט: יופי. זה הדבר הכי חשוב. אני אברר אצל המוכירה שלי. אם יש לי נסיעה לחוץ לארץ אני אבטל אותה.

★ ★ ★

חבר הכנסת **אברהם שפירא** (אגודת ישראל) נכנס למיזנון. קרוב לדלת הכניסה, ליד ארון זכוכית

חבר הכנסת **אהוד אולמרט** (ליכוד), בחליפה אפורת, נוטש שלושה עיתונאים ועוזב את השולחן, כשהוא מושיט יד לשלום. השר **משה שחל** (מערך), בחליפה מחוייטת למהדרין (שלושה חלקים שחל"ה הוא השר ההדור ביותר בממ"שלה) לוחץ את ידו של אולמרט.

מזכיר סיעה הנגבי
טפיחה על הכתף

מסתובב, המלא בעוגות קצפת, הוא עומד ומשוחח עם חברי הכנסת **מנחם פורוש**. כעבור דקות מצטרף חבר הכנסת **רפי אדרי** (מערך). פורוש פורש.

אדרי: מתי אנחנו נפגשים? שפירא: אני מקווה, מה שיותר מהר. קצת מאחורי שפירא עומד עוזרו הנאמן, **אריה פרנקל**. הוא שולף פינקס קטן, רושם ומכניס לכיס. אל שפירא ואדרי מצטרף חבר הכנסת **אריאל וינשטיין** (ליכוד), מרכז סיעת הליכוד בוועדת הכספים.

שפירא: אריאל, אני מקווה שסגרנו את עניין התק"ם ויש"ע. אתם תצביעו? וינשטיין: אם התבררם של רפי לא יפרו את ההסכם, אנחנו נעמוד בהבטחה.

אדרי: המערך לא מפר הסכמים! שפירא ממשיך לעמוד. כבר 40 דקות הוא לא זז ממקומו. חברי הכנסת

שר וייצמן
סחתיין!

שחל: אני חושב עליך טובות... אולמרט: מה קרה? שחל: שיניתי את דעתי עליך, ויש לי בשבילך הזמנה.

אולמרט: לאיזה ארץ? שחל: לארגנטינה, אבל לא ממש. אני עומד לקבל את פניו של שרית אנרגיה של ארגנטינה. שהוא גם שר המיסחר, וגם שריהתעשייה ומחזיק ב"עור איזה שיבעה" שמונה תיקים...

(המשך מעמוד 17)

השר יצחק רבין (מערך). כשמ' אחוריו שובל ארוך של עוזרים ויועצים — העיתונאי איתן הבר, תתאלוף חגי רגב, צבי (צוויילי) בכ' משה, ועוד שניים בלתי-מזוהים — חולף ליד השולחן.

רבין בכס מונוטוני: "שלום מתי?" פלר בטנור צרור, גם כן מונוטוני: "שלום יצחק?" מישור משולחן סמוך שומע, מס'

הכנסת דויד מלך (ליכוד) מתקרב פליישר קם ומפנה לו מקום. מתקרב גם גידעון גרוד, (ליכוד) ויושב. מחנה שרון המצומצם דן בענייני הוועידה.

★ ★ ★

מישלחת של מורים ועובדי-עיריה מאוס-אלפחם מתקרבת למינון. יש בעיות בכפר. באים לבקש עזרה. מישור מציע להם לפנות לסגן-השר דני מילוא (ליכוד). הסר'

סגן-השר מילוא

מישלחת מאוס-אלפחם

תובב ככיסאו ושואל את פלר: "אתם מסוכסכים?" "לא, מה פתאום?" תמה פלר, "לא שמעת שאמרנו שלום?" "דווקא שמעת", אומר הלה, "לכן שאלתי..."

★ ★ ★

חבר-הכנסת רב בן-מאיר (מערך) מוביל עימו קבוצה של אורי-חיים. מי אלה? מיהם? אנשים מפנים ראשיהם ולא מזהים.

כעשרה נשים וגברים, לבושים בהידור, משתרכים אחר בן-מאיר, מחפ' שים מקום.

"אלה גרמנים", פוסק מישור. כולם מניעים ראשיהם בהסכמה. חבר-הכנסת בן-מאיר, שהוא נשיא האגודה לירידות ישראל-גרמניה, מארח הרבה קבוצות. תמיד גרמנים.

★ ★ ★

א' המינון פוסק בצעדים גדולים השר אריאל שרון (ליכוד). הוא פוער ראשו, מאחוריו יועציו ועוזריו. עמירם פליישר, רוכב המישר, ישראל בכ', עוזר, עוזר שמיר,

עיתונאי רייכר לידו לא מעשנים

— 4.50 ש"ח. חברי ועדת-הכספים אינם מניחים לה.

חבר-הכנסת דני צוקר (רצ"מ) קש לדעת אם בקשת הסיוע של המושבים כבר הגיעה לשולחן-הוועדה. חבר-הכנסת יאיר צבן (מפ"ם) מת' קרב. הוא מבקש לדעת על נתוני הביטוח הלאומי. אלחנני, שרק לפני דקות סיימה ישיבה, וכבר נאלצת לחזור לישיבה נוספת, משיבה, עונה, מייצעת. בשעת ארוחת הצהריים היא נאלצת לבלות שוב עם חברי ועדת-הכספים.

★ ★ ★

1.30. בפתח המינון הגברת שוסטק. היא מתקרבת לשולחן צדדי, ליד הזכוכית, שולפת מישפיקריאה, פורסת את העיתון. מלצר אריב מתקרב ושואל מה היא מבקשת להזמין. "אני מחכה לארון שוסטק", היא משיבה.

חבר-הכנסת אליעזר שוסטק, (לי-כוד), נכנס, מביט סביב, רואה את אשתו עם העיתון והולך לשבת לצידה. הווג מוזמין ארוחת-צהריים: מרק צח 2 ש"ח, עוף מבושל ופירה 5.00 ש"ח, סלט פירות 1.50 ש"ח. כל יום, באותה הש' עה, היא מגיעה לכנסת, ממתינה לבע' לה כדי לאכול בצוותא.

★ ★ ★

חבר-הכנסת דויד ליבאי, (מערך), נכנס למינון. הוא מלווה בר-עיתו. **ניצה שפירא-ליבאי**, השני יים עובדים את המינון, מחפשים בעי' ניהם שולחן פנוי. בקצה המינון, בפינה ליד הקיר, הם מוצאים שולחן מרובע. יושבים. מלצר וריו מתקרב. הווג מוזמין ארוחת-צהריים קלה. דג ממולא 1.80 ש"ח, סלט חצילים 1.50 ש"ח וקפה 1 ש"ח. בשולחנות הסמוכים משתתר שקט. חזרו זה אל זה? לא חזרו? הם מנהלים את הגירושין למורתם, הם

אדרי: מה הוחלט לגבי ההצעה של חיים רמון (מערך)?

דליה: מצביעים לפי עמדת השר, כך הוחלט בישיבת הנהלת הקוא-ליציה.

"טוב", מפטיר אדרי ועובר לשולחן אחר

★ ★ ★

מ' לצרי המינון עובדים משולחן לשולחן, לקבל הומנות. חבר-הכ' נסת אהרון הראל (מערך), שואל את חבר-הכנסת דן תיכון (ליכוד). היושב בשולחן סמוך, עם המרק היום טוב. תיכון מהנהן, כן, כדאי לך להזמין.

זה מרק סלרי, 1.40 ש"ח בלבד.

★ ★ ★

בכנסת חבורה של נשים צעירות. מזכירות הסיעות. הן מחפשות שול-חן גדול שיספיק לכל החבורה. סביב שולחן עגול שיש לידו מקומות לש' מונה איש לפחות יושבות הבנות. **ירדנה מלר ועליזה עציון** (ליכוד), **בהירה ברדוגו** (מערך), **מיכל רפאלי** (רצ"מ), **עדנה הירשמן** (יחד), **רינה מזנר** (שינוי).

החבורה, כולן נשים פעילות במיפ' לגותיהן, בעלות ריעות פוליטיות מגור בשות, עוזבות לרגע את ענייני הכנסת.

לארוחת-הצהריים הן יושבות יחד. מד' מינות שניצל, אורז, סלט, מיץ תפוזים, 6.10 ש"ח בלבד. ארוחת צהריים. בלי פולטיקה, בלי הצעות לסדריום. סביב השולחן מתקיימת ממשלה מקיר אל קיר. על כלל אחד מקפידים סביב השולחן: מה שמדברים כאן אינו יוצא החוצה. הרברים שנשמעים בארוחת-הצהריים אינם עוברים להדריה-סיעה או לחבריה-הכנסת.

אל חבורת הבנות מצטרף חבר-הכנסת יוסי שריד. מנגד מגיע סגן-השר מילוא, מבקש גם הוא להצטרף.

מזכירת-סיעה מלר שומרים סוד

דוברת רפאלי אוכלים

מזכירה עציון מדברים

עוזר, שמוזיק בהן, עוזר. שרון חולף על פני השולחנות. לא מסובב את ראשו. הוא מתקרב לשולחן שלירי החלון. חלון המשקיף על נוף של ירושלים. שולחן קבוע שלו. ותיקים מספרים שזה היה השולחן הקבוע של משה דיין. שרון יושב, עוזרו סביבו. חבר-

לילה גורן, מזכירת סיעת המערך, ו**שושי שרביט**, ממזכירות ה' סיעה, נכנסות למינון. השתיים תופ' סות שולחן קטן. מנסות למצוא חצי שעה שקטה לארוחת-הצהריים. אל השולחן מצטרף יושב-ראש הסיעה, חבר-הכנסת רפי אדרי (מערך).

השולחן מתרחב. החבורה עסוקה בסרט טוב. הצגה גרועה, ספר שכדאי לקרוא. **ס' מדר אלחנני**, כלכלנית ועדת-הכספים, נכנסת למינון. אלחנני העסוקה רוב שעות-היום בנושאי-כלכלה. מחפשת שולחן בודד. לאכול צהר-ריים בשקט. היא מזמינה פלטת סלטים

בכלל לא מתגרשים. הווג ליבאי בעני' ייניהם. גומרים לאכול. עוברים את ה' מינון לאורכו. לא עוצרים לומר שלום לסועדים. **ליאן וייז-שלום** מגיעה ל' מינון. לבושה בחליפת-טוויד כחולה, פוסעת לצידו של חבר-הכנסת

אהרון אבו-הצירא (תמ"י). חבר הכנסת אבו-הצירא מבקש מאחד המלצרים לראווג להם לשולחן. הם יושבים. מצטרף אליהם דני עזרי-אלי, לשעבר מנכ"ל הביטוח הלאומי. בצרפתית קולחת, וגם קצת ערבית מארוקאית, דנים השלושה במצבה של הסוכנות היהודית דווקא. השלושה מוזמנים קבב וצי'פס, 6.60 ש"ח, ומסיימים בקפה טורקי, 1.30 ש"ח.

★ ★ ★ **מרכז המינון** יושבים הכת' בים הכלכליים. הימים ימייתקציב. חברי ועדת-הכספים מחזורים. חברה-הכנסת **יהושע מצא** (לי-

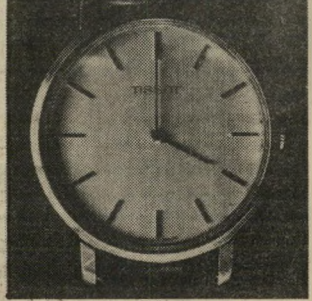
פנסיונר מאירובין טרמפ

כור, עובר. **בוא שב איתנו**, קורא מוזמין **זאב חספר** מחדשות. "אני כבר מגיע", משיב מצא. מצא יושב. חבר הכנסת **אריאל וינשטיין** (לי-כוד), חולף ליד השולחן. **בוא תצטרף אלינו**, מוזמין **גבי קפלר** ממעריב. מצא: "היום הראינו להם, למערך, שהם לא יכולים לשחק איתנו קבענו עובדות!"

ירון קולס מגלי-צה"ל ו**אמנון אטד** מדבר מצטרפים לשולחן. "על כמה יעמוד גובה הסיוע?", מה אמר לכם שפירא? "האם קיבלתם את הנתונים מהאוצר?" הכתבים הכלכליים חוקרים.

חבר-הכנסת חיים רמון בא למינון. הוא קולט את החבורה. רמון: "חברה, אל תשכחו שמצא ואריאל הם מהליכוד! אני מיד מגיע למסור לכם את הגירסה שלנו."

מצא: "אל תדאג, חיים. מסרתי להם כל מה שאמרתי!"

4.00 אחרי-הצהריים. הישיבה של מליאת-הכנסת נפתחת. הצעות-ל' סדר-היום, שאלות, חלק מחבריה-כ'

במיזנון הכנסת, שהוא בית הקפה המפורסם במדינה, הם אינם מתקוטטים ומחרפים. להיפך – ליד השולחנות שוררת אחוות פוליטיקאים

נסת מפנים את המיזנון. הם הולכים לעבוד. הרוב נשאר, עכשיו הגיעה שעת הקפה.

אברהם אפל, מוזיקאי תנועת החרות בסניף תל-אביב, נכנס למיזנון. בפתח כבר אין מבקשים ממנו אישור. הוא מוכר לסדרנים. אורח קבוע. יושב ליד שולחנו של חבריה הכנסת **עוזי לני** (ליכוד). היושב עם יועצו הכלכלי של ראש הממשלה, **שמוליק מלבין**. אפל מסביר לשניים כי המצב חמור. "מורחים לדבר עם מישהו אחר (אננס). אסור לתת לדברים להידרדר". צילצול חזק מפריע לחבורה. חבר הכנסת לנראו קם. מבקש סליחה. הוא רץ אל המליאה, מרחק של 20 עדרים, להצביע.

אפל ממשיך לשבת. עכשיו מצטרף פים אליו **יוסי ברוך**, רובר תנועת החרות וכמה עוזרות פרלמנטריות. אחד בורה דנה בסדרהיום של ועידת-החרות.

בקצה המיזנון נראה השר **משה קצב** (ליכוד).

"משה בוא הנה, אני רוצה לשאול אותך משהו" קורא אפל בקול. קצב מצטרף לשולחן.

חברת-הכנסת **מרים גלזרית** (סד), (ליכוד), העוברת בסמוך, ניגשת. אפל מומין גם אותה לשבת. לרגע נרמה שאפל הוא כאן בעליהבית.

בז' בערב הוא קם מכיסאו. "אני מוכרח למצוא טרמפ לתל אביב", הוא מפטיר.

"אל תדאג, גם אני צריך לתל-אביב,

מיזנון. הם תופסים שולחן גדול במרכז המיזנון.

חבריה הכנסת **יגאל בהן** (ליכוד), מצטרף לשולחנם. החבורה שולפת דפים. בהן בורק. הוא מבטיח שהכל יהיה בסדר. "אין מה לדאוג, אנחנו לא נסכים להצביע עבור התק"ם. אל תדאגו".

וייס מבקשת לדעת פרטים על הסיוע. היא מקבלת.

בני קצובר קורא לחבריה הכנסת **גרשון שפט** (התחיה), להצטרף לשולחן. לשולחן מצטרף **עיתניאל שגלר**, מזכיר ישובייהודישומרון. "ריבתי עכשיו עם רפי אררי. הוא

המיזנון החלבי הם יושבים בצוותא, סיגריות וקפה שחור.

הנהג של יצחק רבין עם הנהג של משה ארנס. הנהג של אריאל שרון עם הנהג של משה שחל, הנהג של רוני מילוא עם הנהג של רפי אררי, הנהג של משה ניסים עם הנהג של אברהם שפירא — קואליציה מקיר לקיר.

כמו הבוסים, היושבים האחד עם השני במזנון ה"כים. כך גם הנהגים. הם מדברים על כדורגל, בית"ר ירושלים, הפועל תל-אביב. צוחקים על נהג שנשאר נאמן למכבי חיפה. בשולחן מחליפים חוויות על הבוסים, רעיון תיהם, פגישות של השרים עם כל מיני

ענת סרנסקי

שר שרון ועסקן קלצנינסקי ניירות בכיס הג'ינס

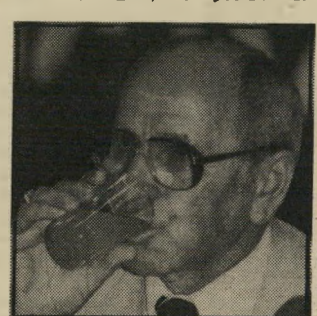
הרגיע אותי. הבטיח שיבדוק עם שריהאצור". החבורה קמה. השעה מאוחרת. הגבירם רצים לקומה החמישית להתפלל. וייס מחפשת חבריה הכנסת לנסות להשיג פיע.

אל המיזנון פוסע הרב **משה לוויני** (גר). הוא נעצר ליד שולחנו של **בני מין** (פוארד) **בן-אליעזר** (יחד). "המצב קשה", מסביר לווינגר. "אסור לכם להתחכם!" אומר פוארד.

★ ★ ★

מן המליאה נכנסים למיזנון, שלו **בני זרוע**, הח"כים אולמרט ושריד. לפני כמה רקות הם סיימו ויכוח קולני במליאה. השמצות, צעקות. כשעזבו את אולם המליאה, כבר שכחו. אולמרט: הכלב שלי נדרס היום! שריד: בן כמה היה? אולמרט: בן 15.

שריד: אם יקרה משהו לכלבה שלי, אני אשתגע. אהור, אם אתה אהוב

פנסיונר אפל לדבר עם מישה

כלבים, אז אתה לא יכול להיות איש רע.

אולמרט: בחייד יוסי, אתה יודע שאני לא איש רע! ★ ★ ★

ב מיזנון הכללי יושבים נהגי השרים. סגני השרים, הפקידים הבכירים והמנכ"לים. ליד הקופה של

חשובים יותר ופחות. הם יודעים הכל. אבל לשולחן אסור להתקרב. זו חבורה סגורה המרשה לעצמה להעביר חוויות, כי היא יודעת שאלה לא יעברו הלאה. בחבורה הזאת, שליד שולחנה אפי שר לשמוע סודות מדינה, אסור לאף אחד להתקרב, אין יוצא ואין בא. לא מקבלים מצטרפים מזדמנים. רק נהגים, שיוזעים טור מהו.

★ ★ ★

יש קשיש בא למיזנון. עיתונאי צעיר שואל מי זה. הוותיקים משיבים: "תתבייש, זה **יוסף אלמוגי**! ה' איש החוק מחיפה".

אלמוגי ניגש למוטטה **גור**, (מערך), לוחץ ידיים. ולרגע, כמו בימים הטובים, מגיעים שני עיתונאים ומבקשים לשבת לצידו. הפעם לא ענייני-פוליטיקה. אלמוגי מספר להם רכילות על דויד כנגוריון.

★ ★ ★

עידו דיסנצ'יק, עורך מעריב, נכנס למיזנון. חבריה הכנסת מזהים את העורך. מתקרבים, מציעים כסא, יושבים.

יוסף חריש ויוסף צוריאל, כתבי מעריב, מתקרבים. חבריה הכנסת קמים, מפנים מקום. אחד העיתונאים מעיתון מתחרה מפטיר: "זו כנראה ישיבת מערכת של מעריב".

★ ★ ★

נדרי קלצנינסקי עומד בפתח הדמיזנון. ג'ינס מהה וסוודר. כיסיו האחוריים מלאים בניירות. כמו פולני מנומס, הוא מנשק את חבריה הכנסת לנראו על לחייו. לחברת-הכנסת מרים גלזריתעסה מנשק את כף היד. מתיי ש. מומין כוסיתה.

★ ★ ★

ל המיזנון נכנס בצעד קליל ה **עיתונאי גידעון רייכר**. הוא מצטרף לשולחנם של העיתונאים. **מובה צימולקי** מדבר מוליקה סיגרית. רייכר קם. "לידי לא מעשנים".

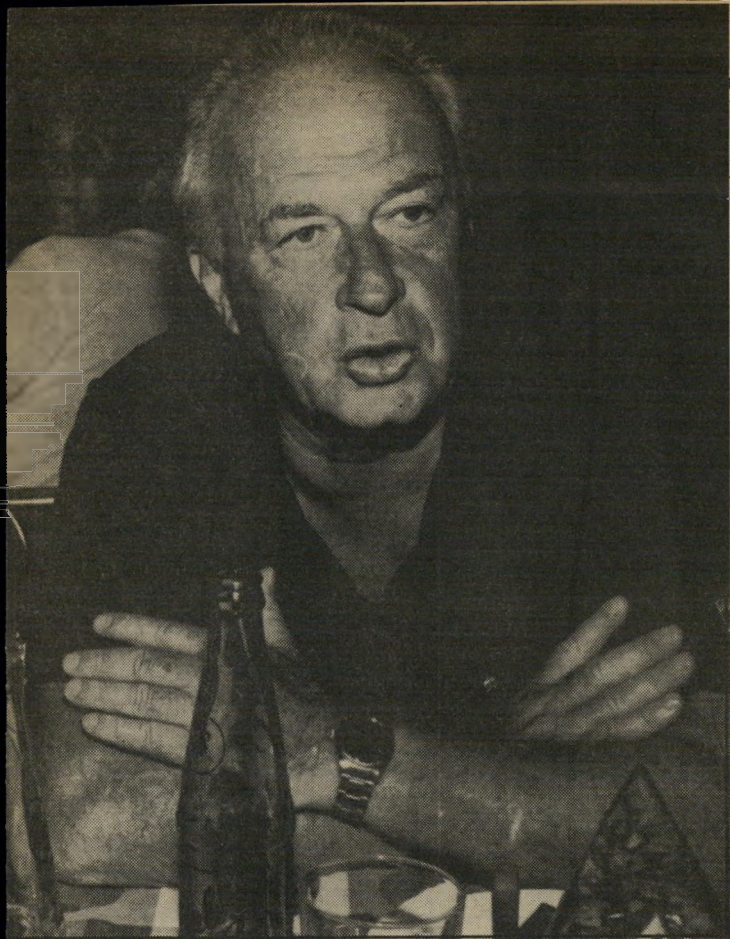
★ ★ ★

ל המיזנון נכנס בצעד קליל ה **עיתונאי גידעון רייכר**. הוא מצטרף לשולחנם של העיתונאים. **מובה צימולקי** מדבר מוליקה סיגרית. רייכר קם. "לידי לא מעשנים".

★ ★ ★

ל המיזנון נכנס בצעד קליל ה **עיתונאי גידעון רייכר**. הוא מצטרף לשולחנם של העיתונאים. **מובה צימולקי** מדבר מוליקה סיגרית. רייכר קם. "לידי לא מעשנים".

★ ★ ★

ציפי מנשר

שר רבין

הנהגים לא מדליפים

הוא מחייד ועובר לשבת ליד חברי הכנסת **אליהו בן-אלישר** (ליכוד) ו**מייכה חריש** (מערך). השניים, חברי ועדת-חוקי-ביטחון, משוחחים על עבודת הוועדה.

בן-אלישר מרליק סיגרית. רייכר מסביר לו כמה העישון מסוכן לבריאות. בן-אלישר משתכנע לרגע ומכבה את הסיגרית. רייכר מרוצה. עוד אחד הפסיק לעשן.

★ ★ ★

דובר המיפולגה הקומוניסטית, **עוזי בורשטיין**, נכנס למיזנון עם חבריה הכנסת **תופיק טובי** (חר"ש). השניים חוצים את המיזנון ומחפשים שולחן פנוי בקצה. הם מסתדרים. חברת-הכנסת **חייקה גרוסמן** (מר) פ"ם, ניגשת לבורשטיין. מישו באחד השולחנות מפטיר: "היא רוצה כרטיס

ענת סרנסקי

ח"כ ביטון כרטיס למוסקוה!

ח"כ איתן מדען חשוב

קיבלת כרטיס?" צוקר נעלב משהו, אומר: "לא, מה פיתאום? רציתי לספר לו שריבתי היום עם מוסקוה, אני מאמץ אסיר-ציון".

★ ★ ★

שעה 7 בערב. חבריה הכנסת **אורזים** את עצמם. ישיבת המליאה הסתיימה. חלק מחבריה הכנסת נשארים לאכול את ארוחת-הערב במיזנון. האחד רים יוצאים את המישכן לבית-המלון הסמוך. שוב הם ימצאו שם את עצמם בצוותא.

הם רבים וצועקים רק כשהטלוויזיה, הרדיו והעיתונות מקשיבה. בדרך כלל הם חברים טובים, מסיעים זה את זה לבית-המלון. מציעים טרמפ לתל-אביב.

ח"כ תיכון איך מצביעים?

אני אמצא לנו טרמפ", נשמע קולו הרעשני של **זאב מאירוביץ**, המר כונה "דוק", בנו של אחרון הביוליים. גם הוא מיושביהקבע במיזנון. שרון על מקליהליכה, הוא פוסע לאיטו לחפש שולחן. "בני, בוא שם כאן", הוא צועק לעבר חבר הכנסת **בני שליטא** (ליכוד). לאט-לאט מצטרפים לשולחן חבריה הכנסת ליברליים.

כשחולף ליד שולחנם חבר-כנסת מן השמאל, מפטיר לעברו דוק קללות באדיש עסיסת ובערבות.

★ ★ ★

מישלת של גוש-אמונים, כי "ראשות דניאלה וייס, נכנסת ל-

המועמדות שעלו לשלב הסופי איין טרופיק, מיין פאית נועה גולדברג, בת ה-18, הנצרתית ה-16 וחצי, ההרצלייתית אוסנת

אילנה דוידסדומי הרשימה את הנוכחים בהופעתה ה' אלגאנטית והיוצאת-דופן כשבפיה מיקסרת זעירה. היא התיישבה בתנוחה אמנותית, מוקפת מעריצים.

אתי רייך האופנאית הגרה בשכונת ליעל הקרמיקאית, הופיעה למסיבה כשהיא לבושה בסיגנון בוקרי מהודר. בתצ' לוס: שעונה על כיתמי בתה היפה, סיגל, דוגמנית-צילום בזמנה הפנוי.

אמנון מסקי השחקן שטרה רבות להצ' לחת המסיבה והביא חב' רים רבים מצא רגע של פנאי לנוח על כתפה של אשתו, נעמי, שנראתה סחוסה אף היא בסימום של הערב, אך שמרה על המוראל הגבוה. לצידם - מחייכת, ליבנת שמר, אשתו של השחקן גידעון שמר.

גם העיד נצרת שלחה מועמדת לתחרות היופי ★ הספיד המבשל ★ חברים מכתיעים את יעל

עדנה פלידל בפוזת של יידישע מאמע בוחשת בקדירות-המרק, כשלצידה הבשלן קובי בר, שטרח ב' הכנת המאכלים לגדודי-האורחים שצבאו על מיטבחה של בעלת-הבית.

מרק שערות

מה משותף לסוחר-הנשק דויד קולין, לזמר מתי כספי, לשחקנית עדנה פלידל ולמנחה לילית נגרי? התשובה היא הספר-בשלן קובי בר. הנ'ל ועוד רבים אחרים באו לחגוג בכיתם של המשוררת תלמה אליגון ובעלה, יורם רוז, בעלי הוצאת הספרים כינרת, את הפקת סיפרו השלישי במניין של בר, והפעם בתחום המרקיים. קובי, שהוא הספר הטוב ביותר בין הבשלנים והבשלן הטוב ביותר בין הספרים, למר מהר מאוד שאפשר לעשות כסף מגוף-האדם גם בלי להיות רופא. ביום הוא עסוק בחלק העליון של הגוף, כלומר בראש, בעיצוב שיערן ומראן של נשות-חברה, ובזמנו הנותר הוא מתעסק בחלקו האמצעי, הקיבה, בהכנת מתכונים ומאכלים מעוררי תיאבון. באמתחתו כבר שלושה ספרים, והרביעי — בתחום המנות האחרונות — בדרך. בין מגשי האוכל וסירי המרק הסתור בנו להן ריקי גל ועוזרת ההפקה של סיבה למסיבה לאה זהבי, שהי' עסקו בלגימת מרקים בלבד, כנראה מאמת הקלוריות, אך הקולנוען צחי שיף, עדנה פלידל והאופנאית אתי רייך טעמו גם מהמנות האחרות — ורצו הישר לרחבת-הריקודים להוריד קלוריות.

אמירה שגב, מזכירתו של רן כהן ומתורגמנית בסירטי מטלון. העדיפה קנקן מים.

לפלורידה דרך טאבה

שלושה צעירים באו מנצרת למלון אביה סונסטו שבטאבה, כדי ללוות את בת-דודתם, **אמל ספניולה**, צעירה שבאה מנצרת להתחרות על כתר מלכת-היופי של הוואיין טרופיק ועל הזכות לנסוע לתחרות הבין לאומית במיאמי-ביץ', פלורידה. בני-הדודים השגינו על מידותיה הטובות של אמל ועל צניעותה. ואומ' נם, בתצוגת כיגריהים של גרעון **אוברון** היא לא השתתפה. אמל אמ' רה כי היא רוצה להיות הדוגמנית הערכיה הראשונה בישראל. רבות מבין 10 המתמודדות עוסקות בדוגמנות פעילה. **רויטל מור** בת ה-18, שזכתה לבסוף בתואר, עוסקת בזה מאז גיל 16. היא תייצג את ישראל בתחרות הבין לאומית שעורכת חברת שמני-השיוף.

לרויטל יש בעיה קטנה בדרך. היא אמורה להתגייס בימים אלה לצה"ל, וכדי לייצג את ישראל עליה להשיג רחית-שרות.

של תחרות הווייטל ורויטל מור, בת ה-18, שזכתה בתואר הנכסף, ושירלי בן-מרדכי, בת ה-16 וחצי, אורח גפני, בת ה-18, שהיא חיילת בצה"ל, הבת-ימית שלומית אוסי, בת ה-21, שהיא סוכנת ביטוח - והקיראונית איריס גרגיר, בת ה-18.

תיכון אליאנס ברמת-אביב. השתיים טבלו בבריכה לפני פתיחתה של התחרות. בתמונה למטה: המלכה של שנה שעברה, החיפאית דורית פרקש, רוקדת בדיסקוטק של המלון, לאחר שהעבירה את התואר שלה לרויטל מור.

אמל ספניולה בת ה-16 וחצי, בת נצרת, רוצה להיות הדוגמנית הערכיה הראשונה.

רויטל מור הדוגמנית בת ה-18 שזכתה בתואר מלכת הוואיין טרופיק הישראלית. היא תיסע לייצג את ישראל במיאמי-ביץ' בתחרות הבין-לאומית. כשתשוב לארץ, תתגייס לצה"ל.

את טקס בחירת המלכה, כולל תצוגות-האופנה שנערכו במקום, הכריז וניהלה ביד רמה הדוגמנית הוותיקה ומארגנת-התצוגות **חניתה צננו**. דודו דותן הינחה את הערב, ובהפסקה שנערכה לצורך בחירת המלכה הופיע הזמר **יוהר כהן**. בסוף הערב ערכו לזיחר מסיבה לכבוד יוס-הולדתו ה-36, שחל באותו יום. כל האירוע שברך-למיאמי-ביץ' התנהל במזג-אוויר אביבי חמים ונעים, בעוד שבצפון הרחוק — כלומר ברחבי הארץ, רעמו השמיים. ברקים בגליל, גשמים בשפלה, חשש לשלג בהרים — ובאילת העסקים כרגיל. המונים מילאו באותו יום את החופים, כשהבעיה העקרית שהעסיקה את הנופשים לא היתה אלא: כמה זמן לשוף איזה איבר, ואיזה שמר-שיוף למרוח. במלון ובחוף שלידו הסתובב **רפי נלסון**, שהציג לפני כל מי שהיה מי עוניין את אשתו לעתיד. גם מפקד חיל-האוויר **עמוס לסי** דות, בא להינפש. היתה לו סיבה טובה לכך, אחרי שבוע עמוס אירועים כפי רשת פולארד. אלוף-האוויר נהנה במיוחד לעסוק באילת בספורט-מים.

בלי הרדמה

המטופלת טענה שהרופא גרם לה לאורגזמה הראשונה בחייה. הרופא נידון למאסר. אך האם זה היה בכלל אפשרי? ההגיון הרפואי אומר: לא!

לפי גזריהדין של בית-המשפט המחוזי בנצרת, ב-10 במרס השנה, אמור להיכנס לכלא ד"ר אדגר סבין, שהואשם במעשה מגונה בחולה. אין זו הפעם הראשונה שרופא נאשם במעשה מגונה. גם כחול' וגם בישראל נערכו מישפטים נגד רופאים בעניין זה.

פעם נאשם רופא-שיניים, שבעת בדיקת פי החולה הכניס יד בין רגליו. רופא-נשים הואשם כאונס חולה. רופא אף-אוזן-גרון הואשם שבזמן בדיקת אוזניים שם מרפקיו על שדיה של הנבדקת.

אך הראשונה בתולדות הר" שואה הישראלית — נדמה לי, כפי שמשמע מחקירתי בספ" רים, לראשונה בהיסטוריה של הרפואה העולמית בכלל — נשפט רופא על כך שבזמן ביצוע בדיקה גינקולוגית גרם לאורגזמה אצל נבדקת. הנאשם, הר"ר אדגר סבין מיקנעם,

שוב, עד שגרם לה להגיע לאורגזמה.

לטענותיה של המתנבדת, היא לא ידעה מה עולל לה הרופא, משום שזאת היתה הבדיקה הראשונה שלה אצל רופא-נשים. היא סיפרה לחברותיה בקיבוץ מה הרגישה בזמן הבדיקה, והן הסבירו לה שזאת היתה אורגזמה. סגן פרקליט מחוז הצפון עירער בבית-המשפט המחוזי בנצרת. שלושה שופטים — נשיא בית-המשפט, יוסף כהלול, והשופטים אביגדור מישאלי ואברהם אסא — החליטו להרשיע את הרופא וגזרו עליו שנה מאסר, מתוכה 3 חודשים בפועל.

בית-המשפט המחוזי לא האמין לגירסתו של הרופא. הרופא לא נראה להם אמין. יש להדגיש, שבשלב זה שלושת השופטים המכובדים כלל לא ראו את האשה ולא שמעו את עדות האשה שעברה את חווית האורגזמה על כיסא הגינקולוג. הם לא יכלו להתרשם

הראשון — המצב האובייקטיבי, שהוא היחסים המיוחדים רופא-חולה. עצם העובדה שהרופא נמצא במצב שאשה או גבר מתפשטים ונותנים לרופא לגעת ולמשש את כל חלקי גופם, מכניס את שני הצדדים למצב מיוחד במינו.

קירבה בין הרופא הבודק והפציינט או הפציינטית הנבדקת הונה יוצאת מהכלל מכיון כל היחסים הידועים בחיי-החברה.

הרופא נחשב לעיתים קרובות באל כמעט, ומעמדו המיוחד מושך אליו אנשים, והם מפ" קידים את נפשם וגופם בידו ל" לא היסוסים.

לא פעם מהווים הרופאים מטרה להתקפות מיניות של פציינטים ופצ" יינטיות. יש מיקרים רבים של חיזור אחרי רופא. כל רופא יכול לספר על מיקרים שבהם כמעט צריך היה לברוח מהחדר האחורי מפני פציינט או פצ" יינטית מעריצים.

את התנהגות הרופא, אך הרופאים לא נאשמים בפלילים (פרט למיקרה של יחסים עם קטינה למשל).

לפעמים הפציינט או הפציינטית מציעים לרופא שוחר מיני כדי לקבל טובות-הנאה, כפי שקורה בכל מיקצוע. במיקרים כאלה, התייחסות החוק לר"ר פא היא כמו לכל האדם.

השני — יש כמובן מיקרים לא מעטים שרופא מנצל את מעמדו המיוחד, הכולל תלות הפציינט או הפציינטית בו. גם בין הרופאים יש לעיתים סטיימין, כמו בין כל בני-תמותה, או סתם כאלה שנקראים "שוכבים", ותכונות אלה אצל הרופאים גורמים למעשים מגונים — בכפיה, ושלא בכפיה.

דברים אלה קורים לא רק בין רופא-גבר לבין פציינטית-א" ש. ידוע לי מיקרה, דרך משל, של כירורג בכיר בצפון, שעשה מעשים מגונים בזמן בדיקות חיילים. הוא אף נעצר פעמיים באשמה על מעשים אלה.

ידוע לי מיקרה של רופא-מרדים מפורסם, שאחרי סיום הניתוח, כאשר נשים היו עדיין בהכרה מעורפלת שלאחר ההרדמה, הלך ובדק אותן גינטלית. לאחר גילוי מעשיו, המרדים הוחזר ככר אינו עובר בבית-חולים, ונשלח לעבוד במרפאה.

ברור שמעשים כאלה של רופאים הם פליליים.

האספקט השלישי — יחסים בין רופא לבין פציינט או פציינטית שבהסכמה על-ידי שני הצדדים.

פקטים האלה בכל זאת מאוד נדירים. שופטים בעלי השכלה יודעים להבדיל בין מיקרה למיקרה, להתעמק בו ולהשתמש בייעוץ של פסיכולוגים, סקסולוגים ופסיכיאטרים, כדי להגיע להחלטה ולא להסתמך על דברי המתלוננת/מתלונן בלבד.

מסתגרים לבד

ליצא איפוא, שבמעשים מגונים של רופאים חייבים להבדיל בשני סוגי עבירות:

(א) עבירה אתית, כאשר הרופא המטפל בודק יוצר יחסים קרובים (מיניים למיניהם) בהסכמה או ביוזמה של המטופלת או המטופל.

וזאת עבירה אתית, וכדי לשפוט אותו חייבים להעמידו לדין לפני עמיתים למיקצוע בוועדות אתיות של ההסתדרות הרפואית.

בארץ כמעט שלא נשמע קולן של ועדות אלה, וחבריה למיקצוע מת-ייחסים בסלחנות רבה ל"עבריינים" מסוג זה, ולעיתים אף משוויצים האחד לפני השני על הרפתקה זו או אחרת.

(ב) עבירות פליליות, כאשר רופאים מנצלים את עמדתם ומנסים ליצור או אף יוצרים יחסיימין למיניהם, בכפיה או בהשפעה פסיכולוגית אחרת, עם מטופלים/מטופלות שלהם.

לפעמים לא כל-כך קל להבחין בין עבירות אתיות לבין עבירות פליליות, אך אם יוכח שזהו סוג העבירה —

אורגזמה אצל הרופא

בן 50, נשוי, עולה חדש מרומניה, הגיע ארצה בינואר 1985, לאחר שעבד שבע שנים בגרמניה כרופא כללי וגינקולוג. הוא כוגר אוניברסיטת בוקרשט, שאותה סיים ב-1962. הוא קיבל אי" שורייצאה מרומניה ב-1977, וכעבור שנה וחצי של שהייה בארץ עבר לגרמניה. משם עלה שנית ארצה.

עם כואו החל לעבוד כרופא כללי בקופת-החולים מכבי וביצע גם בדיקות גינקולוגיות, לפי בקשתם של רופאי-הקופה. בזמנו הוא עבר התמחות בגינקולוגיה, אך אינו מוכר רישמת על-ידי המועצה המדעית בארץ כמומי חדרגיקולוג. אשתו עוזרת לו במרפאה הפרטית אשר ביקנעם.

באותו יום, באוקטובר 1985, הגיעה למרפאתו אשה בת 22, אנה קיסרון, מתנרבת בקיבוץ. היא באה כשבידה הפניה לבדיקה רחופה, בגלל כאבים בבטן התחתונה ודימום מאברהמין. לפי דבריו של ד"ר אדגר סבין, היא נכנסה למרפאה בערך בשעת 12.05, נבדקה על-ידי, קיבלה שני מירשמים לתרופות ונרשמה בתיק מירפאתי. כל הבדיקה, הרישום בתיק ובתיבת המרשמים ערכו כסך הכל כ-15 דקות.

האשה יצאה מהמרפאה, הלכה לבית-המירקחת וקנתה תרופות, ובעבור שלושה ימים הלכה למישטרה והתלוננה על כך שבזמן הבדיקה נגרמה לה אורגזמה, מפני שהרופא נגע ב"מקומות הרגישים" בגופה.

נגד הרופא הוגש כתב-אישום על ביצוע מעשה מגונה שלא בכפיה בגופה של חולה שבאה למרפאתו. שופט בית-משפט השלום, אהרון אמינוף, זיכה את הרופא מחמת-הספק, משום שלא שוכנע כי הר"ר אדגר סבין ביצע את "המעשה" בניגוד לרצונה של המתנרבת.

השופט אמינוף האמין לגיר"ר סת המתנרבת לפיה הרופא, תוך ביצוע הבדיקה, "הכניס את אצבעות ידיו והניען הלך ר"

מאמינותה — היא כבר עזבה את הארץ, עם זיכרונות מסוימים.

ההחלטה של בית-המשפט בנצרת בוודאי תיכנס להיסטוריה של הרפואה ולהיסטוריה של מערכת המישפט העולמית.

שוחר מיני לרופא

איני מתכוון להיכנס לאספקט מישפטי, אך מחובתי לנסות ולנתח אספקטים רפואיים, פסיכולוגיים ואי-תיים כאחד, הקשורים במיקרה הספציפי הזה, והמסבירים אותו בצורה מסוימת.

יש לפחות שלושה אספקטים:

רופא הגון, השומר על אתיקה רפואית, תמיד יודע למצוא דרך כיצד לשמור מרחק מיקצועי ולהתייחס בצורה עדינה, אדיבה ועם הבנה למיקרים אלה.

ובכל זאת, לעיתים נופל הרופא קורבן ידועים מיקרים של מכות שקי" בל רופא מבעל קנאי.

הבוס הראשון שלי עוד בחול'ל, מנהל מחלקת כירורגית, הואשם ביחסים עם קטינה (בת 15), שביזמתה נכנסה כמ"ט בכוח למיטתו. הוא הואשם ונשלח ל-10 שנות מאסר.

יש ויכוחים רבים כיצד התייחס למעשי הרופא ש"נענה" לחיזורי הפצ" יינטיות ומקיים איתן יחסים. כללי האתיקה הרפואית הבינלאומית מגנים

מובן שביחסים אלה ישנה עבירה על האתיקה, ולאידווקא רק רפואית. מובן שביחסים אלה ישנה עבירה על האתיקה, ולאידווקא רק רפואית. ברור שבין הפציינטים והפציינטיות יש גם בעלי סטיות.

למשל, בל רופא בעל נסיון יכול לספר שהוא עצמו נתקל מסעם לפעם, בזמן בדיקה גינקולוגית, באשה המתחילה לארץ.

רופא מנוסה יודע איך להתייחס למיקרים אלה, יודע כיצד להגיב וכיצד לטפל במיקרה.

במעשים מגונים שלא היו ולא נבראו, מישפטים שבהם נאשמים רופאים במעשים מגונים בגלל שלושת האסי-

עבירה זאת, כמו כל עבירה פלילית, חייבת להיות מטופלת על-ידי המיש"טרה או המוסדות המישפטיים. במדינות שם מתייחסים בנוקשות לעבירות מהסוג המוזכר בסעיף א' — העבירות מסוג ב' הן מעטות.

בארץ גם מיש"ר-הבריאות מתייחס בסלחנות רבה ובאוזולת-יד לשני סוגי העבירות, כך, למשל, אותו כירורג בציפון, שנעצר פעמיים על תקיפה מינית של חיילים — אף קודם בתפקיד.

לצורך מניעת עבירות מסוג מעשים מגונים של רופאים במטופלים, החברה הרפואית בעולם קבעה לעצמה כללים אירגוניים מסוימים.

לרוב הרופא בודק פציינטי-טיות בנוכחות של אחות.

נוכחותה של אחות מונעת גירויים (אם הם קיימים משני הצדדים), גם מצד הפציינטית וגם מצד הרופא. במיקרים שאין אחות, הרופא מוזמן סטור, אסיסטנטית או אפילו מזכירה להיות נוכחת בשעת הבדיקה.

לא כך בארץ. 90% מהגינקולוגים מסתגרים בחדר-הבדיקה לבדם עם החולה.

פציינטיות צעירות, ולא רק צעירות, באות לבדיקה יחד עם חברה, או קרוב מישפחה, לעיתים עם הבעל.

במיקרה שאין במרפאה אחות או עוזר/עוזרת, מוזמנים המלווים להיות קרוב לחדר הבדיקה.

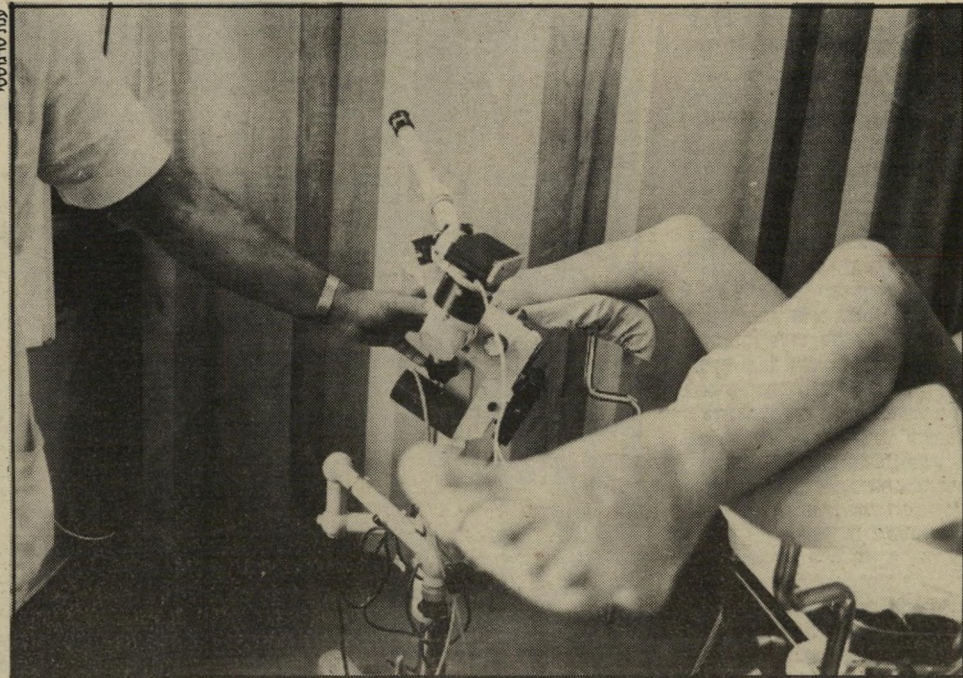
בארץ נהוג שרופא מסלק את המלווים. גם הנשים מתביישות לבוא עם מלווים, וזאת כשל חוסר חינוך כללי ומיני בעניין זה.

חייבת לרצות

מה הניתוח התיאורטי הזה של מעבירות מיניות של רופאים אפשר לעבור לאספקט הפיסיולוגי-הפסיכו-לוגי, הקשור עם מישפטו והרשעתו של הר"ר סבין.

הר"ר מיקנעם הורשע ונשלח לכלא

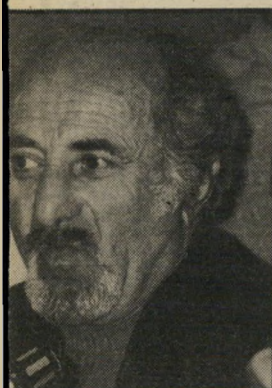

במירפאה גינקולוגית: האם אפשר להגיע כך לאורגזמה?

(המשך מעמוד 20)

התחיל להכתיב למזכיר פרט חדש, שונה מקודמו. המעשה המור התרחש בראש נובמבר 1986, לפני ארבעה חודשים. בנייהו קיבלו את המיחול מזמן, אך הפרקליטים יכולים לשכוח את ההתפרעות. שבוע אחרי התקרית שיגר מנשה קובלנה נגד הדין לשריף וזולון המר. על-פני חמישה עמ הוא פירט כיצד התעלל הדין ב-הגט מ"ו/14357, את העלבונות הטיח בפרקליטים וכיצד חיבל טוקול.

עבר חודש, עברו חודשיים. מכתו של השר המר לא נשמע שום השר העולם מהתלונה לחל זולון המר, לדיברי מקורביו, מ לענות על כל פניה, ואם אין פקידה שתדפיס את מיכתביו — אפילו טורח לרשום את תשובת ככתביו. מדוע שתק הפעם? הא מפני שהוא ירא את הדיינים והרו ברשימת ינואר השנה החליט מנשה שלא להבליג עוד. הוא תלונה חדשה, לנציבות-תלונות בור. הפעם היתה זו תלונה על

סרקליט בן-מנשה מטעמים!

הדתות, שלא מצא לנכון אפילו ל את קבלת המכתב. עבר שבוע, עברו שבועיים. שלושה שבועות וגם ארבעה, ונ כות-התלונות לא הגיעה כל תגוב בן-מנשה החרוז לא הירפה. התיישב לכתוב עוד תלונה — לנציבות-התלונות, אולם הפעם העתק מיוחד למבקר-המדינה ה יעקב מלך. הוא התלונן על שגגי התלונות אינה מגיבה לתלונות על הדתות, שאינו עונה לתלונות על ניסנובים.

עברו שבוע, שבועיים, שלושה ארבעה, עד שמלא חודש. השבוע, סוף-סוף, קיבל הפרק תגובה ראשונה על תלונותיו המג רות. מנציבות-התלונות נמסר לו קונית: "העניין בטיפול". אם לשפוט על-פי קצב הטיפול, כה, עלול העניין להתמשך שנים. כנראה, תופנה התלונה הבאה לי המישפט-לממשלה.

"חשש קנס". עד היום לא מהו הדבר שהרגיז כל-כך את ניסנ — האם בנייהו מיוזק לא מצא בעניינו? אולי הכעיסה אותו הע שנוקקו לשרותי בית-הדין הרבנ לעניין הגט, בעוד שאת הסכם חל הרכוש ואחזקת-הילדה סיכמו ב המישפט המחזוי, לפני השופט סירוטה?

ואולי היתה זו דמותו של ברם שהוציאה את הדין מכליו? כי מנשה ידוע מזה שנים כמי של לסדר ירינים היושבים בענייני-איי ומעיר להם כי עליהם להנהיג כו בהתאם למעמדם השפוט. סידור מכל מקום, תפקידו של ניסנ באותו הבוקר, היה פשוט וקל: עליו רק לנהל את הטקס הפולחני מתהגט. כלשון הרבנים: "סידור השלם הקורם, שהוא מתן פסקדין רושין, הושלם כמה דקות לפני-כ (המשך בעמוד)

ד"ר סבין ואשתו: בדיקה ביטית, פסיכולוגית וסקסולוגית

בשום פנים ואופן שהיא הגיעה לאקט זה בעת הבדיקה. כפי שמשמע מהתיאור של האור גומה שהוצג פה, לא היה ולא יכול היה קל ביותר. הפיטמות זקורות ונפוחות, וגם כואבות למגע. כעבור מיספר דקות חולפים סימנים אלה. אקט האורגומה אצל נשים דורש במילים אחרות, הפאציני טית צריכה להרגיש משיכה מינית לרופא. לרצות בו, להיות מוכנה ריגשית ונפשית לקיים

במילים אחרות, הפאציני טית צריכה להרגיש משיכה מינית לרופא. לרצות בו, להיות מוכנה ריגשית ונפשית לקיים

בגלל אמונם של השופטים במתלוננת, שטיפרה ש-היא הגיעה לאורגומה בזמן בדיקה גינקולוגית בקליניקה של הרופא. השופטים ראו במעשה זה דבר פלילי, והרשיעו את הרופא. נרמה לי שבית-המישפט טעה כא-שר קיבל את גירסתה, וזאת מהסיבה הבאה:

אורגומה (מילה יוונית) — אקט פסיכופיסיולוגי מורכב ביותר, שיהא של רגשות שהטי בע ואלוהים העניקו לאדם. כך הגדיר את התופעה הזו אחד הפיסיולוגים הגדולים בעולם של זמננו, הפרופ' איוון מיכלא-לוביץ' מצינרב.

הוא גם אמר שכמעט אי-אפשר להסביר בפרטים מדויקים את התר פעה שנקראת אורגומה. וכדי להוכיח שהיתה אורגומה, חייבים להיות נוכחים באקט זה. אורגומה של גברים שונה לגמרי מן האורגומה של נשים, וגברים מקבלים אותה ביתר קלות ובפחות רגשות.

שלושה גורמים מאפיינים את האורגומה של האשה:

● שיתוף-פעולה, קשר הדוק בין מוחה, בין מחשבותיה לבין המעשה הפיסי המתרחש בגר-פה.

● לצורך הגעה לאורגומה חייב להיות

יש רופא בכיר שעשה מעשים מגונים בחיילים

שאותם בדק, ויש חולות המאוננות אצל הגינקולוג.

מדוע אין מקפידים שבזמן הבדיקה תהיה נוכחת אחות?

להיות בסיס ממשי בטענותיה של המתלוננת שבדיקת הרופא גרמה לה לאורגומה. מה עוד שבוודאי לא היו עדים לשינויים הפיסיים שלה אחרי הבדיקה — הסימנים האובייקטיביים היחידים היכולים לאמת את דבריה. האשה אף לא נבדקה על-ידי פסיכ-אטר, פסיכולוג, סקסולוג.

נראה לי שבית-המישפט טעה כאשר הורשע הרופא באשמה שאינה מבוססת על המדע הרפואי, הפסיכולוגי, הסקסולוגי. יש מקום לשינוי פסק הדין ולזכות את הרופא. אם בכל זאת הגיעה האשה לאורגומה, היא רצתה בזאת, ואז, אם בכלל יש עבירה של רופא, זוהי בגדר עבירה אתית בלבד, ולא פלילית.

חינוך מיני לשופטים

עצות אחדות לרופאים ולמטופלים וסיכומים כלליים בהקשר המיקרה הנ"ל.

● לרופאים — כדי למנוע הסתכסכות מסוג זה, פרובוקציות למי ניהן של חולים בלתי-יציבים ולפעמים אף יריבים למיקצוע, הורפאים חייבים לבדוק חולים (במיוחד בדיקות רק-טוליות או וגינאליות) בנוכחות אחות, אסיסטנטית או מלווים.

● למטופלות — אני מציע לבוא עם מלווה או לבקש מהרופא שמישהו יכנס בעת הבדיקה לחדר. אם לא יקטט באמצע-ההיריון אלה, לרעתי, לא תהיה להן אפשרות וביסם חוקי להתלונן על מעשה מגונה של רופא. אם וכאשר הוא יעשה זאת, אינטרס משותף של החולה והרופא הוא לנקוט בצעדים אלה.

● ההסתדרות הרפואית ו-מישרד-הבריאות — חייבים לש-נות את גישתם הסלחנית לעבירות האתיות של הרופאים, אך כמיקרה ספציפי זה מקווה אני שההסתדרות הרפואית תגן על הד"ר סבין, הנאשם בלא עוול בכפו.

מיקרה זה מלמד על חוסר חינוך מיני, ולא רק אצל נערות בקיבוץ, שאת עצמן קיבלה המתלוננת, אלא גם אצל השופטים. יש לשים דגש על הרחבת החינוך המיני במדינה.

זמן רב יותר מאשר אצל גברים, והוא לעיתים מלווה על-ידי התרגשות קולנית — צעקות, בכי, שריטות. ידוע שכערך כ-50% מכלל הנשים אינן

איתו יחסי-מין. ללא רצון של אשה, היא לא יכולה להגיע לאורגומה. יש סימנים פיסיים אובייקטיביים, ש-

ד"ר סבין במכון רפואי בגרמניה

מגיעות לעולם לאורגומה, ומתוך 50% האחרות, רק כ-10% מגיעות לאורגומה ברוב המגעים המיניים.

אשה הנאנסת אינה מגיעה לאור-גומה. יש מיקרים של טמפרמנט גבוה או מחלות פסיכיאטריות, שבהן האור-גומה מגיעה מהר מאוד ולעיתים קר-בות יותר. אשה שעברה חוויה של אורגומה אפילו פעם יחידה בחייה לא תשכח אותה לעולם.

אותם אפשר לראות מייד אחרי שאשה הגיעה לאורגומה. שפתי הגרתיק נפר חים מאוד, אדומים וכואבים אף במגע

גירוי חזק של מיספר נקודות אצל האשה שהן — הדגדגן, קירות הלידן, צוואר הרחם ונקודת פקטור ג', שנמצאת על הקיר הקדמי של הלידן. אשה שיש לה שינויים אורגאניים או מחלות במקומות האלה — דימום, דלקת — אינה מסוגלת להגיע לאור-גומה.

המוח שלה חייב להיות "פתוח" לקבלת גירוי מאובייקט (גבר) מסוים שאליו היא נמשכת.

תנאי הכרחי לקבלת אורג-מה — נכונות פסיכוארוטית של האשה בזמן יחסי-מין. מה שחשוב יותר — חייבת להיות נכונות פסיכולוגית לקראת קי-יום יחסי-המין.

למשל, ידועים מיקרים של אוננות אשה בשירותים לפני כניסתה לרופא גינקולוג, שדרכו היא מתכוונת להגיע לאורגומה. התחלת ההכנה לאורגומה מתבטאת ראשית בגרוי האירוטי של חושי-הראיה וחוש-הריח.

● אחרי שלב א' בא שלב של התכווצות של השרירים של הלידן, המלווה במתיחת כל השרירים בגוף.

● לאחר המתיחות והספומה מגיע רפיון מלא, ונורק החוצה פקק של נוזל ירירי מצוואר-הרחם.

השרה מסיתה את העובדים

בלה סופרין, מנהיגת האחיות, סיפרה בתוכנית הרדיו יומן הבוקר שהיא נבהלה לשמוע את שרת-הבריאות, שושנה ארבל-אלמולוני, כשאמרה: "מדוע אתם, האחיות והאחיות, לא נלחמים בעד זכויותיהם?" וזאת במקום לנסות ולשכנעם להימנע מהשבתת בתי-החולים.

אין זאת הפעם הראשונה ששרת-הבריאות מתנהגת כחברת איגוד מיקצועי. במקום להתנהג כחברת-ממשלה, גם כאשר ניסו להוציא צווי-מניעה נגד עובדי-המשק-והמנהל, שרת-הבריאות יצאה למעשה נגד צווי-ההריון, כאשר התבטאה: "הם לא יכבדו את צווי-המניעה!" ולמעשה, נתנה גושפנקה להתפרעות של ה-עובדים.

ביום שלפני הדיון על התקציב, באמצעי לחץ על שר-האוצר, הצהירה שרת-הבריאות בהזדמנות שונות: "אם תקצצו בתקציב מישרד-הבריאות, ישבתו הרופאים והאחיות". ואכן, איגודן רופ-איי-המדינה, וגם נציגי-האחיות, מיהרו להכריז על סיכסוך עבודה. הגיע הזמן ששרת-הבריאות תרגיש בכובד האחריות המיניס-טריאלית ותנהג בצורה ממשלתית, ולא כחברת מימלגה או נציגת איגוד מיקצועי.

ח"כא ואיטולא

פרשת ציור הקיר באוניברסיטת חיפה שהחלה כרוב רעש ומהומה נסתיימה. כצפוי, בקול ענות חלושה של "שברים". מובס ומושפל פירסם ה' שיער התורן של הליכוד, הפעם היה זה ח"כ אוריאל לין, האיש שהצליח להיצמד לזרקורי הפירסומת 36 שעות תמימות. הודעה לעיתונות שבה אנו מוצאים את כל מודעינו משכבר: פירסומים בעיתונות ש-חלקם מקוטעים וחלקם חד צדדיים (כמה צדדים יש להשמעה?), צילומים של "אותו חלק של הציור שאליו כלל לא מכוונת הביקורת" (ואם כך, גם הביקורת חד צדדית!), וכו'. במסגרת הוויכוח המיוסרת שלו לקאנוסה, אף נחפו ח"כ לין להגיענו כי "הביקורת (שלו) אינה מתייחסת לדרך האמנותי של הציור או לרמתו של האמן". סיעת הליכוד כנסת, שפירס' מה את הודעתו, אף נכונה היתה להצהיר כי "ההנחה היא שהציור הוא בעל ערך אמנותי וצא דופן", וכי כוונותיו של האמן "נעלות" והוא "שור" אף לתקן את החברה.

עד כדי כך: אכן, כדאי היה לאברהם אופק לעמוד כמה מים במסע החרפות כדי לזכות בסוף פו דבר ניקומפלימנטים כאלה.

מה קרה כאן? המשפט הבא בכתב הכניעה של ח"כ לין/סיעת הליכוד מערטל את מה שהלב לא גילה לפה, לפחות במקרה זה. "אין זה גם רלוואנטי לאיזה מחנה שייך האמן".

אורח! פתאום אין זה רלוואנטי לליכודניקים שלנו לאיזה מחנה שייך אמן (פקיד, עורך-דין, שופט, מומצע להגירה וכו'). איך אמרו אצלנו פעם: ספר את זה לסבתא שלך, ח"כ אוריאל לין, כפופים, כמובן, או באחד באפריל.

מה בכל זאת קרה כאן? קרה מה שיקרה תכופות לשלומיאילים. ח"כ לין הסתבך, בלי דעת, דווקא עם אמן השייך — או לאוניונים שכך שמעותו: — למחנה שלו. כן, למחנה הליכוד שמטעמו אף כיהן כנספח התרבות של ישראל באיטליה. אחד מאותם יחידים-רגילה: אחר בעיר ושניים כמושבה.

האם זאת הסיבה שאפילו נציגי הליכוד בוועדת הכנסת לא הסכימו לתמוך בדרישתו של עמיתם להעלות את הנושא על סדר יומו של בית המחוקקים? אחת הציפורים הקטנות המרחפות ארץ קבע בחורי המערכת של העולם הזה אפילו נכונה היתה להישבע, כי שמעה את אחד מהם אומר לח"כ הנבעת: השתגעתי...

זה מה שקורה למי שלא עושה את שיעורי הבית שלו. אני שואל אתכם: להתחקי סתם כך אמן בישראל מבלי לברר תחילה לאיזה מחנה הוא שייך?

הכך ייעשה במקומותינו? באמת בוושה. במדינה מתוקנת לא קורים דברים כאלה.

שם — מבררים. ועוד הערה לסיום. אל ח"כ אוריאל לין אין טעם להפנות דברים. לא איש (גאה, לאומי וכו') כמוהו ילמד מהנסיון. אבל לירידי אברהם אופק עצת-ירי קטנה: אולי תחשוב על זה עוד פעם. הנה אתה רואה מי הם חברי-למחנה. איך אומרים אצלנו ב"אור שמח": לעולם לא מאוחר מדי.

איוולת

ובכן, כצפוי, איוולת משפט דמיאניוק לא נח' סבה מאיתנו. את מקומו של חשבון הנפש ההיסטורי הגדול, בכל צורותיו ועל כל השלכותיו, תופס שוב אולם משפט ראוה פופולארי. ושוב חזרות על עצמן הסצנות המוכרות, ההתעלפויות והתפרצויות הזעם, האקשן הפולחני המתרחש לעיניהם התאבות של קהל שוחר נסאסציות ומצלמות טלוויזיה. "אתה מקשיב להם" לעדים — כותב נח קליגר בידיעות אחרונות, "ושואל את עצמך מאין הם שואבים את הכוח הנפשי לספר על אותו מקום ארוך. מה מדרבן אותם. מה מאפשר להם לספר את הוועות שראו עיניהם מבלי להישבר".

דומה כי כל פסיכולוג טירון היה מסביר למר קליגר, מה מדרבן אותם? ומה מאפשר להם לשחרר, מתוך התרגשות כזאת, אירועים שהתרחשו לפני יותר מארבעים שנה, בחלקם גם אירועים כהם לא נכחו אישית. אכן, לאנשים שאינם מסר גלים, כעדות אחד מהם במשפט זה, ללכת לים בתלאיב מכיוון שמראה המתרחצים מוכיר להם את הגוויות בטרכלינה. יש בהחלט בעיה שספק רב הוא אם אולם בית-המישפט הוא המקום הנאות

כיותר לטפל בה. מי אכחנו כי נדון אותם או כי נמצא, חלילה, דופי במעשיהם.

השאלה היא, כמה שנים עוד תוסיף מדינת ישראל להניח לצלם המוות והוועה להנחות את חייה, ולסייגי העבר להכתוב את ההווה שלה ואת עתידה. השאלה היא, האם מודע מישוה. שם למעלה" לדרך שבה מתגלגלת נברוה אישית בנברוה לאומית, ומה יש ברעתו לעשות כדי להביא מזור לזו האחרונה, אם אמנם יתברר כי כבר היתה נחלת כולנו. השאלה היא גם אם אין בישראל של ימינו מי שמבקש לנצל משפטי ראוה ממין זה לצרכים פוליטיים אלה ואחרים, ואפילו צרכים "לאומיים" שעליהם חל מה שנקרא קונסנטוס.

צא וראה את חילול זכר השואה שבכאן, את המעטת הרמות וגמור הוועה. מכאן: אוקראיני אחר, אורח ארצות-הברית, בשם דמיאניוק, ומ' כאן: ששה מיליון נרצחים. ואפילו יוכח כי אותו גולה אוקראיני אינו אלא "איכאן האיום" — גם אז, מן הצד האחר: רוצם סאריסטי, רגירק, בורג ועזיר במכונת השמדה שהאחריות לה מוטלת על כתפיו של עם שלם, ובעצם לא על עם אחד בלבד, ומן הצד השני: הוועה שנתכוונה להתמיד אלף שנים.

מה לזה ולזה? מה פלא שהעיתונות שלנו מרבה בליכך להדגיש את הכינוי "איכאן האיום". נראה כי שמו של הצאר הרוסי מהלך-ההכרחי להם כדי לחפות על הדיספרפורציה ועל כל הרוחה שב-"הלאמת" השואה והפרכתה. ל.ספקטאקל. אמרתי: "ואפילו יוכח". ויש לזכור, שעד כה עדיין לא הוכח דבר. לשם כך באו מישפטים לעזר. לם. יש בינינו לא מעטים המתקשים להבין זאת, וכך, בצנינות שאין דוגמתה ושאי-אפשר שלא לכתונה בשם מרושעת, כותב אותו נח קליגר, ברשימה אחרת באותו עיתון, כי "בין אם לפנינו איוואן האיום ובין אם לא — משפטו של איוואן דמיאניוק כבר השיג את מטרתו בארץ ובעולם. ההתעניינות שעורר המשפט עד כה מוכיחה, כי צדקו אלה שהחליטו שיש לדרוש את הסגרתו של הגולה האוקראיני".

במלים אחרות: לולא היה איוואן דמיאניוק בנמצא — צריך ורצוי היה להמציא אותו, כדי לעורר "התעניינות". השאלה היא רק בכמה תעלה לנו "התעניינות" זו — פה, בישראל, שאולצה שוב הפעם להפנות את מבטה מן ההווה שלה ומעתידה לעבר ערכם של חלק מהתבונה. וגם זאת: היש עוד מי שמפקפק בכך שמחזה ההעלאה-כאוב המתרחש בימים אלה בירושלים אינו יכול שלא לפגוע גם בזיכרו של המשפט הקודם שאותו מבקשת הגירסה החדשה לחקות.

האם אך מקרה הוא ששדרנית טלוויזיה אחת כבר שגתה והשמיעה מתוך התיבה "דה-מאניוק" במקום דמיאניוק, ושכזיכור כבר רווחות בדריחת סרט-טעם סביב "שואה שואה"?

ללמדך שוב, שאי-אפשר לתעתע בכולם כל הזמן, כפי שניסח זאת פעם אדם חכם אחד.

העובדה כי דברים מעין אלה עשויים היו להתפרסם בעיתון ישראלי מכובד מבלי שאיש ייתן דעתו על כך — לא בתוך המערכת ולא מחוצה לה — מעידה על כך כי אכן נאמת "נפתחה וירה חדשה" בישראל, או, מכל מקום, יש המכשירים לה את הקרקע.

כל נהג ערבי

מתקש?

העיקרון כי כל אדם זכאי עד שתוכח אשמתו התקבל כעיקרון מסדר של המישפט הנאור בכל ארצות התרבות. עד היום דומה היה כי כך הוא המצב גם אצלנו, מפתח מן הבחינה הפורמאלית. אבל לא לעולם חוסן. בתגובות היום, הוא דבר המערכת, של העיתון ידיעות אחרונות מן ה'28.19, מצאנו את הדברים הנוראים הבאים, כותב אביעור גולן:

"אם יתברר שהתקריט ליד מחנה עסקאר בשכם היתה מעשה חבלה מכוון ולא תאונה דרכים — נמצא עצמנו עומדים נוכח החרפה ניכרת במצב הכטחון ביו"ש. התהליך החל עם הופעת הסכניאם כסימטאות שכס וירושלים. עתה נפתחת וירה חדשה, בכבישים, כאשר כל נהג ערבי הוא בחזקת מתנקש — עד שיוכח אחרת".

העובדה כי דברים מעין אלה עשויים היו להתפרסם בעיתון ישראלי מכובד מבלי שאיש ייתן דעתו על כך — לא בתוך המערכת ולא מחוצה לה — מעידה על כך כי אכן נאמת "נפתחה וירה חדשה" בישראל, או, מכל מקום, יש המכשירים לה את הקרקע.

נתי זך

הסיפור והחיים

לפני שבועיים (העולם הזה 2582) נתפרסם

הרצל חקק מעברה, עברית, גוילים

הכל בינתיים. אנשים צרובי שפה מודים על נשמתם בעברית קדושה. מי יבין שפת אדם. ובאהל זעקת יולדת אנושה.

שם מישוה פותב. מוחק. אבי לומד עברית אמיתית שמדברים.

אביו דובב גוילים. חולם. יש לו לפחות שיכות לחיים שבספרות.

אהל קרוע רוטט ברוחות. לפעמים אהל היה מה משמעות צעקה כשאתה באהל שלא נעקר עדין. רופא מילד אשה נשוכת נחש. ילדה חייה בינתיים.

ומישוה מלמד את בניו שפה חדשה. משנן במשטמה. חוזר על הברות עבריות של פקידים מתנשאים. ללא רחמים. ללא טעמים. עברית מדקלמת. עברית קמה לתחייה. ללא נשמה חמה.

והאנשים כבר צרובי מלחמה. ישאירו סדוקים בגדיהם וחם נשמתם בגדיהם וילכו אל העברית החדשה.

הנה סבי יושב שם מוכר ביצים. מסלסל קולו בצעקה חלשה.

גויה מלאה גוילים ואין לה שיכות חדשה.

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יהיה.

והיה מחננו טהור. העורך

ספרים

תורת הביקורת כאסתטיקה מעשית

גבריאל מוקד על השיפוט האמנותי מיתווה לדגם אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה הוצאת אגודת הסופרים, 1986

בין האסתטיקנים המעטים הפועלים היום בארץ, בולטת רמותו של גבריאל מוקד. ייחודו של מוקד לעומת עדי צמח, מנחם ברינקר וגרעון עפרת, אם להזכיר כמה שמות, מתבטא בעובדה שהוא אינו האסתטיקן היחיד שמשלש את עבודתו התיאורטית עם ביקורת אמנות מעשית. להוציא גבריאל מוקד, גם אחד מן האסתטיקנים הפועלים

במדור זה סיפור בשם "מערכת הבטחון יכולה לסמוך עלי" בחתימת א. ג'נר, אחד הסיפורים הרבים המגיעים למערכת לפירסום ב"דר חדש". מישוה הסב את תשומת-ליב כי בסיפור משר בצים כמה מישפטים שרומים להם נאמרו לאחרונה בריוון טלוויזיוני על-ידי אישיות ציבורית שאין לה כל נגיעה לא נושא הסיפור אף לא לגיבור.

ברור כי הסיפור פורסם בתום לב כסיפור, כלומר, כדבר בדיוני, ולא ככתבה או כטקסט המתכוון למסור דברים כהווייתם. אני מנצל הודמנות זו להביע את שאט-נפשי מכל ניסיון להשתמש בסיפור יפה לחיסול חשבונות אישיים, יהיה מקורם אשר יה

דון כאן בטענותיו של מוקד הנהג המיטות המ" חרות לו, ותפנה לרוב בקיצור נימץ בטיעון המרכזי של הספר. ואולם לפני שאנחנו עושים כן, כדאי למקם, וגם זאת בקיצור נימץ, את החיבור שלפנינו בין שאר החיבורים שהתפרסמו באס"י טיקה עברית.

אינטואיציה של קוראים

מאחר שמגמתו של מוקד הנהג המיטות המ" להתייחס אל התכונות האמנותיות של יצירת האמנות, כאל תכונות הנמצאות בה באופן אובייקטיבי, אך טבעי הוא שנסווג אותו תחת אותה קורת יג עם דעותיו של עדי צמח, המאמין כי ידוע כי חובה לפרש את הפסוקים המושמעים על ידינו בעקבות קריאה של יצירות ספרות והתבוננות בהיצגים חזותיים כלשהם, כטענות שניתן לבדוק האם התוכן המובע בהן הוא אמיתי או שיקרי. כמו מוקד, מטרנו של צמח בין השאר להראות כי התכונות האסתטיות המיוחסות על ידינו ליצירות אמנות, אבל גם לעצמים שאינם אמנותיים, הן תכונות שנמצאות בעצמים הללו באופן אמיתי. לביסוס טענתו מפנה צמח את תשומת ליבנו לתיאוריית התבניתית (הגשטאלט) ובאמצעותה הוא מראה כי התכונות המיוחסות על ידינו ליצירות אמנות זהות לתכונות הקובעות את ערכן של תבניות הגשטאלט. יצירת אמנות יפה על פי התיאוריה של צמח, היא יצירה אשר תכונותיה עולות בקנה אחד עם התכונות הקובעות את ערכו החיובי של הגשטאלט, כגון: פשוטות, מסובכות, מורכבות וכו'. גם מבלי להיכנס לכל פירוטי התיאוריה של צמח, ניתן להשוות בין עמדתו לבין זו של מוקד. ההבדל הבולט הניכר ביניהם, הוא שצמח מאשש את הנחותיו התיאורטיות בעזרתם של מימצאים אמנותיים מתוך הפסיכולוגיה התבניתית. בעוד מוקד לעומתו מסתמך על מיומנותו כמבקר ועל האינטואיציה של קוראים ושומעים "רכים" (עמ' 109). אומנם מבחינה מעשית אין שוני בין האינ- טואיציה של המבקר או צרכן האמנות המיומן לבין העמדה האנאליטית של צמח, שהרי אין לצ"ח ובוודאי לא למוקד הכלים לבדוק מה באמת היא אותנו להעריך יצירה מסוימת כיצירה חזקה ומעניינת, אבל כיוון שצמח מכסס את טיעונו על מימצאים פסיכולוגיים של הגשטאלט, שהצביע על יחסיהם בין תחושת נחת לבין תפיסתן של צורות בעלות תבנית מסוימת, אין תימה שצמח פרק בתכונות האסתטיות המסורתיות ואינו נותן דעתו לחומרים המעשיים של האמנות: המטאפורה, המציג, לול, המימטיקה ודומיהן. מוקד, שכאמור אינו מזהה מציאות אמיתית, התיאורטיות, מתי עלם כמעט לחלוטין מן האספקטים המסורתיים של האסתטיקה ומבכר להתרכז בחומרים הממשיים של האמנות. אין ספק שמחיר היותו על המטבח האמנותי פוגם בטענותיו של מוקד לאובייקטיביות השיפוט האמנותי, וזו כנראה הסיבה להכתרת הספר בכותרת המישנה: "מתווה לרגע אובייקטיביסטי מתון באסתטיקה".

על אף גישתו השיתית השונה והימנעותו מביסוס אמפירי, ייחשב מוקד ובצדק כמגן בהצלחה על גישה אובייקטיבית של השיפוט האמנותי. מבחינה זו הוא קרוב לברניקר, שביסוסו מבעד למדומה מוצע לנו, צרכני האמנות, להתייחס אל החומרים האמנותיים ולמושגים של הביקורת כאל פרוייקציה משולבת של שני מהלכים: המהלך האחד, שבאמצעותו אנחנו קובעים את ערכה של מטאפורה בשירה או את מידת החיות והריאליזם בפרוזה, הוא על ידי השוואתם של החומרים האלה למצאע התיאור המקובלים על דוברי לשון פלונתי. על פי גישה זו תגדל הערכתנו לראשון סליים, ככל שהוא מצליח לחרוג ובתוך כך גם להעניק לקונוציות המושרשות המקובלות עלינו בלשון היומיום משמעויות חדשות ודרכי תיאור והתבטאות חדשים, כך גם לגבי האמנויות החזותיות: ככל שלמוצר האמנות נודעת השפעה חזקה יותר המשנה את התפיסות הרגילות שלנו, תגדל הערכתנו לאותו מוצר. המהלך השני, שגם לו תרומה חשובה בקביעת ערכי השיפוט האמנותי שלנו, מיוחס על ידי ברניקר ומוקד לז'אנרים (סוגים) האמנותיים עצמם, ולהירארכיה הפנימית שנוצרת בכל ז'אנר בין מספר סופי של אמנים על סמך ישרונם למצות את המדיום האמנותי העומד לרשותם. ככל שהמדיום מנוצל טוב יותר על ידי אמן פלונתי, הן בהשוואה לקונוציות המ קובלות של המימצע, והן בהשוואה למיצוי על ידי אמנים אחרים באותו ז'אנר, אף טבעי שגורג אמנים אחרים.

תעורה של בעל הנוסין

אבל למרות קירבתו לראשון של מוקד לברניקר,

לא קשה להצביע על כמה נקודות שבהן הוא חלוק עלינו. גם כאן לא ניכנס לכל הנקודות המברירות ביניהם ונצטמצם רק בנקודה הבולטת. ובכן, השוני העיקרי בין השניים, והוא שוני שממנו ניגזרים ההבדלים האחרים ביניהם, הוא במטרות שכל אחד מהם הציב לעצמו. בעוד כוונתו של מוקד בכתיבת הספר היא להציע שיטה חדשה להערכתן של יצירות אמנות, שיטה המייחסת באופן אובייקטיבי את התכונות האמנותיות ליצירות האמנות עצמן, ממעט ברניקר להתייחס אל ההיבט הנורמטיבי של האמנות; וזאת כדי לבקר מצד אחד ולהציע, מצד שני, הגדרות חדשות ומדויקות יותר למושגים האסתטיים. ריאליזם אמנותי, בדין המציאות, האשליה האסתטית ודומיהם. נקודה נוספת שמבדילה בין השניים וראויה אף היא לציון כאן, היא שלברניקר אין בכלל יומרות לקביעת הגדרות אובייקטיביות ואמיתיות למושגי הביקורת שאצונו לעיל, והוא מצמצם את טיעונו לתיאור התגבשותם של המושגים הללו ולשונות הרבה שיש לאלה אצל תיאורטיקנים בעלי תפיסות שונות.

לסיום, הבנה נחוזה לא הספר עצמו ונסה לשרטט את מהלך הטיעון המרכזי שלו. כפי שכבר נירמז לא אחת על ידינו, מטרנו של מוקד להוכיח כי התכונות האמנותיות, כגון: מיקצב, מטאפורה, עושר דימוי, מורכבות של התיאור וכו', הן כולן תכונות של יצירות אמנות הנמצאות באופן ממש במוצרים האמנותיים עצמם, ושבעזרת חושי התפיסה שלנו אנחנו מסוגלים לקלוט אותן. טיעון נוסף הצמוד לגיל, שאותו מנסה מוקד לאשש, גורס כי את התכונות הללו ניתן לשבח במערכת היירארכית מסוימת בתוך ז'אנר נתון, כלומר: אפשר להראות כיצד תכונה מסוימת, נגיד מטאפורה, מגולמת בידי משורר אלמוני טוב יותר מאשר אצל משורר פלונתי. על ההבחנות הללו עומד מוקד בעיקר בחלק הראשון של ספרו, המוקדש ברובו הגדול לבחינת התיאורטיות בעזרתן אנו קובעים את המסגרת האמנותית המכוננת את התכונות האמנותיות. חלקו השני של הספר יועד על ידי מוקד להדגמת הטיעונים התיאורטיים של החלק הראשון, וכאן מתחננו לנו כיצד אנחנו מדרגים את ההירארכיה של טיב המטאפורה, המיקצב, החידוש הלשוני וכו', כל זאת על רקע רחית התפיסה הרלאטיבית הקובעת את ערכן של התכונות האמנותיות תוך תלות תיאורית. בחלק השלישי של הספר מבקר מוקד מיישנות אסתטיות ואמנותיות רוחות, התולות את השיפוט האמנותי בהתייכיות אונטולוגיות ואפיסטמולוגיות מסוימות, או, מנגד, בהתחביות סוציו- לוגיות ופסיכולוגיות. בתוך כך מטיל מוקד ספק ביכולתן של התיאוריות האופנתיות היום להמציא הסבר סביר לשיפוט האמנותי, וכאן מפנה מוקד את תשומת ליבנו בעיקר לזרמים כגון הפוסט-סטרוקטורליזם וה"דהיקונס" טרוקטיביזם.

עוד הערה אחת על ערכו של הספר. לסיפרו של מוקד חשיבות רבה לקהילת האסתטיקנים בארץ, כי זו הפעם הראשונה שמתפרסם ספר שהוא כולו תעורה של בעל הניסיון עצמו. מעלתו הנוספת של החיבור היא בפרישת מישנה אובייקטיבית שאיננה נשענת על עדויות אמפיריות, אלא היא פרי של אינטואיציות רגישות שעמדו היטב במבחן לאורך תקופה ארוכה. מבחינה זו, לא רק שמוקד מוצא את מקומו לצידו של צמח, אלא הוא מצליח כמדומה להעמיד את האס"י תטיקה על יסודות אמריים עצמם, ובכך הוא הופך את ניסיונו שלו לעדות האמפירית הרלוואנט לשיפוט אמנותיים, בלא להידרש לעדויות שאינן ממין העניין.

ברוך בליך

• אונטולוגיה: העיון הפילוסופי ביסודם של דברים וכן בקיומם כשהוא לעצמו. אפיסטמו- לוגיה: תורת ההכרה, העיון הפילוסופי בדרכי ובפרופסי ידיעתנו את הדברים.

• מימטיקה: חיקוי המציאות או הדמיות לחומרים נטולים מן המציאות. אמפירי: שאוב מן הניסיון החושי.

תיאורן

סינים סינים

סינים סינים
מאת מאריי שיסגל
תרגום ובימוי: ניקו ינתיא
תיאטרון הסימטא, יפו העתיקה
מי שחשקו נפשו בסינים לא יצטרך מעתה לפנות אל הצגת "טאן" של המיסעדות הסיניות

שלנו או להרחיק ללונדון, לניו יורק או לסין הרחוקה. תיאטרון הסימטא ביפו העתיקה — תיאטרון קטן ובלתי-ממוסד — מעלה בימים אלה את המחזה סינים סינים מאת המחזאי האמריקאי מאריי שיסגל (הכתבים, הנמר, אהבהבה, חלונות). העלילה מתרחשת בניו יורק, בשכונה היהודית הכשרה ובעלת המוניטין הסיפרותיים, ברוקליין.

בברוקליין זו שכאן שוכנת לה מכבסה סינית בודדת אשר לבעליה בן יחיד, צ'סטר, שאינו דומה כלל להוריו הסינים. צ'סטר גדל בברוקליין מתוך שאיפה להשתייך לסביבה ולהידמות לתושביה האחרים. כך הוא מתחיל להתבייש במוצאו הסיני ולחשוש שהוריו "התריגים" אינם הוריו האמריקאים. הוא מאמץ לעצמו זהות גבוהה, אינו מחזיק מעמד בשום מקום עבודה, ואת התיקווה היחידה לתיקון נפשו הוא רואה בכרית נישואים עם גלדיס היהודיה והצטרפות למשפחתה, משפחת הופמן, אשר גם לה אין הוא מגלה את זהותו האמיתית. מכאן מתפתחת שרשרת בלתי-פוסקת של הסתבכויות קומיות המוליכות אל סוף מפתיע ובלתי-צפוי, שאותו כמובן לא אגלה כאן...

סינים סינים חושף את עולמם הבעייתי של מהגרים המבקשים להשתלב בחברה השלטת ועם

מיקצת מלשונו. המישחק מעולה. לציון מיוחד ראויים נטע פלוצקי (משרתם של שני אדונים, ראשון, מילכוד 22, אידיוט ועוד) וששי סער (ינטל, רביזור, ייסורי איוב, הוצאה להורג, זהבה ושלושה בעליה — פסטיבל עכו, שמור על הסוסים שלך — הצגת יחיד, ועוד). מישחקו של סער משכנע ומהוקצע. כניסתו לעורו של המהגר הסיני מפתיעה בשלימותה. ניקו ינתיא עשה כאן עבודת בימוי נקיה ויסודית, שבה נחוצה להצגה המתכוננת לעסוק במשך כל העונה הקרובה בסינים, רק סינים.

ציפי שחרור

זנבין

כמינהגו בקורש (ובחול) הגיע גם ביום שישי שעבר עליו-לנו לטובה צוות ויקני חיפה לשמיעת החובה השבועית של שלמה ארצי non-stop (בבית הקפה על הכרמל שבו הוא מתכנס מושמעים רק שני סירטי טיפ, שניהם של ארצי: כשהשני נגמר חוזר ופוצח הראשון). מישחו התלונן שהוא סובל מ"hangover והכל תמחו על שמילה כה חיונית לצורכי חג הפורים ושמחות אחרות עוד לא מצאה לה תאומה עברית.

סינים, סינים: עירית שלג, ששי סער, נטע פלוצקי, גיל אלון

אבל אחד החכמים זכר משנתיו התלאיביות שיונתן רטוש דווקא חידש **זנבת** אלא שהמילה לא נתקבלה בצבור. עכשיו עמד המשורר יעקב אורלנד והציע **שתיזרת**, מלשון שירת (על מישקל גיורת), כלומר, השארת, מה שנשתיר רשתיה. מילה נאה לכל הריעות, אף כי שתיים יתקשו בלי ספק לבטא. שמעון ישראלי, עוד אחד מפני חיפה, הציע לעומת זאת **שרידמשי**, שהוראתו: שריר אמש, זכר לחורבן השתייני לליל אמש.

שתי ההצעות הובאו להצבעה והתקבלו במ" היותן אלקוהוליות. אראו הצטרף לחלוצי הלשון דני פרידו מירענו, שהוא וטרינאר במקצועו האזרחי, והציע **המלאדה** (שלונסקי היה אוהב את זה), מלשון המ"ה רמיהו. להוכיחם ש"hangover שמו בגרמנית Katzenjammer שהוראתו המילולולית ליל חתולים. יחוראי אחד שנודמן לשולחן הצביע על מקומה המרכזי של השתייה בעולם היהודי וציטט את המושג העתיק אבדה-שתייה אשר "ממנה נשתה העולם", כמו שנאמר במקורותינו. אבל חכמים גדולים נודעו כי הכוונה במושג זה דווקא לאבני כליות, כדרך שד"ר רנטגן הוא הבוחן כליות ולב, ואילו אבן השתייה או השתיינים היא דווקא אבן-החכמים, אבדה-עור או אבן התועים — הכל לפי כמות וטיב המשקה שיוורד דהרייבטן.

מכאן עברה השיחה לאופציה הגרעינית (פיסוק חלבי, בוטנים, גרעינים וכו') והכל החלו גורסים גירסה דיקוואת בעסק גדול. עד שנזכר שמעון ישראלי שיום אחד התלונן בקפה כסית (תלאיב), טפו טפו טפו (!) כי לעוריק קול ישראל יש **הסתיידות עורבים**, מצא התיידוד חן באוזני אורי אבנרי, עורקו של העולם הזה שישב לשולחן והעתיקו למדור סטוקו שהיה לו אותם ימים. ראה הבחור ההוצע הסתיידות **עורבים** ונבחל ותיקן להסתיידות עורקים. כאו הקוראים לשמעון ישראלי בטרניה: הס" תיידות עורקים... גם כן בדיחה... ללמדך שאפילו בדיחה טובה זקוקה לועץ טוב.

פורים שמח: ז. עצער

כשנודע לניסנובים כי הם נמצאים באולם אחר, הוא מיהר לשם כרוח סערה. לפי חשבוננו, ההליך החדש בבית-המישפט המחוזי היה צריך להימשך כמה שבועות, ואם הצדדים הר פיעו למחרת — הם בוודאי מנסים לעי קוף את החלטתו מהיום הקודם. לכן התפרץ מייד לאולם שבו התנהל הדיון, וניסה לשכנע את הדיינים האחרים לא להסכים לגט.

אבל הפעם כבר לא היה לו תירוץ להיאחז בו. הגט ניתן ברבים.

לשאלת העולם הזה על העניין, ענה דובר משרד-הדתות, אורי מינצברג: "השבוע נשלח מיכתב תשובה לעורך-הדין ברמנשה עלידי היועץ המישפטי של בתי-הדין הרבניים, הרב הלל קולין."

(המשך מעמוד 25)
אולם הסמוך, שבו ישב הרבכדיינים. לפני שחתמו הדיינים על פסק-הדין, הם התעכבו על ההסכם שנערך בין בני-הזוג אצל השופטת, והודיעו שסעיף אחד בו מעורר את התנגדותם. בסעיף זה נקבעו הסנקציות שיוטלו על כל אחד מהצדדים, אם מי מהם לא יופיע לרבנות לגט.

בשלב שבו ראו הדיינים את המיסך, היה זה כבר עניין תיאורטי בלבד, שכן שני בני-הזוג עמדו לפנייהם. אולם הדיינים ביקשו למחוק את הסעיף, בנימוק ההילכתי שיש בו משום "חשש קנס" — בעוד שגט חייב להינתן על-ידי הבעל מתוך רצון חופשי, ללא כל כפייה ואיום.

בנייהוזה לא התווכחו, הסכימו מייד למחוק את הסעיף התיאורטי, והסכמו

רחל אבנר

מישפחת רבאח על הריסות ביתה
התינוק לקח בדלקת ריאות

שמונה הנפשות מתחת ליריעות דולפות
היה רשום בטאבו

לגופו של עניין, טען הדובר כי הדיין נהג כראוי, והוסיף: "המילה 'מט' עמים' במילון אבן-שושן פירושה: אוכל שטעמו טוב, ובהשאלה: העיתון הגיש מטעמים סיפורתיים."

יפו

אוהל במקום בית

העירייה החליטה להרוס קיר, המישפחה השיגה צרימניה — והפקחים הרסו את כל הבית

הרחפור הופיע לפנות בוקר, מלווה בפקחים ובשוטרים. סרעא רבאח, אם לחמישה ילדים משכונת ע'מי ביפו, הפצירה בהם לחכות. בעלה איסמאעיל, היא סיפרה להם, היה כרגע אצל שופ' (המשך בעמוד 30)

תם נרשמה בפסק-הדין. במצב זה הגיע התיק לאולמו של ניסנובים. ניסנובים הציץ בתיק, הגיע מייד לסעיף הבעייתי והכריז: לא איכפת לו כלל מה קבעו הדיינים באולם הסמוך, אם הצדדים לא יחזרו לבית-המישפט המחוזי, לקבל ממנו גושפנקה לביטול הסעיף באותו הסכם — שקיבל תוקף של פסק-דין — הוא לא ייתן גט.

מרכוס ובן-מנשה טענו מה שטענו, הזכירו את ויתורם של בנייהוזה על סעיף-הסנקציות, ודיבריהם נרשמו בפ' רוטקול. בשלב זה אירעה התקרית, שבה התפרע הדיין.

אחרי שהעלים את הפרוטוקול, הכתיב הדיין החלטתו, ובה נימוק חדש לסירובו לסדר את הגט, נימוק שלא התייחס כלל למה שהתרחש עד אותו הרגע.

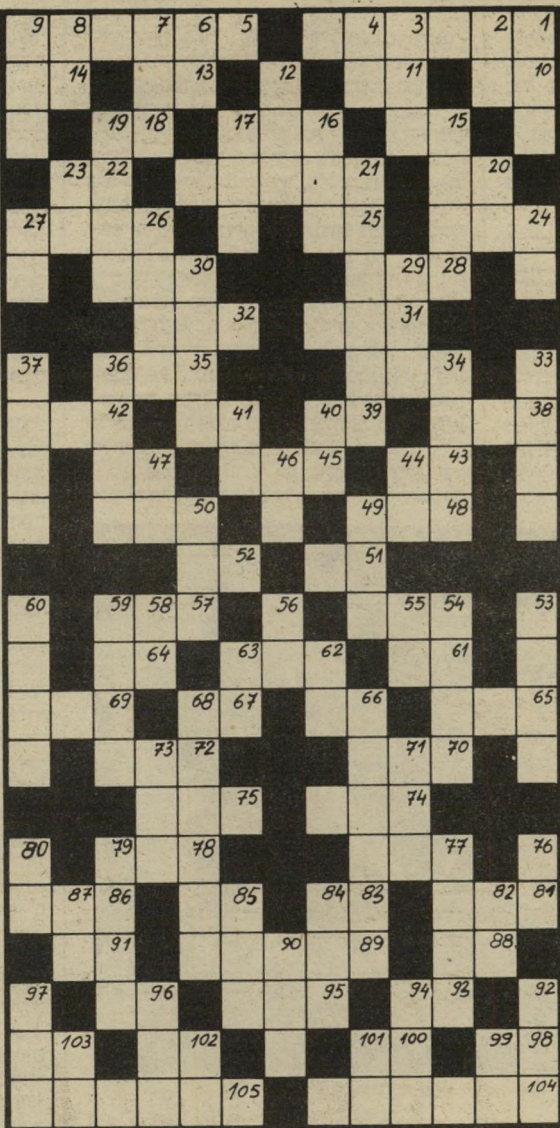
נגמרו התירוצים. גם למחרת המשיך ניסנובים להתעמר בבנייהוזה. למחרת בבוקר הם פנו לשופטת המ' חווית סירוטה, קיבלו את חתימתה על ביטול הסעיף ומיהרו לחזור לרבנות.

מאוזן:

1) אחור יסודות נפרדים לחי טיבה אחת; 5) זרם מודרני קיצוני באמנות הציור; 10) במקום הזה; 11) כינוי לנפש האדם; 13) מגש; 14) כסוי הבית; 15) שיעור הש' תתפזר, חלק מ...; 16) הלך אחרי אלהים אחרים; 18) סוד; 20) דרס, רמז; 21) אוסף שירי משוררים במזרח התיכון (מ); 22) מילת הסכמה; 24) בן יצחק; 25) מערב; 26) ציצית שיער; 28) למרו, חזור ולמרו; 30) גיס; 31) אחד המ' תווכים בהסכמי שביתת הנשק ישראל-ארצות ערב (ש); 32) כרע נפל; 34) תמו נשלמו; 35) זמב; 38) רעד; 39) יושר; 41) אחד מן הצאן; 42) רווח, פתח; 43) קיים; 45) קרש משופע; 47) תל שממה; 48) סוחר, רוכל; 50) סל עשוי קני סוף; 51) בהמת משי; 52) שביב אש; 54) רעל; 57) חלק משלם; 61) משקה עלים סיני; 62) סרב; 64) צעיר; 65) נבל; 66) נעלם; 67) אציל; 69) כטול החלטה בתוקף סמכות; 70) מין קרן; 72) תוחלת; 74) אשפת חיצים; 75) קשר בחבלים; 77) מרפא; 79) מטבע עתיק — מחצית השקל; 81) ניקה; 83) אות הנצחון; 85) אני (אנית); 86) נבואה, חזון; 88) חומה; 89) שמש של שלושה מלכי פרס ממש' האחמנים; 91) מוכרת; 93) בת' קול; 95) בירת סנגל; 96) רשע; 98) סופר יהודי, מחבר "רומי וירושלים"; 100) למענה; 102) ענף תמרים; 103) שבט ישראל; 104) תבנית כדור הארץ; 105) לועג באירוניה ועוקצנות.

מאוזן:

1) גבול; 2) אלוה; 3) קערה גדולה ממתכת; 4) נכר; 6) יחידת ההספק החשמלי; 7) פרי שלא בשל; 8) קליפת הענבים; 9) שמן; 12) צננע; 15) צפור קטנה בעלת נוצות נאות; 16) איבר הנשימה לדגים; 17) הגאון האחר רון בפומפריטא; 19) טנוף; 20) הכפל העליון בבגד; 21) חולות נודדים; 23) צפור טרף; 24) ענן; 26) רמאות; 27) תבלין; 29) אישה של אביגיל המקראית; 30) כפר דרווי בגליל העליון; 33) מפרץ נחל; 34) מקום פצוע בגוף; 36) דגש בה' סופית; 37) תינוק, ילד רך; 40) אביון, אומלל; 41) שמה; 42) שומר הסף במחנה

צבאי; 46) ענף; 47) שיח רפנה; 49) מידת מרחק; 50) אטימות, סגירה; 53) איש נקלה; 54) הענק המיתולוגי שנשא על כתפיו את כדור הארץ; 55) תו מוסיקלי; 56) יחיד; 58) חוץ; 59) דלוז; 60) עץ נשור עלים; 62) קוסם; 63) בר' ארם; 66) הקרמה, מבוא לקטע מוסיקלי; 68) ענין רע (3,3); 71) הקו העובר מקצה הקשת (בע' גול) אל הקצה השני; 73) תקון בית; 76) לאום; 77) פרוור תל-אביב; 79) נשמר לאורך זמן; 80) הגיע; 82) טבעת לבהמה; 84) מידת אורך בריטית; 85) סלע; 87) אשמרא; 90) כבוד; 92) רבוי דברים חסרי טעם; 94) מין עץ קשה; 96) חלק בצואר העוף; 97) אחד המזלות; 99) אביון באחד ממשחקי הספורט; 101) אנקול; 102) שדה מרעה; 103) כתב-כריתות.

אביגיל ינאי

איתן עמיהי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (גוקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 • טל. 5-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

נשואה אביבה לבקר את בעלה רפאל בכלא 6, כבר היה מת. שילטונות הכלא לא טרחו להודיע לה שהתאבד

ה מהומה בבית מישפחת חיחי' נאשווילי כמו רומזת על הבלבול המוחלט שבחיו וכמותו של רפאל חיחינאשווילי.

שלושת האחים וארבע האחיות לבית חיחינאשווילי רבים זה עם זה. אח גוער באחות, זו משיכה לו בצעקות, דלתות נטרקות, שולחן נערך בחיפז, ילדים מתרוצצים וכוכים, ומסביב קירות קלופייד, אריחים מהוהים, רהיטים בצבע עז.

בפרוודור שולחן עמוס כתבשילים, משקאות ודיבריימתיקה. בשיבועת ימיהאבל נהגים יהודי גרוזיה לאכול הרבה, לא להישאר רעבים אף לא רגע אחד, כדי שגם המת, במסעו אל הש' מים, לא יהיה רעב.

בחדר צדדי, קטן, כמעט בביישנות,

אביבה חיחינאשווילי שוכבת על מיטתה, כשעליה פרושים בגדיו ותמונתו של בעלה המת בתיקוה כי גם הוא ינוח על מישכבו בשלום

מיוות בכלא הצבאי

אחות מצקיפילשווילי קריש'דס בראש

חיחינאשווילי החגורה, בשעה שהחור' אות אוסרות הכנסת שרובים או חגורות לאגף א'. תגובת דובר צה"ל: החייל התאבד בתליה בתא בכלא. הנושא כולו נמצא בחקירת המיטרה הצבאית. חייל שהיה עצור בכלא: הוא הוחזק בבירור שלושה ימים. כלילה שמענו אותו צועק, בבוקר שמענו גניחות וחיירות, ואחר כך השתררה דממה. ההודעה הותירה את בני המישפחה המומים. אביבה: "אני לא מאמינה שרפי התאבד. היו לו הרבה תוכניות. (המשך בעמוד 36)

הוא נלקח לכלא 6 ונכלא כעלם — עזיר הממתין למישפט. באותו ערב התקשר לאשתו, ששהתה בבית-הוריו בצור-שלום. היא לא היתה בבית. ביום שבת בערב שב והתקשר אליה. הם שוחחו כמה דקות. "אני אוהב אותך, אביבה", אמר. "בעוד ארבעה חודשים, רק אגמור עם כל הבלגאן הזה ואת תלדי, ניסע לגרמניה ונפתח דף חדש. בואי מחר לכלא 6 ותבקשי מהמפקד שלא יעביר אותי לכלא 4. אני פוחד מהסוהרים של כלא 4."

אביבה חיחינאשווילי, רוזה, נמוכה, פנים חיוורות, בחודש החמישי להריון נה: "הוא היה אסיר בכלא 4 וברח משם פעמיים. הוא פחד מהסוהרים, כנקמה, ינסו לפגוע בו."

"ביום ראשון, בשעה 12.30, הגעתי לכלא 6 בחברת אמו של רפי. המפקד וסגנו לא היו בכלא. שוחחנו עם אחד הקצינים. אמרתי לו שרפי פוחד מה סוהרים בכלא 4, ושאני בהריון ואת קשה להגיע לבקר בכלא 4. המרוחק מהבית. לכן אני מבקשת שיישאר בכלא 6."

"ביקשתי שיתנו לי להיפגש עם רפי רק כמה דקות. הקצין אמר שאי אפשר, שאחזור ביום שלישי, ויסהביקורים."

ביום הראשון אחר-צהריים, ארבע שעות אחרי שאביבה וסוליקה חיחינא' שוויילי חזרו לביתן, הודיע נציג מטעם קציני-העיר חיפה למישפחת חיחינא' שוויילי כי ננס רפי התאבד בכלא כי תליה.

באופן בלתי רישמי אמרו מקורות צבאיים כי בבוקר, עוד לפני שאמו ור אשתו הגיעו לכלא 6, קשר חיחינא' שוויילי את חגורתו לזו בקיר התא ותלה את עצמו. מייד הגיעו למקום קציני-מיטרה-צבאית-ראשי, תת-אלוף א' מיל אלימלך, וקצינים בכירים נוספים. הם ביקשו לבדוק איך הגיעה לידיו של

המוות האומלל מלכה כאן יצרים חבויים.

מניין החגורה?

סיבות מותו של חיחינאשווילי לוטות בערפל. ביום החמישי בכור קר, אחרי שהיה עריק במשך שיבועה חודשים, הסגיר את עצמו חיחינא' ווילי בן ה-21 למיטרה הצבאית.

אביבה ורפאל בחתונתם

קצין המיטרה הצבאית איים: "אתה עוד תסבול ממני"

רפאל חיחינאשווילי חייל

שטוחים על מיטה זוגית בגדיו של רפי אל חיחינאשווילי: מיכסייב אפורים, מגוהצים בקפרנות, חולצת סאטן מבי ריקה, עטופה במיקטורן לבן. אלה היו כיגדי כלולותיו של רפאל. על הבגדים פוזרים פירחי-פלסטיק אדומים. סמוך לצווארון החולצה תמונה ענקית: רפאל מחייך.

כך, כמשך שנה שלמה, ינוחו ביגדי הנפטר על המיטה בחדרו, כמו נר יזכרון ואת של תיקוה כי גם הוא, כמו

הספינה אוריוניה בלגונה של אילת מישראל לחורף. לאוסטרליה ובחזרה

ביוני 1985 הגיע להנהלת המועדון מידע, לפיו מתכוונים המפל ואנשי ציונות להתקפל עם הספינה ולהפליג להודו. אולם להנהלת המועדון לא היו ראיות של ממש. כדי למנוע את בריחתה מאילת, פנתה הנהלת המועדון לבית המישפט המחוזי בבאר שבע וקיבלה היתר, לפיה היא רשאית להעלות על הספינה נציג מטעמה, שיששה בה כל שעות היממה.

המפל, לעומת זאת, החל בחיפושים אחר משקיע חרש, לאחר שהבחין שה פיקוח מצד המועדון נהפך להיות צמוד מדי.

קללה והתעלפות. יום אחד, במהלך ישיבת עבודה בין המפל ליוסי רהט, אישי הפירסום של הספינה, הת' לונג המפל על היחסים העכורים בינו לבין לואיס וסיפר על רצונו לפרוש מהשותפות. רהט, מבלי להיכנס לפרטי הסיכסוך בין השניים, הסכים לרכוש את הספינה, בתנאי שלואיס יסיר את הישעבור מעל הספינה.

הפרקליט אלדן אקר, נציג המש' קיעים החדשים: "תחילה חתמנו עם המפל על הסכם תפעול, לפני חתימת החוזה, מתוך החשש שלאחר העברת הבעלות לידי המשקיעים החדשים יסרב המפל להפעיל את הספינה". לאחר ביצוע רכישת הספינה עלידי רהט ועוד שני שותפים, היא חזרה לשוט במימי ים סוף, אולם הפעם כאופו עצמאי וללא פיקוח כלשהו.

"אך לבסוף ההיסטוריה חזרה על עצמה", מספר עורך הדין אקר, "במ' רוצת החדשים הגיעו אלינו שמועות על תיפועל כושל מצד המפל. בעל' המניות לא היו מרוצים מאופן התיפ' עול, והסיפורים ששמענו מהבעלים הקודמים החלו אט אט להתאמת."

כדי לפנות את המפל מהספינה, פנו המשקיעים החדשים לבית המישפט והוציאו צו תפיסת הספינה.

המפל, שהגיעה אליו הידיעה כי המשקיעים החדשים קיבלו צו המורה לאנשיהצוות לפנות את הספינה בתוך יממה, החליט לפעול מהר ולהרים עוגן, לפני כן ראג, בעזרת אנשיהצוות, לרוקן את תכולת הווילה, אותה שכרו כמרכז העיר מתושב מקומי.

ליגאל אילון, שכנו במרניה, שראה כיצד המפל ואנשיהצוות מעמיסים תנור, מקרר ורהיטים, סיפר המפל: "אנחנו נוסעים לחמישה ימי חופשת' מולדת". השכן בלע את הפתיון.

כלילה שכן ה' 30 באוגוסט 1985, כשהגיע עורך הדין אקר ובכיר צורת הפיסה, הסתבר כי אחר את המר' עד. המפל והספינה על אנשיה כבר הסתלקו.

חמישה חודשים לאחר בריחתה הגיעה הידיעה הראשונה, לפיה עוגנת (המשך בעמוד 32)

למרניה באילת, אחרי מסע ארוך ומפרך ברחבי העולם. מפעיליה נכלאו בכלא אוסדורף במלבורן, אוסטרליה, וממתנים שם להחלטת בית המישפט הפרדאלי, ה'ן בבקשת ההסגרה שה' גישה נגדם מישטרת ישראל, לפיה חשודים יורי המפל ובנו בגניבת הס' פינה.

מדורח מאיר סוויסה:

כשהסתיימה בנייתו של מועדון הספורט הים האדום בחזית מלון המלך שלמה באילת, החליטו בעל' המועדון, גדי כרזאב ודייוויד לואיס, לרכוש ספינת נוסעים שתשרת את אורחי מלונות רשת ישראל באילת. לגדי כרזאב נודע באמצעות סוכן נסיעות אנגלי, המפעיל טיסות-שכר לאילת, על ספינת נוסעים ייחודית שהוצעה למכירה במחיר נמוך בנמל פורטסמות בדרום אנגליה.

לאחר שהספינה עברה בדיקות טכ' ניות מדוקדקות ונמצאה מתאימה, נוצר הקשר הראשון עם יורי המפל, שהציג עצמו כבעל הספינה. בהסכם הרכישה, שנחתם בין המועדון להמפל, סוכם כי מועדון הספורט ישקיע את כל הכספים הדרושים לשיפוצה של הספינה והעברתה ארצה. בתמורה התחייבה הנהלת המועדון לתת להמפל זיכיונות תפעול בלעדי באילת, ואפש' רות — כתום כמה שנות תפעול — לרכוש את הספינה בחזרה מלואיס, במחיר הקרן.

במרס 1985 הגיעה הספינה לאילת, כשעל סיפונה יורי המפל ו-14 אנשי צוות, שהציגו עצמם לפני הנהלת המועדון כיהודים המתכוונים לבדוק אפשרות עליה. המפל החל להפעיל את הספינה

והדחפור, ומאז מתגורר גם הוא באוהל. בשבת האחרונה חזרה דלקת-הריאות והחמירה.

לדברי המישפחה, הציעו להם נצי' גי העיריה להשתכן בדירה שכורה, למשך שנה, על חשבון העיריה. "ומה יהיה אחרי שנה?" שואלת סר' עאר, "לאן נלך?"

"אם רק נוזו מכאן", ממשיך איסמא' עיל, "יבואו בולדוורים, יישרו את השטח ויבנו כאן עוד שיכון ואולי אפילו וילות, כמו שעשו בכל הסביבה, אנחנו נישאר כלי כלום. אנחנו לא נוזו מהאוהל עד שלא נקבל על פתק שמותר לנו לבנות כאן בית חדש!" בעיריה אין מוכנים לתת פתק. דובר עיריית תל-אביב אישר את העובדות העיקריות, לא הגיב לטענה שהבית נהרס למרות שהצו הוצא להריסת קיר בלבד, והציע למישפחה לקנות דירה מחברת חלמיש.

ביתניים יושבים דריהאוהל סביב כיירים שקיבלו משכנים, ומחממים מעליהם את כפות-הידיים. האוהל הנקוב, גם הוא מתנת שכנים, חדרו לגשם, והתינוק מראון משתעל ללא הרף ומשמיע חירחורים מבשרי-עד.

אילת

מסע בינלאומי

בומר, שהתחזה ליהודי,

הסתלק עם ספינה מהמרניה

של אילת. בימים אלה

שבה הספינה ארצה

לא מזמן שבה הספינה אוריוניה

הלנוצח תחיה יערי?

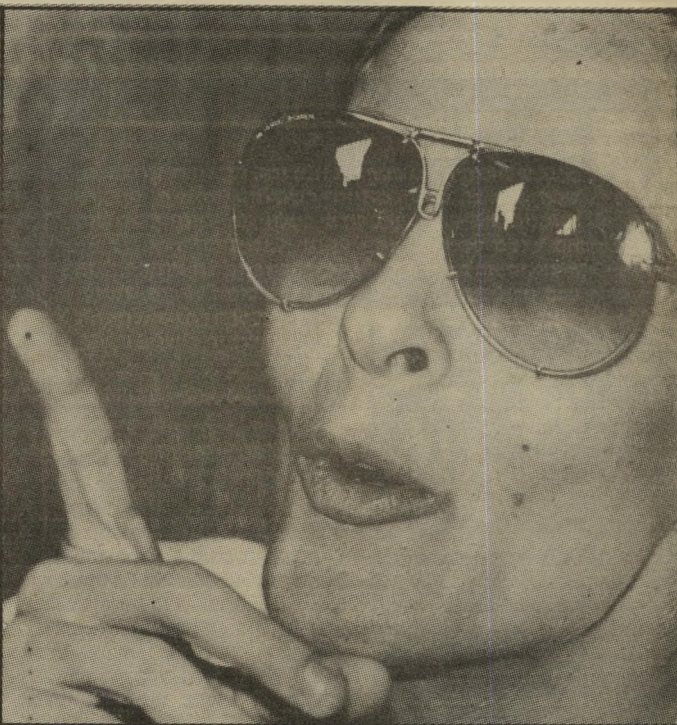
השלכותיו בפרקים השונים של סיפור, בתוך סוף שבוע אחד. כדי להקל על המלאכה, כתב את הפרק במחשב שבביתו, ועידכן אותו במהירות.

הספר מגלה מיסמכים שלא פורסמו במלואם בעת המישפט, ומצליח גם להוסיף כמה פרטים שנעלמו מעיניהם החוקרות של העיתונאים הרכים ש' עסקו בפרשה. אבל בגלל מהירות הכתיבה של הספר נותרו בו שגיאות דפוס רבות, והמחבר לא ניסה כמובן להיכנס יותר לעומקה של הפרשה.

מי שמעוניין לעשות לעצמו סדר בכל פרטי המישפט המסוכן, יוכל להיעזר בספר ויידע כמעט כל פרט

עד הרגע האחרון שמר העיתונאי בסוד כמס את עליין הספר. הוא חשש מאוד פן יקדימו אחר, למשל חוקר המישטרה מישל חדר, שהצהיר כי הוא עומד לכתוב ספר על הפרשה. שטרסמן חשש פן הספר הראשון יגזול את השוק ויגרום לרוזיה, ואם סיפרו ייצא שני, לא יהיו לו קוראים רבים. הוא גם רצה להבטיח לעצמו את שם הספר שבחר: המערוך. "זה שם טוב", הוא אומר בחיוך.

היה קשה לכתוב ספר שלם לפני סיום המישפט. בכל זאת, היה הספר מוכן שבועיים לפני מתן פסק-הדין. שטרסמן חיכה לפסק-הדין והוסיף את

חווה יערי

המרל הראשון קבע: זה לא מעניין!

"המערוך", ספר על מישפט יערי-גרנות — האם יעניין את הציבור?

ממנו. אבל מי שירצה לדעת יותר על ריקצן של שתי הנאשמות, על העומק הפסיכולוגי של הקשר ביניהן ודרכן אל הפשע — לא ימצא זאת בספר.

חלק גדול מהספר מוקדש לאספקט העיתונאי של הפרשה, להתנהגותם של העיתונאים ועורכי-ההעיתונים. שטרס' מן מנתח את עקרונות חופש-ההעיתונות וצינעת-הפרט, ואת ההתנגשות ביניהם בפרשת יערי.

"ראית' דראמה חברתית אדירה ור' ציתי לכתוב עליה", אומר שטרסמן. מייד עם מצערן של השתיים פנה למ"ל נודע והציע לו את הספר. אולם מ"ל זה סירב, ואמר שלא יהיה בו עניין. המ"ל השני, הוצא לאור כי נרת קפץ על המציאה.

"כמה ספרים אתה מצפה למכור?" שאלתי את המחבר, והוא ענה: "המוני"

סופר שטרסמן בשורה השנית

נות למועצת-העיתונות נגד עיתונאים שציטטו את אשתו כאילו אמרה: "גרי הצתי אותה פעמיים" — אימרה שהת' בררה ככלת-ינבונה. העיתונים התנצלו על מילים אלה, ושטרסמן שואל במכט לאחור האם היתה הצדקה למהומה הרבה שהקים יערי על מיספר מילים, כאשר השתיים הורשעו בסופו של דבר בריצח בדריסה.

דראמה

אדירה

מפתחת המישפט ישב שטרסמן מרותק לכיסאו בשורה השניה באולם, עד לגור-הדין. הוא אומנם לא ריווח לעיתונו על הפרשה, ואת עשתה כתבת בתי-המשפט של מעריב, איה אורנשטיין. אבל שטרסמן רשם לעצמו הערות והתרשמויות.

בריאל שטרסמן, עיתונאי ותיק והאומבורסמן של מעריב, עשה ימים כלילות כדי להיות הראשון שיפרסם ספר על פרשת רצח מלה מלבסקי. והוא הצליח. והשאלה המסק' רנת ביותר שנותרה היא, האם עדיין מעוניין הציבור בפרשה ובחיייהן של שתי הגיבורות הראשיות, חווה יערי ואביבה גרנות, או שמא מתה הפרשה עם גור-הדין. הצלחת סיפרו של שטרסמן תיתן תשובה לשאלה.

כאומבורסמן של עיתונו, החל שטרסמן מתעניין בפרשה דווקא מיהצ האתי שלה. כאשר התלה מיתקפת התיקשות על גיבורי הפרשה, נטען שעיתונים מסוימים עברו עבירות אתיות שונות.

אחור יערי, בעלה של הנאשמת מיספר 2 בפרשה, אף הגיש כמה תלר

אליהו (אלי) נעים, 22, היה משוחרר מצה"ל רק ימים ספורים כאשר פותה לנסוע נסיעת-חינם לצרפת ולהולנד. הוא לא שאל הרבה שאלות, לקח את דרכו והצטרף לנסיעה. נעים, תושב אשקלון, איננו נרקומן ואפילו לא השתמש בסמים בחייו. בתמימות וחוסר-נסיון נפל לרשת מבריחיסמים, והפך לבלדר. עם כווא ארצה נעצר, נחקר והפך לעד-מדינה. בעדותו סיפר על נסיעתו מלאת הסיכונים והפחדים.

להלן סיפורו של נעים:

שוחרתי מצה"ל בתחילת אוקטובר 1985, וחופשתי עבודות שונות. ישנתי יום אחד בבית-קפה באשקלון עם חברי רים ושתינו קפה. כאשר הלכתי לשלם פגשתי את חיים מכלוף, ואמרתי לו שלום. אני מכיר אותו מאשקלון, ואחיו איציק חבר שלי.

איציק סיפר לי שחיים השתחרר לא מזמן מכית-הסוהר, אבל לא ייחסתי לזה חשיבות. הייתי רואה אותו בכל מיני מקומות בעיר והיינו מחליפים שלוש מות. באחד הימים איציק אמר לי שאני חיו נוסע לצרפת, הוא לא אמר לי למה. אני ידעתי שחיים עוסק בסחר של מכור ניות וגם מתעסק באבטיחים.

כשאמרתי לחיים שלום בבית-הק

פה, שאלתי אותו מדוע טרם נסע לי חו"ל. הוא השיב לי שדחה את נסיעתו. כאשר הצטרפתי לחבריי בקפה, ראיתי שחיים יוצא וקורא לי החוצה.

הוא אמר לי: "אתה רוצה לבוא איתי לצרפת?" שאלתי לשם מה, אבל הוא לא אמר לי במקום לשם מה. הוא רק שאל אותי אם יש לי דרכון מוכן. אימתי לו שיש לי דרכון, והוא אמר: "בוא, תטוס איתי לצרפת, תעשה חיים, תבלה איתי בהולנד באמסטרדם, נכייף עם בחורות, דיסקוטקים".

הופתעתי, ושאלתי אותו שוב בשביל מה. הוא אמר שיש לו שם עסקים, ולפני שנטוס הוא יסביר לי הכל.

לתשובת תחת!

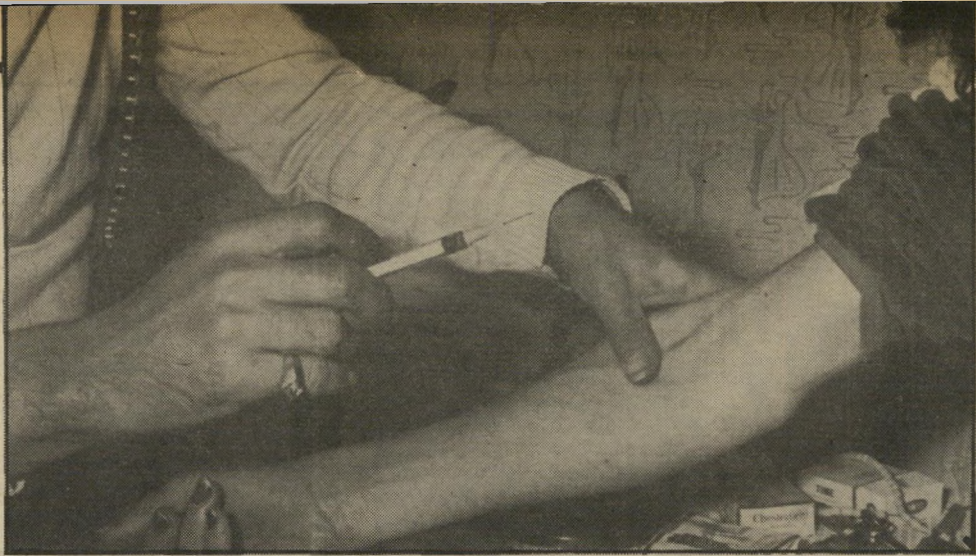
חיים אמר לי להביא איתי את פינקסה-המילואים שלי ואת תעודת הזהות, כדי להוציא אישורי-צאה מהצבא. קבענו להיפגש באותו ערב בבית שלו, אחרי שאני אוציא את האישור מקצין-העיר.

בשעה הקבועה באתי לבית של חיים, ואמרתי לו שהוצאתי אישורי-צאה מהארץ. הוא הכניס אותי לחדר נפרד, הוציא ממכסו 600 אלף שקל ישנים ואמר לי לקנות בכסף כרטיס טיסה לתאריך 31 בנובמבר 1985, שזה היה למחרת היום.

ירדתי מביתו של חיים, תפסתי מרנית ספיישל למישר-הנסיעות, וברי קשתי מהפקידה כרטיס-טיסה לפאריס למחרת היום. תוך כדי כך שהיא מטל-פנת לאל-על. הגיע חיים למישר. הוא קרא לי ואמר לי להשאיר לו את העניין, והוא יטפל בזה. נתתי לו את כל המיסמכים שלי והחזרת לי את הכסף שנתן לי. קבעתי איתו פגישה בבית של אמא שלו, בשעות-הלילה. באתי לבילה לפגישה, אבל חיים לא היה, או הלכתי הביתה לישון.

בבוקר פגשתי את חיים, הוא נתן לי כסף ואמר לי ללכת לשלם את מס הנסיעות. חזרתי לביתו של חיים ונתתי לו את התלוש. הוא אמר לי לבוא אליו הביתה בשעה 6 וחצי בערב. כאשר באתי, הוא נתן לי את כרטיס-הטיסה ואמר לי ללכת הביתה, להכין את כל הציוד, כי מחר אנחנו טסים.

בלילה חיים העיר אותי ושאל אם ארוזתי הכל, ונתן לי שני גלילים ארוזים בניילון שקוף, בגודל של כ-10 סנטימטר בערך, וקושר של שני אצבעות. זה היה דומה לשני פילמים.

הדפנת הנתני

שני בבלדרים

המליץ עליי. סלומה אמר להם שבוע כמה ימים צריך להגיע עוד סם מתוך כיה, אז שיחכו.

חיים וזקי שוב הלכו עם סלומה ואני נשארתי במלון. הם חזרו רק לפחד בבוקר והביאו עוד סם לבדיקת צבע הסם בשני המיקרים היה חום. או

הסם הזה הם כינו "קוק". בלילה שוב בא סלומה והביא עוד דוגמה. הם שוב ניסו אותה, אבל סלומה לא המליץ. והם יצאו שוב יחד לחפץ סמים, ושוב חזרו למחרת בבוקר. ה

אמרו לי כי מכיוון שהסמים שישנו עכשיו בשוק לא שווים, הם ייאלצו להתעכב.

היינו במלון ארבעה ימים, כשחיי וזקי יצאו כל הזמן לבליליים ואני נשארתי במלון, כי הם אמרו שלא טו שייראו אותנו יחד. כי אני הבלדר וההולכים להיפגש עם סוחרים-סמים, ולכדי שיכירו אותי.

אחרי ארבעה ימים הם הביאו ס חדש, עשו בדיקה ואמרו שהסם טו ואז אמרו לי לארוז את כל החפצים אנחנו צריכים לעזוב. הלכנו לדירה של סלומה, ושם היתה בחורה בשם רוזי.

היא סיפרה לי שהיא ממוצא מארוקאי. היו לה שערות שחורות מסות רקות אחורה, גובהה 1.60 מטר ומיכנס גוף שמנמן. היא סיפרה לי יותר מאותו שהיא מנתנית, והיא גרושה, והיא כבו שבע שנים בצרפת.

כאשר חיים וזקי עזבו את הדירה רוזי סיפרה לי על ישראלית שנתפסה בגרמניה עם שני קילוגרם הרואין במויורה, וישבת שם בכלא. היא שאלה אם אני הבלדר שלהם וכמה הם משלמים לי עבור זה. רוזי אמרה לי שלא כדאי לי להעביר את הסם, כי כבר ראיתי אותי הרבה אנשים באמסטרדם, ואני תאפס יאכילו אותי מאסר ארוך.

אחר הצהריים חזרו כולם לדירה ודיברו בהתלהבות על הסם שקנו. ה אמרו שזה קוק טוב, שילך טוב בארץ חיים עוד הוסיף, כי אם לא ירוץ טו על נייר-כסף, יש לו חומר שאפשר לערוב, והזכיר סוכר-ענבים. חיים קנו מאוניים בהולנד ושקל שני גרם מה חומר, אותם נתן לסלומה.

אחרי שסלומה הלך, הם אמרו ש ריך לארוז את החומר. חיים ביקש ממני שאביא נייר-צלופים מהתיק שלו. ה ביקש ממני שאפרוס את הנייר לד תיכות של חצי מטר, פתח את השקין (המשך בעמוד 32)

בדרך לאמסטרדם התחילו ויכוחים בין חיים וזקי מי יסבסר אותי. באוכל כלכלה ושינה. זקי אמר שהוא קנה לי את הכרטיס וזקי צריך לשלם את הכלכלה.

אמרתי לחיים שאני רוצה לדבר איתו כי אני יודע שהלשונות שלי לא מוכן לקחת איתי חומר. הוא ענה לי: "אם אתה לא רוצה לקחת את הסם, אז מצידי שתזרק לכלבים, אתה יכול למות באן".

ברכבת בא אלינו מבקר ואמר שאנחנו צריכים להיסיק בסך לברטים. חיים לא רצה לשלם לו ואמר שיובא שוטרים. המפקד עיכב את הרכבת וזרק את החפצים של חיים ושלי מהחלון.

בביקורת הגבולות אמרו לי שאני מעוכב. הבנתי שמישהו הלשין עליי, וכל עולמי חרב עליי. ידעתי שהי מישרה תתפוס אותי עם הסם.

ראו וביקש מהבחורה להתחלף איתו. חיים התיישב לידי והתחיל לספר לי בטיסה בדיוק למה אנחנו נוסעים.

הוא אמר לי שאני נוסע כדי לייבא סם לישראל מצרפת, ואמר לי שאני אעביר את הסם לארץ על גופי, כמו שהכנסתי את הזרז למעיים. חיים הס' ביר לי שהוא בדוקאי (מוכר למיש-טרה) וכל הזמן בודקים אותו.

אני בהתחלה נבהלתי, אבל הבנתי שאני לא יכול להתחמק. אמרתי לו שאם אני עושה את זה אני מסכן את החיים שלי, ומה אני מקבל בתמורה? חיים אמר לי שאקבל 5,000 דולר, אחרי שאני אחזור עם הסם לארץ.

נחתנו באורלי, שתינו קפה ואז נסענו באוטובוס לפאריס. חיים אמר לי להתנהג רגיל, כי אני הולך לפגוש אנ' שים קשים. ומי שינסה להיכנס כך תי' כנס בו.

הלכנו לקפה בובי מומט בלי בע' יות, כי חיים כבר היה שם בפעם הקר' דמת שהיה בצרפת. ישבנו בקפה וחי' כינו איזה שלוש שעות, ואז הגיע בן אדם צולע, שהציג את עצמו בשם זקי.

זקי שאל את חיים אם הביא לו את הכסף, ואז כנסנו למלון סמוך, חיים נכנס לשרותים וחזר עם שני הורגים שהיו אצלו, וביקש ממני שגם אני אר' ציא את הורגים שלי ואתן לו. נכנסתי לשרותים, עשיתי כאילו אני מוציא אר' תם, והבאתי לו. פתחתי את הניילון,

הוא אמר לי: "אתה רוצה לנסוע איתי לצרפת?" שאלתי: "למה? אבל הוא לא אמר לי במקום לשם מה. הוא אמר: 'בוא, תטוס איתי לצרפת והולנ', נעשה חיים, נכייף עם בחורות בדיסקוטקים'".

בלילה לפני הנסיעה העיר אותי ואמר לי: "אתה רואה את זה? זה הכסף, ואתה צריך לדחוף את זה לתחת שלך". הוא הדגים לי, הוריד את מיכנסו ודחף גליל.

בדרך לשרדה-התעופה הוא אמר לי שאם יעצרו אותי אני אמשיך לבדי לכתובת שנתן לי, ושם אפגוש את זקי, שהוא נכה ביד וברגל, כי פעם ירו בו.

היינו במלון ארבעה ימים כשחיים וזקי יוצאים כל הזמן לבליליים. הם אמרו לי שיעלוי להישאר במלון כדי שלא יראו אותי איתם כאשר הם נפגשים עם סוחרים-סמים, ולא כדאי שיכירו אותי.

חיים אמר לי שזה הכסף שאני צריך להעביר לחוץ-לארץ. ואמר לי: "אתה צריך לתחוב את זה לתחת שלך". ש' אלתי איד, והוא הדגים לי. הוא הוריד את מיכנסו, דחף גליל אחד לפי-הי' בעת שלו, ואמר לי: "ראית? עכשיו אתה תיקח".

אמרתי לו בסדר, ושמתי את הכסף אצלי במעיל. חיים קרא לגליל "זרג", והדגים לי את כל העניין בחדרה-ש' רותים.

כ' בבוקר חיים העיר אותי ואמר שמככים לנו. בחור בעל גוף מלא חיכה לנו במכונית לבנה. בדרך חיים אמר לי: "אם יעכבו אותי, אז תיקח את הכתובת הזאת, כל נהג-מונית מכיר אותה. אם אתה לא טס איתי, תפגוש את זקי ממן ותיתן לו את הכסף". הוא רשע על פינקסה-המילואים שלי את השם זקי ממן ואת הכתובת: "רפובליק, בובי מומט".

הוא תיאר את זקי שהוא נכה ביד וברגל, שיער שחור, רזה, עם שפם. שאלתי אותו ממה זקי נכה, ואז הוא אמר לי שירו בו.

אבל חיים לא נעצר. הגענו לשרדה התעופה וחיים אמר לי: "מפה אתה לא מכיר אותי, ואני לא מכיר אותך". חיים שאל אותי אם החרתתי את הורגים לבטן, אמרתי לו שכן, אבל בעצם הורגים עם הכסף היו אצלי בואקט. כשעליתי למטוס ישבתי ליד בחור רה, אבל חיים ניגש אלינו לפני ההמ

(המשך מעמוד 29)

בה היה הסם ולקח נייר כסף מאחת המגירות במיטבה. חתכתי חתיכה של חצי מטר בערך מנייר הכסף, והנחתי אותה על הצלר טיפ. חיים העביר את החומר משקית הניילון לנייר הכסף בכפית, והתחיל לגלגל את החומר עם נייר הכסף. את זה עטפנו מיספר פעמים בנייר הצלר, ונוצר גליל של בערך 15 סנטימטר. אז אמרתי לחיים שאני רוצה לדבר איתו על הנסיעה. אמרתי לו שאני יודע שהלשינו עליי, ואני לא רוצה לקחת אתי חומר. הוא ענה לי: "אם אתה לא רוצה להעביר את הסם — אז מצירי שתורק לכלבים, ואתה יכול למות כאן!"

לנקודת גבול, והמבקר אמר לנו שאיננו צריכים להוסיף עוד כסף עבור הכרטיסים. חיים אמר שהוא לא מוכן לשלם ושיביאו שוטר. המבקר הלך והביא אי תו עוד מבקרים, ובגלל זה הרכבת התעכבה. חיים התעקש ולא רצה לישלם, אז המבקרים לקחו את החפצים שלנו וורקו את התיקים החוצה. אני ירדתי והצלחתי להציל את התיק שלי. לאחר כמה דקות חיים הסכים לישלם להם, והוא לקח אותם לתא של ז'קי. ז'קי הוציא כסף ושילם, אז פרץ ויכוח בין ז'קי וחיים. ז'קי אמר לו: "מה אתה מביא שוטרים לפה, כשאתה יודע שהסם במיזוורה שלי?" כשבאנו לצרפת, חיים אמר לי שצ-

„ז'קי אמר לחיים: „אתה תיקח חצי והבלדר שלך יקח חצי". ז'קי אמר שיש לו טחורים, והוא לא יכול לקחת"

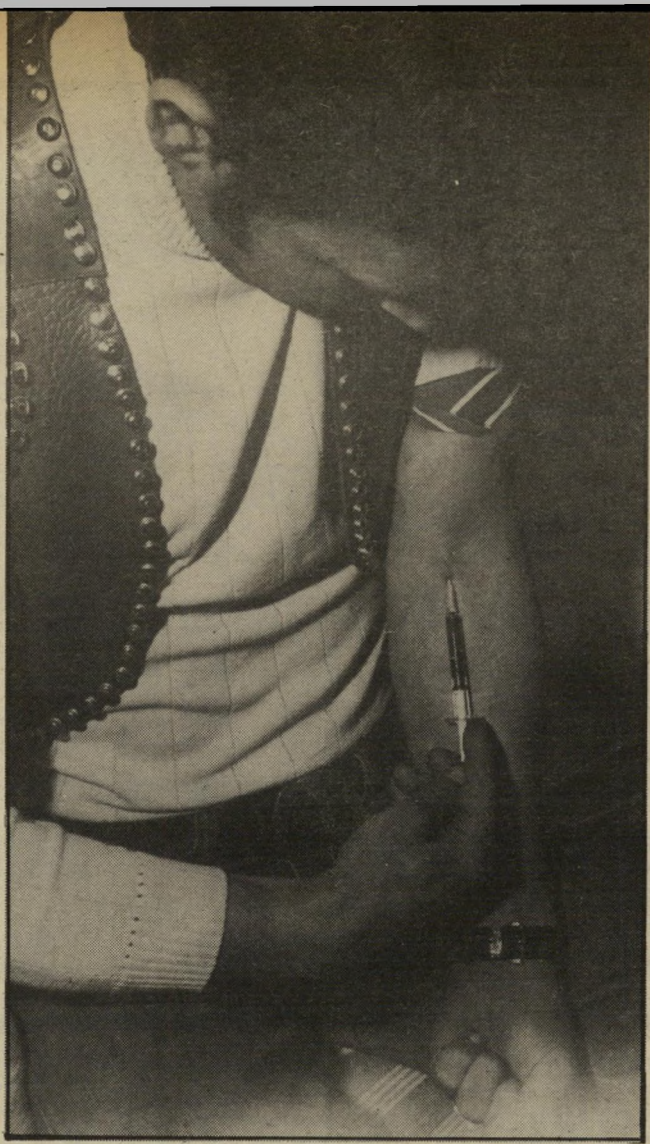
אני רוצה לציין שלא היה לי כסף בכלל, ואני נלחצתי מהמצב. אמרתי לו שאם אני אתפס בהולנד או במקום אחר, אני אורק לכלבים ואף אחד לא ידאג לי, כי ההורים שלי אפילו לא יודעים שנסעתי. חיים אמר לי לא לדאוג, כי אם את פס הוא יעמיד לי עוררדין, והעונש הכי חמור שמקבלים בהולנד זה ארבעה חודשים. לאחר שראיתי שאין לי ברירה, הסכמתי. ביקשתי כסף כדי לאכול, חיים נתן לי חמישה גילדן והלכתי. כאשר חזרתי לדירה, ראיתי על הר שולחן ארבעה זרעים. ז'קי אמר לחיים: „אתה תיקח חצי והבלדר שלך יקח את החצי השני". ז'קי אמר לחיים שיש לו טחורים והוא לא יכול לקחת בגוף. חיים הלך לשולחן, לקח את שני הזרעים הגדולים ביותר, הוריד את מיכנסיו בסלון, לעיני כולם, ורחף את שני הזרעים לפיהטבעת. אחרי שרחף אמר שהוא לא יכול לקחת יותר. חיים נתן לי את הזרע ואמר לי ללכת לשרותים ולרחוף אותו. הלכתי לשרותים, אבל שמתי אותו בתוך הביטנה של הוואקס האפור שלי. חזרתי ואמרתי שאני לא יכול לקחת יותר, כי יש לי לחץ.

מקל בצואה

הגענו לרכבת לפאריס ברגע הראשון, ואפילו לא הספקנו לקנות כרטיסים. עלינו לרכבת וחיים אמר שאפשר לקנות כרטיסים אצל המבקר. ז'קי רזיו לקחו תא נפרד, ואני וחיים היינו בתא אחר ברכבת. כשבא המבקר, חיים קנה כרטיסים. אבל כאשר הגענו לגבול בלגיה, בא מבקר נוסף ואמר שצריך לקנות עוד כרטיס. המשכנו בנסיעה והלכנו לישון, אבל אחרי עוד שתיים הגענו שוב

לנישון וחיים הלך לבד. חיים חזר בשעת-לילה מאוחרת עם עוד בחור, העיר אותי ושאל איפה הסם שלי. הוא לקח אותו מהתיק ואני הלכתי לישון חזרה. בבוקר הערתי את חיים ואמרתי לו שאין זמן. כי צריך לטוס ארצה. זה היה ב-28.11.85, ביום שחזרנו ארצה. חיים נתן לי כסף לכרטיס, ואני הלכתי וקיבלתי מהפקידה את כרטיסי הטיסה. לקחנו מונית ונסענו לשרה התעופה אורלי. בדרך חיים אמר לי שאם אתפס, אקבל רק שנתיים, והוא ידאג לי לעוררדין, והעיקר שלא איכר את השם שלי. בשרה התעופה נפרדנו, וכל אחד

הלך לדרך שלו. כאשר הגענו ארצה ומסרתי את הרכון שלי בביקורת-הגבולות, אמרו לי שאני מעוכב. שוטרים לקחו אותי לחדר של ביקורת-גבולות. הסם היה בתוך שרוול של חולצה כחולה בתיק שלי. ראיתי גם את חיים מגיע לשם. אבל הוא לא הסתכל עליי בכלל. בשלב זה אני ידעתי שמישהו הל-שין עליי, הרגשתי שחבר עליי עולמי והמיטרה תתפוס את הסם שהיה ברישתי. כעבור כמה ימים הסתכל, הרמתי את התיק שלי, עשיתי את עצמי כאילו אני מחפש סיגריות, הוצאתי את ה-חולצה הכחולה שלי וזרקתי אותה מתחת לכורסה מבלי שהשוטר הבחין בי. אחר כך בא שוטר שני, ביקש ממני לקחת את כל הציוד שלי ולקח אותי לחדר אחר. הוא ביקש ממני להתפשט לגמרי, והוא ערך עליי חיפוש. הוא ביקש ממני גם לעשות צואה. הוא לקח אותי למיכנה אחר, ושם עשיתי צואה על הריצפה. הוא חיטט עם מקל ולא מצא דבר. שאלו אותי אם אני מכיר את חיים מכלוף. הייתי מופתע מאוד, אבל אמר-

תי שלא מכיר אותו. השוטרים שאלו לשם מה נסעתי לצרפת, ואמרתי לשם טיול. הם חיפשו בפיקוס-המילואים שלי ומצאו שם את שם בית-הקפה ושמו של ז'קי, שרשם לי חיים כאשר יצאנו מהארץ. אמרתי להם שזה שם של חבר מהצבא. אבל הם אמרו לי שהם יודעים טוב מאוד את מטרת-ה-סיעה שלי, ושם הפעם לא עשיתי משהו — שאזהר להבא. עד כאן סיפורו של אלי נעים, ער-המדינה. נעים חזר למועדון-השוטרים, כדי לקחת את החולצה עם הסם, ולסלק אותה משם בטרם תימצא על-ידי שוטר רים, אבל לא הצליח בכך. במשך שבוע ימים הסתובב בארץ אצל קרובים ומכרים, עד שנעצר. בח-קירה זו, לאחר שהציגו לפניו את ה-חולצה הכחולה והסם שנמצא בה, נשבר נעים ונודה בכל. הוא הסכים להציל את עורו ולהפוך לעד-מדינה. חבריו להרפתקה עדיין במעצר, ו-מישפטם טרם הסתיים. התובעת, ש-לוי מית אריאל, הגישה לבית-המשפט את עדותו של נעים, כדי להביא להרשעתם של חיים מכלוף וז'קי ממך.

במדינה

(המשך מעמוד 30)

הספינה במחוז נידה, ארשם כהודו. לאחר קבלת מידע זה, הצטרף ה-אינטרפול לטיפול בפרשה, והוציא צווי-מעצר לספינה ולהמפל. אולם בהגיעם להודו, הספיק המפל להתלברת ולהימלט שוב. הפעם היעד היה אוסטרליה. אך שם ארבו, בשני נמלים, אקר ורהט, מצויידים בצוים של בית-מישפט אוסטרלי. כשהבחין המפל, בהגיעו לנמל האוסטרלי, ביוסי רהט ואשרי-מיטרה המתקרים לספינה, התעלף במקום, לא לפני שפלט מפיו מילות-גנאי. שם, אגב, הסתבר כי המפל, שטען במשך כל תקופת שהותו באילת כי הוא יהודי, אינו אלא קתולי, ששימש שבע שנים קודם לכן ככומר בכנסייה בדרום-אנגליה.

קריית-מלאכי

יום או יומיים

ויכוח בין סותרים

לראשי-מועצת קריית-מלאכי בלל מאסרה מעופפת

ביום השני בשבוע שעבר ניצבו בלישכתו של יוסף ונונו, ראשי-מועצת קריית-מלאכי, נציגי הקבלנים הפרטיים. במהלך וויכוח סוער החלו לעוף חפצים ואף נזרקה מאפרה לעבר ראשי-המועצה. שוטר הגיע למקום, אך לא נמסרה תלונה נגד המתפרעים.

מדווח איציק אלמקיאס:

את הקבלנים הרגיה החלטת המר-עצה לקחת את ניהול שוק הרכולים מקבלן פרטי ולמסור למועצה.

הסוחרים אף הודיעו על שביתת מיסחר כללית, אם לא יתקבלו התנאים שלהם. ראשי-המועצה השיב בשלילה ועשרות חנויות ובתי-עסק בקרייה נסגרו. גם סניפי הבנקים הצטרפו לשביתה. במקום נשארה פתוחה רק תחנת-דלק אחת. לשעת חרום.

מארגני השביתה טענו, כי למרות הבטחות ראשי-המועצה לא מומשו ה-התחייבויות לגבי השוק הפתוח, בו פר-עלים רוכלים, והוא פוגע בפרנסתם. הם הסבירו כי הם נאלצים לשלם מיסי ארנונה גבוהים יותר מאשר בערים ש-בנות. השוכנים אף ארגנו הפגנה ונשא-ו-שליטים בפתח מועצת הקרייה.

ונונו, לעומת זאת, טען כי בשוק הפתוח המחירים זולים יותר והוא צריך להתחשב גם במצב הכלכלי של תר-שבי הקרייה.

בסיום הגיעו הצדדים לפשרה: הש-בית הופסקה, נקבעה ועדה שתפקח על המחירים והמועצה החליטה להפ-עיל את השוק הפתוח רק יום אחד בש-בוע. אם יתברר שמחירי הפירות והיר-אנא טלפן ארלוני לטל: 03-651212 או פנה לסוכן הנסיעות שכל לקבלת פרטים נוספים. טיסה נעימה.

טיסות בתוך ארה"ב - \$37 בלבד.

סוף שבוע בבית מלון חיים או מכונית "הרץ" חיים. פרטים מסוכן הנסיעות שלכם.

שירות אמריקני אמיתי לאורך כל הדרך.

חופשתך מתחילה למעשה מרגע עלייתך למטוס. כל הדרך תהנה מתשומות לב של צוות אמריקני יעיל ומסור, עם חיוך רחב ושירות לבבי שאין דומה לו. טוואר עושה הכל להבטיח שתהנה מהטיסה עצמה כמו מהחופשה. אנא טלפן אלינו לטל: 03-651212 או פנה לסוכן הנסיעות שכל לקבלת פרטים נוספים. טיסה נעימה.

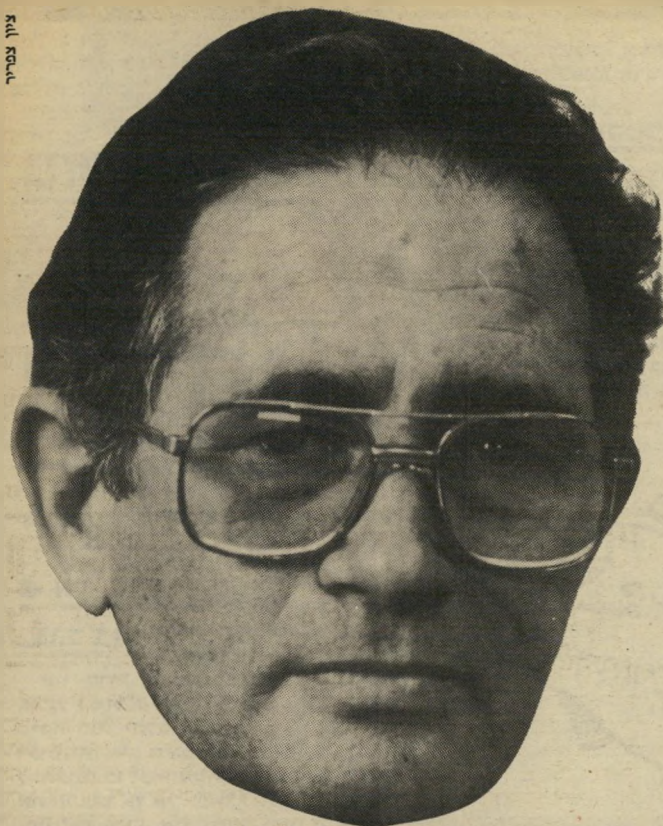
טוס לאמריקה טוואר וקח כל טיסת טוואר בתוך ארה"ב (פרט לאלסקה והוואי) תמורת - \$37 בלבד. הדמנות פז: מן הצפון ועד הדרום, מן החוף המזרחי ועד לחוף המערבי.

הכרטיסים לטיסות הפנימיות תקפים עד ל-31/3/87. תאריך אחרון לטיסות - 15/4/87. לבחירתך 4 עד 6 טיסות פנים, ועליך לרכוש את הכרטיסים עד 7 ימים מראש.

TWA's

TWA

לא קרה. כל החברים שלו התחתנו כבר מומן, ואחי, שהוא היום בן 36, עדיין רווק.

אמי חשדה ביחסים בין אחי ואשתי, ודיברה על זה עם אבי לפני מותה. היא גם פנתה אליי ורמזה לי רמזים עבים, שלא רציתי להבין. אחרי שאמי נפטרה, אבי התחתן עם אשה שניה ועבר לגור אצלה. הוא השאיר את דירתו לאחי, בתיקווה שכאשר תהיה לו דירה יהיה לו קל יותר למצוא אשה ולהתחתן. אבל גם זה לא עזר.

כל העניין התחיל להיות לי לא נעים ולא נוח. הייתי יוצא לעבודתי בערב וחוזר בשעות הקטנות הביתה, ומוצא את אשתי ואחי על הספה בסלון ביחד. זה עשה לי לא טוב.

אחי, אשתי, היתה תמיד חולה, כאב לה הראש וכאב לה הגרון. היינו אצל כל הרופאים ובכל בתי החולים בעיר, ושום דבר לא עזר. אבל אפילו כאשר שכבה חולה מאוד במיטה, ואחי היה נכנס, היו עיניה אורות והיא היתה מרגישה יותר טוב.

מפני שעבודתי היתה בשעות הערב, לא היה לי זמן לאירועים חברתיים, וכמעט שלא יצאנו לבלות. פעם נודע לי, כי כאשר אני ניגנתי באיזה מקום בערב שבת, אשתי יצאה עם אחי לבדי. לוי. הם לא סיפרו לי על כך וחזרו הבית תה מוקדם, כדי להיות שם לפניי. כאשר זה נודע לי, היו להם אלוף תירוצים. הם אמרו לי: "מה, לא ידעת? חשבנו שסיפרנו לך".

אשתי ואחי

ורא תביישתי כל השנים. חשבתי, אולי אני טועה טעות נוראה ועושה להם עוול. הרי לא יכולתי להאמין שאחי עושה לי דבר כזה. קיוויתי שזה רק עניין של זמן, ואחי ימצא לו אשה, יקים בית וישכח את אשתי. אבל זה לא קרה.

כאשר מדבר שרגא בוקסבאום על פרשת-האהבה שבין אשתו, חנה, ואחי, יוסף, הוא משתדל מאוד לכבוש את רגשותיו. רק מישקפיו, המתכסים באי, מסגירים את כאבו וצער.

שרגא הוא גבר בן 45, העורך כפקיד בעיריית תל-אביב, ובערבים מנגן בתימורת בחתונות או במעורוני.

כאשר אחי התגייס לצבא, הוא העביר את מרכז חייו לביתו. הוא לא הסתדר כל-כך טוב עם אמי, והעדיף להיות אצלנו. גם החברים שלו הירכו לבקר אצלנו. בינתיים נולדו לי שלושה ילדים, ובעצם הייתי שמח שאחי נשאר ללון אצלנו בלילות, כשאני יצאתי לעבודה. לא רציתי שאשתי והילדים ישארו לבדם. לאחי לא היה חדר אצלנו, וכאשר נשאר לישון, היה ישן בסלון.

במשך כל שנות נישואינו היחסים שלי עם אשתי היו קרירים ומנוכרים. הרגשנו שמשוה לא בסדר. רציתי כמה פעמים לארגן את הדברים ולהיטיב את

ריקודים. הוא נמוך-קומה, צנום ונראה חסרי-אונים ואומלל.

אולי אצל גבר אחר היתה פרשה כזאת מסתיימת ברצח כפול או התיאבדות. אבל כאשר מביטים בשרגא, מבנים כי אדם כמוהו לעולם לא ינהג כאלומה, ואולי אפילו לא ירים את קולו. רק אצל אדם כיישן ומופנם כמו זה יכולה היתה פרשת-אהבה בין אחיו ואשתו להימשך 20 שנה בשלווה ובי שקט.

כאשר רואים את התמונות של אשתו ואחיו המחובקים, שמבטם מביע אושר ואהבה, קשה לשפוט גם אותם. האח, יוסף, הנראה בתמונה הראשונה כאשר הוא בן 19, היה נער יפה-תואר, חייכן, ונועז כנראה הרבה יותר מאחיו שרגא, הקשיש ממנו בתשע שנים.

חנה, אשה נאה, בעלת עיניים כחור-לול, צוחקות. נראית גם היא כאשה אוהבת-חיים, שהתחתנה בגיל צעיר ומצאה את עצמה כלואה בנישואין חנוקים ובלתי מספקים. היא מצאה את אושרה בחיקו של גיסה יפה-תואר, הצעיר ממנה בארבע שנים.

כל השלושה חשבו שנקלעו לטר-גריה מישפחתית חסרת-תקדים. שאין לה פיתרון, והמשיכו לנהל את חייהם במילכוד נצחי. הם חשבו על עצמם כעל גיבורים בטרגדיה יוונית עתיקה, שגורלם נחרץ.

מחמאות עם ליטוף

ספרו של שרגא מגלה רק את הצד שלו, אבל הוא מצטט את אחיו ואת אשתו, וניכר כי גם הוא בעצם מבין אותם, ואינו נוטר להם שינאה.

במשך 20 שנה כבש שרגא בוקסבאום (למעלה) את חשדותיו

ואחותי. הם מצידם פנו לאחי ודיברו איתו. אחותי אמרה לי שהיא שאלה אותו למה הוא לא מוצא לו בחורה צעירה וכונה לו חיים נורמאליים. לדבריה, הוא ענה לה שאין מה לעשות, כי הוא אוהב את אשתי ואינו יכול להיות בלעדיה. גם אשתו של אבי סיפרה לי מה שנודע לה. היא אמרה לי כי שמעה שניסו להכיר לאחי כמה בחורות צעירות, אבל הוא בא למיפגש עם אשתי. "או ידעת?", אמרה לי, "שאשתך לעולם לא תוותר עליו ולא תניח לו ללכת".

הרגשתי שאין לי עוד מה לעשות במסגרת הזאת, והלכתי בעצמי לדבר עם אחי. נסעתי אליו לדירה של הוריי, שם הוא מתגורר, ושאלתי אותו מה יהיה. הוא לא ניסה להתכחש, ואמר לי שהוא יודע שזו טרגדיה מישפחתית, אבל אין לו כל שליטה בעניין והוא מצטער שזה קרה כך.

חזרתי הביתה ודיברתי עם אשתי. היא אמרה שהיא אומנם אוהבת את אחי וקשורה אליו מאוד, אבל שהם לא עשו אף פעם משהו רע. היא אמרה שבחיים קורים הרבה דברים וצריך לשכוח ולקבל את זה. היא אמרה שהיא רוצה שנמשיך להיות יחד. אמרה כי אחי ממילא עומד לנסוע לחו"ל, וזה יפתור את כל הבעיות. אמרתי לה שאני מבקש שהיא תלך למכונת-אמת, ואם יתברר שבאמת לא היה לה כל עניין עם אחי, אני אסכים להמשיך להיות איתה. כאשר היא שמעה זאת, היא אמרה: "טוב, אם אתה מדבר על מכונת-אמת, אז באמת כדאי שניפיר". עזבתי את הבית, אני ממשיך לתמוך בילדים ולתת כסף, אבל אני רוצה

דרכים קשה. נפצעתי ושכבתי הרבה זמן בבית-החולים. עברתי כמה ניתוחים ונותרתי נכה ברגלי.

גרנו אז בבית משותף, וכיום, אחרי שנפרדתי מאשתי, גילו לי השכנים כי הם חשבו שבאותה תאונה קרה לי משהו ואני לא גבר יותר, ולכן הסכמתי שאשתי תחיה עם אחי.

הם גם אמרו כי בתקופה ששכבתי בבית-חולים הם רצו לעשות סקנרל לאשתי על התנהגותה, ועל כך שהיא לא מתחשבת בילדים שכבתי. הם גם חששו שיהיה שם מרחץ דמים.

כעת, אחרי שנודע לאנשים שעזבתי את הבית, מגיעים אליי כל מיני ידידים וחברים ותיקים ומספרים לי שבצעם ידעו על כך כל השנים, והם רוצים לעודד אותי ולתמוך בי על החלטתי להיפרד מאשתי.

במשך שנים הייתי כל-כך מדוכא.

הוכחות בשיחת-טלפון

יום אחד, כאשר ניגנתי במעורון ריקודים, ניגשה אליי אשה צעירה והתחילה לדבר איתי. היא שאלה מדוע אני תמיד עצוב כל-כך, בא לעבודה והולך בלי חיוך ובלי מילה. אחרי שדיברנו זמן מה, סיפרתי לה שיש לי בעיות עם אשתי. להפתעתי היא אמרה שכולם יודעים על כך, ושזה לא סוד. היא אמרה שאפילו היא שמעה על הרומאן שאשתי מנהלת עם אחי, והבטיחה להביא לי הוכחות.

האשה הזאת טילפנה לאחי ואמרה לו שהיא רוצה להכיר אותו. היא סיפרה לו שקיבלה את מיספר-הטלפון שלו

כי אשתו בוגדת בו עם אחיו (למטה). כעת הוא השתכנע ורוצה גט

לכנות לי חיים חדשים בזמן שעוד נותר לי לחיות. אשתי עובדת בבנק, קרוב מאוד למקום עבודתי בעירייה. היא אף פעם לא נכנסת להגיד לי שלום. כאשר עברה ליד הבניין שבו אני עובד, כשהפקידים היו שואלים אותי: "למה היא לא נכנסת אף פעם?" חשבתי על זה כמה אנחנו קרובים ובכל זאת כל-כך רחוקים.

אני לא יודע בדיוק למה אני רוצה לחשוף את כל הפרשה כעת. אני לא רוצה לנקום ולא שונא אותה ואת אחי. נדמה לי שהחיים פשוט סידרו אותי. שרימו אותי וגולו ממני את האושר והאהבה שהגיעו לי.

מחבר, וכי הוא מוצא חן בעניניה. הם שוחחו בטלפון שיחות ארוכות, והוא סיפר לה שיש לו קשר עמוק וחריג עם אשה נשואה, אם לשלושה ילדים שבעלה לא בכית. הוא דיבר הרבה על הקשר הזה, וניכר היה שזה מעסיק אותו ומכביד עליו.

הוא אומנם לא נקב בשם אשתי, אבל זה היה ברור. היא הקליטה את השיחות הללו והביאה לי לשמוע. כאשר שמעתי את קולו של אחי מספר על אהבתו לאשה-הנשואה, לא יכולתי להתעלם מזה עוד, זה היה ברור מאוד. אז חשבתי שאני צריך לצאת מה קשר הזה, והלכתי לדבר עם אבי

היו גם מיקרים אחרים, שאני נזכר בהם כעת, כאשר אני מדבר על העניין. פעם יצאנו לבלות בשבת בפארק הירקון. היינו חבורה גדולה: אני, אשתי, אחי, הילדים ועוד כמה חברים. אחי, ילדיהם. פיתאום אחי גילה כי שכח את ארנקו בבית. הוא אמר שהוא חייב לנסוע להביא את הארנק, אשתי לא היססה לרגע. היא אמרה מיד כי תנצל את ההזדמנות הזאת ותיסע איתו, כדי להביא אוכל לאמה. הם עלו למכונית ונעלמו. הרגשתי כאב, זעם ובושה, ולא ידעתי מה לעשות.

בהם כעת, כאשר אני מדבר על העניין. חיינו, אבל זה לא הלך. לעומת זה, היו יחסיה של אשתי עם אחי לכביים מאוד. כאשר אני מביט היום בתמונות שלהם יחד, שמצאתי בדירתו של אחי, אני מבין הכל. הרי ממבט ראשון רואים את האושר בעיניים שלהם, את האהבה ואת השימחה. לי ולאשתי מעולם לא היו רגעים כאלה.

כשאחי סיים את שרותו הצבאי, הוא התחיל לעבוד ביהלומים, והמשיך לבוא אלינו הרבה. התחלתי לחשוד, אבל לא רציתי לחשוב על זה. כל החברים של אחי התחתנו אחד אחרי השני, וקיוויתי שגם הוא ימצא לו מישהי, יקים בית וייצא מחיינו. אבל זה

חיינו חברים זמן מה, נפרדנו, חזרנו, ובסוף בשנת 1965 התחתנו. במשך השנה הראשונה לנישואינו התגוררנו אצל הוריי, בשכונת-התיק והיה. אחרי כך מצאנו לנו דירה בתל-אביב, והוריי עברו להתגורר בגיבתיים.

סיפר שרגא:

הכרתי את חנה, אשתי, כאשר הייתי נער בשכונת-התיקווה. גרתי שם עם הוריי, אחי הצעיר, יוסף, ואחותי. חנה התגוררה בשכונת, יחד עם הוריה, היא היתה צעירה ממני בחמש שנים, ואני זוכר שכבר לברהמיצוה של אחי היא באה בחברה שלי.

היינו חברים זמן מה, נפרדנו, חזרנו, ובסוף בשנת 1965 התחתנו. במשך השנה הראשונה לנישואינו התגוררנו אצל הוריי, בשכונת-התיק והיה. אחרי כך מצאנו לנו דירה בתל-אביב, והוריי עברו להתגורר בגיבתיים.

מרים
בניחני

מזל החודש:

דגים איך לדוג בני זוג?

● איך לדוג ולטפל

בגבר בן מזל דגים?

זהו קרוב לודאי המזל הרגיש ביותר בגלגל המזלות. בן דגים הוא לרוב רומאני טיפן, הוא ימלט מכל אשה תוקפנית או רכושנית. הוא חייב להרגיש חופשי, גדול, להתפתח בדרכו המיוחדת. הוא ישמח לתת את אהבתו אך אי-אפשר לאלץ אותו להביע אותה כל הזמן. אם מצפים ממנו שינהג כך, הוא יסוג אל עולמו הסודי והפנימי, שם אי-אפשר ליצור איתו כל מגע.

לכן דגים נפש של אמן. אפילו אם יעבוד במישר או בכל עבודה שיריתית אחרת, הוא ימצא דרך לבטא את החושים האסתטיים באמצעות תחביב כלשהו. דוגמת מוסיקה או ציור. הוא מצפה מהאשה שלו להביע עניין דומה ובשטחים דומים. הרגישות האורבת מתחת לפני השטח גורמת לו להיות מאוד מעורב ואינפנטי. אינו מסוגל להתעלם מאנשים פגועים וסובלנים. גם אינו בנוי לכך שיעמיסו עליו אחריות או להציע מכל סוג. ולכן על בת זוגו לקחת לידיה את הדבר המעשי של החיים, וכדאי שתעשה זאת מתוך רצון - שכן לנרדף לו ולדחוף אותו

יהיה חסרת-תועלת. אשה עדינה, נדיבה, נשית ורגישה כמוהו תרשים אותו ותתאים לו.

● איך לדוג ולטפל

באשה בת מזל דגים?

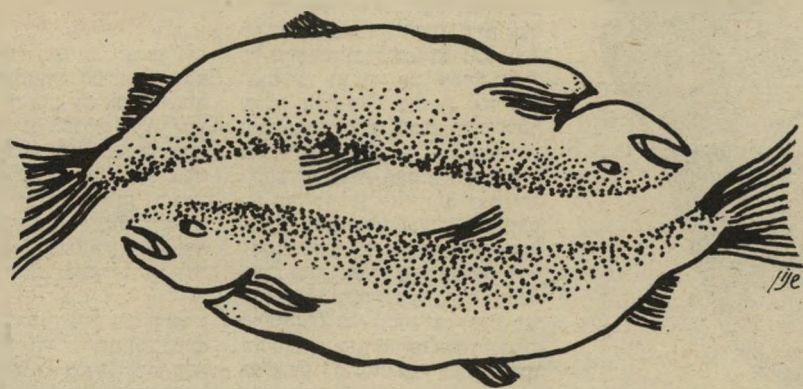
אף אחד לא יוכל לטעון שהיא איננה נשית. היא טיפוס האשה הרכה ביותר בגלגל המזלות. רומאנטית, רגישה ורגשנית ולרוב גם מודעת לכך. היא תימשך לגבר גדול, חזק ומגן, גבר שהיא תוכל לסמוך עליו ולהיתלות בו לגמרי. אחד שיעריך את צרכיה הרומאנטיים הבלתי-פוסקים. בלי לחשוב שהיא אולי קצת משתטה. היא אוהבת ילדים

להיות מתחשב, רגיש ומסור כולו אליה ולצרכיה.

● איך לסיים את

הרומאן בשעת הצורך

אל תחשוב לרגע שזה יהיה קל. בן דגים כשהוא מאמין שהוא באמת מאוהב, מרומם את בת זוגו גבוה בשמיים, ולא קל לרדת משם. למעשה, אסור לה אף פעם לשנות ולאכזב אותו - הוא יסרב בעקשנות לקבל כל דבר שלילי שקשור אליה. במצב זה דרושה מידה רבה של טאקט ודיפלומטיה. בשום אופן אי-אפשר לפנות אליו או אליה ולומר "זה נגמר" - ולהסתלק. יצא למישהו

לראות דגים עם לב שבור? מלאך נופל לא יראה אומלל יותר.

זה יכול להימשך כמה שבועות. עד שיתנער מכך, הוא יהיה במצב קרוב לאיבוד השפיות.

כצעד ראשון הראי לו שאת מתחילה לה-טיל ספק ואינך בטוחה ביחסים ביניכם. כפי שהיית בהתחלה. לאחר מכן הוכיחי לו את זה, וזה יכול להיות די קשה. עליך מוטל התפקיד לגרום לו להתפכח ולוותר על אשליותיו.

הנה כמה עצות: מאחר שהוא גבר מאוד לא מעשי, את יכולה לסגת ולהפוך לנערה המעשית ביותר. זה יכול לגרום לכך שתהיי עוד יותר חשובה עבורו. אבל אם הרחיק

והיית שלה יהיה מלא בכל מיני חיות מסוגים שונים. היא אינה מסוגלת לעבור בשתיקה על כל שנעשה למישהו.

אין טעם לנסות לשנות אותה. צריך פשוט לקבל את זה כחלק מאישיותה. יש בה איזו-שהו צד מיסטריו, ולפעמים היא צריכה להיות קצת לבד, כדי לברר דברים עם עצמה. הגבר בחייה צריך לדאוג את הדחף שלו להיפגע ממנה. כאשר היא לא מניחה לו להיכנס לעולמה, היא תשוב אליו כשתצליח לשים את הדברים בפרופורציות הנכונות. אם הוא יציק לה, זה רק יגרום לה לסגת רחוק יותר. והתקשורת עימה תהיה כמעט בלתי אפשרית. טיפוס המאצ'ו יבזבז את זמנו, מפני שהגבר שהיא מחפשת חייב

לכת עד כדי לבקש ממך להינשא לו. עליך להתיישב עם עיפרון ונייר ולציין את הפריטים הדרושים לחתונה. שעממי אותו עד דמעות עם הפרטים דוגמת מחיר, שימלת-כלה, מחיר האולם וכו'. לאחר מכן הגיעי להוצאות שלאחר היום המאושר, חשבי לכמה כסף תזדקקי לניהול משק הבית, חשמל, מים, טלפון וכו' - וזאת עוד לפני שיוולדו הילדים. אין דבר שיכול להרוס את מצב רוחו הרומאנטי יותר מדף-חשבון, וזה ישכנע אותו להתרחק. ברגע שאת רואה את מבטו הרומאנטי, הפני את השיחה לכיוון של כסף או כל נושא

אם את רוצה להיפרד ממנו - התחילי לערוך חשבונות כמה תעלה חתונה.

מעשי משעמם אחר. שבועיים-שלושה והוא יתחיל להסכים איתך שאינכם מתאימים. באותה שיטה עליך לנקוט אם אתה מנסה לסיים יחסים עם בת מזל דגים. היא נשית באופן בולט, וכישלון מוחלט בכל הנוגע לעניינים מעשיים. אם תראה שאתה עומד להציק לה בענייני הוצאות, חסכוניות, העתיד - היא תתפכח מאשליותיה.

בכל מיקרה, אל תשאיר את בן/בת מזל דגים במצב זה זמן רב יותר מהנחוץ. אל תציע פרידה זמנית, זה יוותר את להבת התיקווה בוערת בבהירות רבה מדי, ומכיוון שחיי של הדגים בנויים על חלומות, זה הדבר האכזרי ביותר שתעשה. עליך להניח לו או לה בעדיניות רבה.

עד ה-13 בחודש רצוי למעט בנסיעות, אך מה-14 רצוי מאוד להתרחק מהשגרירה ולשים יותר דגש על היכריות חדשות. יש מי שמצפה לאות או סימן מכך, ולמעשה לא מדובר על משהו שאינו מוכר, צריך קצת העזה ובעיקר ויתור על פרשיה שגורמת למתח, אכזבה ואי-פילו השפלה. בענייני כספים - המצב שלכם עומד להשתפר, אך קיימים כמה קשיים שהם זמניים בלבד. אין מה להתרגש - בקרוב תיהנו מהכנסה נוספת.

צרות לא מעטות מאפיינות את התקופה בעיקר במישפחה ועם האנשים היקרים קרובים. קיים בן השאר מניית-קיים או מהרצון להתנתק, אך זו לא תקופה מתאימה להחלטות מ-סוג זה, כדי להכות שהתקופה תעבור ורק לאחר מכן לבצע את הצעד שעליו אתם חושבים. כל שינוי חשוב לא כדאי עכשיו, אפילו אם זה קשור בקניית דירה או משהו דומה. ה-11 וה-12 וה-16 וה-17 מנמקים אתכם מאוד.

המתח הרב שבו הייתם נתונים מתחיל לחלוף, אבל צריך להמתין לפחות עד ה-16 בחודש. בסך הכל כעת תרגישו שאתם יותר חזקים, ומה שעוד יותר חשוב - יוצא לכם להיחשב גש עם אנשים שיכולים לעזור ולהוציא אתכם מהקשיים והדאגות ש-אפיינו את התקופה ה-אחרונה. מצבכם הכספי עומד להשתפר, יש לכם בחלט יותר מזל. כל מה שקשור לכסף הולך לכם, אבל בתחום הרומאנטי אתם קצת מדוכאים ומאוכזבים.

בעיות כספיות הופכות להיות מאוד חשובות עכשיו, למעשה עליכם לשנות תוכניות בגלל חוסר ביטחון במצבכם הכלכלי. לימודים, נסיעה או רכישת דבר מה חיוני עלולים להיחרות רק מהסיבה שאינכם מוצאים סידור ב-טוב בכל הקשור לכסף. פים ב-16 או ב-17 בחודש - מישהו ינסה לפעול נגדכם, חשוב שתהיו זהירים ושימרו על סודיות מסכמית. ב-18 או ב-19 בחודש תוכלו לפעול, ואולי אפילו להכות בחזרה.

העבודה שאתם מבצעים בתקופה זו יכולה לשפר מאוד את מצבכם הכלכלי, אם עדיין לא החלטתם בקשר לע-תידכם המקצועי כדאי שתמהרו לעשות זאת. נראה שבקרוב תוכלו לעבוד בעבודה שהיא כמעט תחביב. האפשרויות טובות וחבל להחמיצן רק מפני שמצב הדוח וההרגשה לא כל-כך מרוממים. ה-14 וה-15 בחודש יהיו די מעצבנים, אבל מה-16 יהיה קל יותר. היכריות חדשות חשובות לכם עכשיו.

אורחים מחיל עומדים להגיע, ואולי הם כבר שוהים אצלכם. זה לא קל אך בכל מה שקשור לארצות אחרות - זה הזמן לפתח את הקשרים. אפילו אם זה כרוך בחוץ נוחות, בקרוב תוכלו לתכנן את נסיעתכם הבאה, אם אתם נתקלים בקשיים כדאי שתזכרו בידידים שיכולים לעזור - הם יעשו זאת ללא התנגדות. אתם עשויים לקבל סכום כסף - או לזכות בעסקה שאתם מבצעים. הקפידו על כל מה שאתם חותמים.

מצב הדוח ממשיך להכביד, אם כי פה ושם אפשר כבר לחוש בהשתפרות המצב. ב-11 וב-12 בחודש תרגישו שוב יותר מחוברים, כ-דאי שלא תקבלו כמובן מאליו את עזרתם של ידידים או בני זוג. הגיע הזמן שתהיו קצת יותר מתחשבים - לאחרונה התעלמתם מהארכים של אלה שאתם אתם קשורים. עד ה-16 בחודש לא כדאי להוציא כספים אם זה אינו הכרחי, לאחר מכן כדאי אפילו לחשוב על רכישת של אביזר חדש.

דווקא האנשים הקרובים ביותר הם אלה שמקשים על התקופה. הפעם כדאי להעמידם במקומם. לרוב אתם מוותרים יותר מהאחרים. אבל הפעם דווקא שים מכם יותר מדי, ואתם הופכים להיות חסרי מנוחה ועצבניים. מעייפים ומתישים הם ה-11 וה-12 בחודש. ה-13 הוא יום מועד לשגריות ולתקלות, לכן רצוי לא לתכנן יותר מדי באותו יום. ה-16 וה-17 ישמחו אתכם, בעיקר בגלל כספים שיגיעו. הפתעה נעימה.

אפשר כבר לחוש את השינוי. זה בא לאט, אבל מצבכם מתחיל להשתפר. ה-11 וה-12 בחודש יהיו די נעימים, אם כי עדיין צריך ל-היזהר מכל מה שאומרים או מגלים לאנשים שעומדים אתם עובדים. עדיין מוקדם מדי לתת אמון, וכדאי להימנע מלגלות את התוכניות הקשורות לעתיד. ה-14 וה-15 בחודש יהיו די קשים, ואתם עלולים להרגיש לא טוב, אך זוהי תופעה חולפת. תהיה לכם הצלחה אצל בני המין השני.

אתם מרגישים בתוספת של אנרגיה פיזית ונפשית, עכשיו תוכלו לתכנן פרויקטים ודרשים יותר העזה והזהירות. הצויה בתקופה זו, שכן פעולה מתוך דחף יכולה להביא לתאונות וסכנות מכל הסוגים. בחיי הרגש לא כל-כך קל, אתם רגישים מדי ר-למעשים מבני הזוג גם כשאינם מתכוונים לפ-גוע. במקום העבודה אתם עשויים להיפגש באדם שיהיה מאוד משמעותי לזמן הקרוב.

כל בעיה שמתעוררת אינה נראית לכם חמורה, אלא אם זו קשורה איכשהו למקום העבודה, ושוב תהיו נתונים להתלבטויות. אינכם מוכנים לקבל על עצמכם את הדרישות שעבור כולם הן מובנות מאליהן, כאן אתם מת-עקשים על עניינים עק-רוניים עד כדי סיכון מקום העבודה. יתכן ש-תצטרכו להילחם עם הסמכות היותר גבוהה ולא דווקא עם הבוס הישיר. בסופו של עניין תזכו בהצלחה, בזכות היחס הידידותי.

אהבת הזמיר

הודיעו ♦ על נשואיהם הקרוים, בשנית, חוליו (הזמיר הספרדי) איגלאס, 43, ואיזבל, גרושתו (ואם שלוש ילדיהם) זה שמונה שנים. איגלאס, יליד ספרד, העושה עתה בקולו הון בארצות-הברית, נשא את איזבל, עיתונאית במיקצועה, לאשה, לראשונה לפני 16 שנים.

מעקב התעשיין

נפטור ♦ בפרס-חנה, בגיל 72, יעקב תבורי, איל משקאות קלים (קריסטל, טרופית, ספרינג), תבורי, יליד רוסיה, החל את דרכו בארץ בכית הספר החקלאי מיקוהה-ישראל, עסק, לאחר מכן, עם אביו, בהספקת מים קאות לצבא הבריטי והקים עימו, בגיל 22, מיפעל למשקאות קלים במושב השומרנית, שהפך לתשלובת-ענק (שלושה מיפעלים, 600 עובדים, מחזור שנתי של 85 מיליון שקל). תבורי, תעשיין מכור למיפעלים, הקפיד עד לאחרונה לגור ברירה הצנועה שנבנתה במיוחד מעל למיפעל המשקאות שלו, ובלבר שיוכל לעקוב מקרוב אחר כל תהליכי הייצור.

אורח הכבוד

נפטור ♦ בלוס-אנג'לס, בגיל 74, דני קיי, המצחיקן הגדול של הקולנוע האמריקאי, שב-17 סרטי הראה את כוחו כחקיקן, וזמר, רקדן, פנטומימאי ומקיין (בצייקובסקי דיקלם את שמותיהם שובריה-שיניים של 50 מלחינים רוסיים, אמיתיים ומדומים, תוך 30 שניות). קיי, שנולד בניו-יורק כדניאל רוד קמינסקי, החל את הקריירה שלו כמדריכים וסוכן-ביטוח ומשדר כוכב בעולם הבידור, הורבה לעסוק בצורכי-ציבור (כולל ביקוריו בתכנים בישראל, בה זכה, בין השאר, באזרחות הכבוד הראשונה של העיר אילת) וגם ידע ליהנות מחייו: בין השאר היה טייס פרטי, טבח מעולה (שהתמחה במסמורי המיטבח הסיני) ובעל קבוצת כדורסל.

מייסד המושב

נדרס למוות ♦ עלידי אוטור בוס, נפתח ביתו בבאר-טוביה, בגיל 78, אברהם נגב, מראשוני הפלמ"ח ומשך תקופה קצרה סגנו של מפקד הפלמ"ח, יגאל אלון, נגב, יליד רוסיה, שעלה ארצה בגיל 12, היה בנעוריו דרעצאן כנכר גילעדי, בין מקימי תת-החשמל בנהריים שעל נהר הירדן וממייסדי המושב באר-טוביה, שהוקם בשנת 1930 על חורבותיה של המושבה קסטניה, שנוסדה בשנת 1887, אך ניטשה במאורעות-הדרמים של 1929.

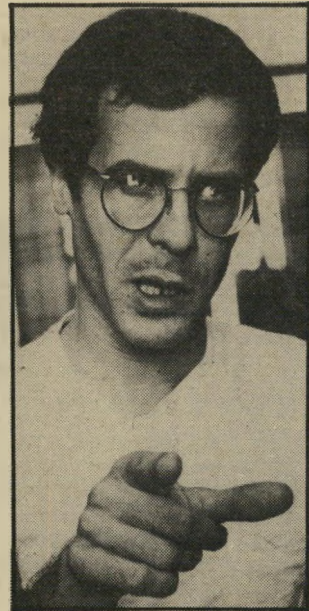
מיליון מקרטון

נפטור ♦ במיאמי, פלורידה, מי סרסן, בגיל 83, פרדריק מאן, איש עסקים (ובעל חברת המיכלים הלא-מית, מגדלות מיפעלי ייצור תיבות הקרטון בעולם), דיפלומט לעת-מצוא (שגרירה הראשון של ארצות-הברית למדינת-הננס ברבארס שבאיים הקאריביים) ותרנן, מאן, פסנתרן חובב, שחדל מעיסוקו זה אחר שידו נפגעה כתאונת מכונת, נהרג, בעת ביקורו הראשון בארץ, בשנת 1949, מאכסני תה של התזמורת הפילהרמונית הישראלית, באולם אוהל-שם הרל שבתל-אביב הישנה, תרם מיליון דולר לבניית משכן יותר מכובד לתזמורת ובכך הציע את הגלגלים שהביאו להקמת היכל התרבות בתל-אביב, הקרוי על שמו.

מאחורי המיקרופון

מילחמת התקליטים

מאזיני קול-ישראל תמהים בוודאי כשהם שומעים שני ג'ינגלים דומים לשני תקליטים שונים. את הג'ינגל האחד קורא דן כנר, המפרסם את התקליט בחזרה לאושר, שהוא לקט שירים מתוכנית הנושאת אותו השם והמשודרת בכל יום בין 7 ל-6 בבוקר ברשת ג'. את הג'ינגל השני קורא אריה ברק, מנהל המכירות של סי-בי-אס, והוא מפרסם את התקליט צפיהית בדבש - חלק ב', שגם הוא לקט שירים מתוכנית בעלת שם דומה, המשודרת בכל יום שישי בצהריים, ושאותה מגיש דן כנר. הסיפור שמאחורי הג'ינגלים מתחיל

מגיש של

חופשה ללא תשלום

לפני שנתיים, כאשר רשת ג' החליטה להוציא תקליט ובו אוסף שירים מן התוכנית צפיהית בדבש, את התקליט הוציאה חברת סי-בי-אס. התקליט הפך בתוך זמן קצר ללהיט שנחטף בחנויות.

השנה שוב החליטו ברשת ג' להוציא תקליט, והפעם מן התוכנית בחזרה לאושר, שגם היא, כמו צפיהית בדבש, עוסקת בשירים ישנים ואהובים. אבל הפעם החליטו בקול ישראל להוציא מיכור, וכך לבחור את החברה שתוציא את התקליט. סי-בי-אס לא זכתה במיכור, אבל הורדה והוציאה, בלי קשר לרשת ג', חלק שני של התקליט המצליח צפיהית-בדבש.

מילחמה

עד השמיים

המילחמה בין גלי-צה"ל, תחילת נהדריו הצבאית, לבין קול-ישראל תחנת הרדיו הממלכית, תיח, הגיעה לפני שבוע לשיאים חדשים. שתי התחנות מעבירות מדי בוקר, קול-ישראל ביומן-הבוקר קר מ"ז עד 8, וגל"צ בבוקר-טוב ישראל מ"ז עד 9, רדיוות-העל מצב התנועה בתל-אביב מ"ז מטוסים. בקול-ישראל זה מטוס של אל-על ובגל"צ זה מטוס של ארקיע.

ביום השישי לפני שבוע היתה כמעט תאונה אווירית בין שני המטוסים, תוך נסיונות-האבדות של שני הטייסים להשיג את הדיווח הערבי והמהיר ב"יותר למאזיני התחנה שלהם, רק כנס לא קרה אסון.

שני התקליטים נחטפים בחנויות כמו לחמניות טריות.

הולך לבלי שוב?

מאיר שלו ביקש וקיבל ממנהל הרדיו, גירעון לברארי, חופשה ללא תשלום למשך שנה. שלו הגיש ביום השישי שעבר בפעם האחרונה את תוכניתו האישית ברדיו האיון הק"דוש.

שלו עבר מן הטלוויזיה לקול-ישראלי, אחרי שלא הגיע להבנה עם מנהליו בטלוויזיה בקשר להמשך תוכניתו כתוב בעיתון. השבוע החליט לעזוב גם את הרדיו, מכיוון שהוצאה-לאור אמריקאית חד"לטה להוציא את סיפורו על התנ"ך באנגלית והוא צריך לעבוד על התרגום.

עוזי ברעם ליכלך

בתוכנית מגירות-הלב, המשודרת בכל יום שישי ב-7 בערב בגלי-צה"ל, תארח השבוע ערנה עברון את ח"כ מ"ם יאיר צבן. הראיון עם צבן יימשך הפעם על פני שתי תוכניות. בחלק הראשון יספר צבן על הביוגרפיה האישית שלו, ובחלק השני על הסיפור שלו עם הקומוניזם, הקשר שלו למשה סנה ואכזבתו מן הקומוניזם.

בחלק הראשון, שיסודר השבוע, מספר צבן על לידתו ואומר, בין היתר: "אני ליד שכונת נחלת-אחים בירד שלים. אבי היה פועל ועבד במחצבה, כנכשים ובכניין. את דירתנו חילקנו כאותה תקופה עם מישפחת משה ברעם. אני עוד זוכר כשהייתי בכיתה א', אז, מי שעכשיו הוא מוכ"ל מילגת-העבודה, נהג באופן מאוד לא מוכ"לי, וליכלך לי את מחברותי וספריי, ואני לא מעז לומר כיצד ליכלך". צבן התכוון לעוזי, בנו של משה ברעם, שהוא היום מוכ"ל מילגת-העבודה.

מאחורי המידקע

הטלוויזיה לא צילמה

הוועדים המיקצועיים בטלוויזיה חד קים, כנראה, יותר מן המציאות, יותר מן המנהלים.

השבוע התקיים בהיכל-התרבות בתל-אביב אירוע מסיקאלי מיוחד במינו והדו-פעמי בארץ, וגם בעולם לא רבים כמותו. ביוזמה של גלי-צה"ל ערכה התזמורת-הפילהרמונית מחווה יוצאת-דופן לזמר העברי. זמרים ישראליים, כגון חיים חטב, שרו, כשהתיד מורת הפילהרמונית הישראלית, הנוד שבת לאחת הטובות בעולם, מלווה אותם. רוב הזמרים לא זוכים אפילו פער אחת בחייהם שתימורת פילתר מונית תלווה את שירתם — אחדים מהם וכו נזאת השבוע.

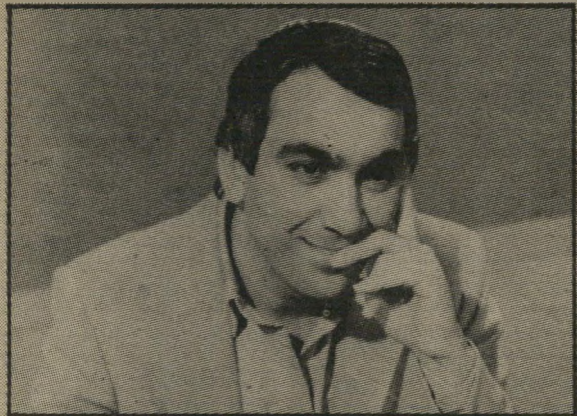
האירוע, שתוכנן חודשים מראש, אמור היה להיות אירוע הפתיחה של השירותים המסורתי, הנערך בכל שנה על-ידי האגודה-למען-החייל, בשיתוף עם גלי-צה"ל. השנה, בגלל מריבות בין ליבי לבין האגודה למען החייל, החליט הרמטכ"ל לבטל את השירותים.

מולי שפירא, מנהל מחלקת-הבידור של גל"צ, שאירגן את המופע, היה בטוח שהכל יורד לטימיון, משום שלא היה בידיו התקציב להעמיד את המופע על הרגליים. אחרי מאמצים רבים הצליח לגייס את הכסף החסר לו מקרן תל-אביב לפיתוח, והתוכנית התחילה לרקום עור וגידים.

תוך כדי ההכנות פנו אנשי גל"צ לטלוויזיה הישראלית והציעו ליישם צלמ"ח חשיבת-התוכנית, לצלם את הביצועים, צמח הבין גם הוא כי יזמנות-פז ואירוע-הרפעי, והוא קפץ על המציאה והתחיל לגלגל את הדברים הלאה. בטלוויזיה חשבו שמופע כזה, אם יצולם, יכול להיות

צל"ש התנאי: סודיות

לניסים מישעל. כתבנו בודשינגטון, על כתבה מרתקת שכמותה לא נראתה זמן רב על מידקע הטלוויזיה הישראלית. מישעל ריאין את אן פולארד, אשתו של ג'ונתן, שהורשעה ביחד איתו בריגול לטובת ישראל. הוא הצליח לשכנע אותה לשחרר את הקטע שבו ניסה הזוג להימלט מסוכני האיי-בי-א אל תוך תחום שגרירות ישראל בודשינגטון.

כתב מישעל כולם רצו

מישעל הצליח לאחד בכתבה את מציאות גם סקופ עיתונאי, גם סיפור אנושי מרתק וגם סיפור טלוויזיוני ממדרגה ראשונה. בטלוויזיה אמרו כי זו אחת הכתבות הטובות שנראו על המידקע מזה שנים.

אחרי שידור הכתבה החל מרוץ של כל רשתות הטלוויזיה הגדולות בארצות-הברית בניסיון להשיג את הסרט. בציגי הרשתות פנו להנהלת הטלוויזיה לקבלת אישור להקרין את הסרט באמריקה. הם לא היססו אף להעיר בשעת לילה מאוחרת את חיים יבין, מנהל הטלוויזיה ולבקש את הסרט בחזיתות.

ביום השישי ערב שידרה רשת אר-בי-סי קטעים נרחבים מן הכתבה, תוך הרגשה שהיא נעשתה על-ידי הטלוויזיה הישראלית והכתב ניסים מישעל. למחרת שידרה רשת סי-בי-אס גם היא קטעים מהכתבה. ביום הראשון שידרו תחנות מקומיות רבות בארצות-הברית קטעים מהראיון עם אן פולארד.

הניו-יורק טיימס ציטט בעמודו הראשון את הכתבה והוסיף כי היא שגרמה למהפך ברשת הקהל הישראלי, ובצייקובתיה התעוררה המערכת הפוליטית בישראל לדרוש חקירה בפרשה. בכנין הטלוויזיה מספרים, כי כסדר המגעים הממושכים שהתקיימו בין מישעל לאן פולארד היו רק יבין וראר שטרן, מנהל חטיבת החדשות, ובשלב שני הוכנסו לתמונה גם יעקב אחימאיר, עורך מבט ורסיק וזבלי, סגן העורך.

היתה חשיבות רבה לשמירת הסודיות, שכן אן פולארד, כבר בראשית השיחות והמגעים איתו, רחנה בתוקף את הצעת מישעל לשחרר את הפרשה. רק אחרי פגישות ממושכות והתרוצצה אן, תוך שהיא מתנה זאת בכך ששד שידור הכתבה תישמר סודית מחלטת, וכך אומנם היה. בכנין הטלוויזיה היה יוזם סוער באיו מייסדת תשודר הכתבה. יעל חן, עורכת מבט-ליל-שבת, רצתה אותה לליל-שבת, מיכאל קרפיין רש אותה למבט שני ורפי חלבי רצה לשדר אותה במבט. לבסוף הכריע חיים יבין והחליט שהכתבה תשודר ביום מתן גורדזין, במהדורה מורחבת של מבט, ואחרי השידור יתקיים ריזן בנושא. בישיבת הבוקר של מחלקת-החדשות, למחרת שידור הכתבה, היא זכתה בשניים רבים, ומישעל זכה במחמאות על הישגו העיתונאי והטלוויזיוני. גם אורי פורת, מנכ"ל הרשת, זכה במחמאות רבות למחרת היום, בפגישה של ועדת-העורכים עם יוצרי רבין. העורכים בידרו את פורת על הישגה של הטלוויזיה ופורת אמר לאחד העורכים: "רק בשביל הכתבה הזו היה שווה לשלוח את מישעל לודשינגטון".

מופע פתיחה מרשים לשידורי יס-העצמאות.

אבל בטלוויזיה הישראלית שום דבר אינו הולך חלק. הטכנאים, שהיו אמורים לארגן את היכל-התרבות להקלטת, רדשו לקבל חמישה ימי עבודה, והיכל עמד לרשות המופע רק למשך שלושה ימים. הטכנאים לא הסכימו לוותר, ונראה כי הצילומים יורדים מן הפרק.

בגלי-צה"ל לא ויתרו. הם באמת האמינו שהמופע חשוב מכדי לא לצלמו, וניסו בדרכים אחרות. נחמן שני, מ"פ קיד התחנה הצבאית, פנה ליוסף נבו, י"ד האגודה-למען-החייל, וזה הסכים לתרום בשם האגודה את הכסף הדרוש לצילום המופע לטלוויזיה. את הצילומים היתה אמורה לערוך חברה פרטית.

כשהתבטחה למימון בכיסו, פנה שי לחיים יבין, מנהל הטלוויזיה, ובישר לו כי יש אפשרות לצלם את המופע. יבין אומנם שמח, אך הודיע לשי כי גם אם יצולם המופע, והטלוויזיה תקבל לרשותה את הסרטים המצולמים, אין בכך הבטחה כי אלה אומנם ישודרו. הוא הסביר כי ועדי-העורכים ככל-

ביתוכי הרשות

לחץ בחזרה

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, ורסי צמח, סגן מנהל הטלוויזיה ומנהל חטיבת התוכניות, חתמו באג"ל לית על חוזה עם הבי-בי-סי לפיו תקבל הטלוויזיה הישראלית מדי שנה 90 שעות-שידור מן התחנה הבריטית. החוזה הוא לשלוש שנים.

אחרי חתימת החוזה נערכה לשניים מסיבה גדולה, שבה נכח גם מנכ"ל הרדיו, רסי צמח, שהתפטר בעיקבות צנוויה ממסלולו, שנערכה על כתבה בנושא ביטחוני.

במסיבה דובר על קשייו של מנכ"ל, ופורת נשאל איך הוא מצליח להתמודד עם הקשיים. הוא אמר שזה אכן קשה מאוד, אבל "למרותי ממורי ורבי, מנחם בגין, דבר חשוב: כשלוש-עשר עליו — תלחץ בחזרה. זו השיטה שלי, והיא מצליחה".

הוא אהב לחיות ולבלות. הוא חיכה בקוצר רוח לתינוק שיוולד לנו בעוד ארבעה חודשים.

"אני חושבת שהסוהרים בכלא 6 היכו אותו עד שהוא מת.

"למיטרה הצבאית היה חשבון ארוך עם רפי. כשהוא היה עריק, הם באו לחפש אותו כמה פעמים, וקרה שהאחים שלו התנפלו על השוטרים והיכו אותם.

"רפי גם ברח פעמיים מכלא 4, וזה הרגין את הסוהרים, שרצו להתנקס בו. וגם אם הוא כן התאבד, איך הם לא השגיחו עליו? איך הם נתנו לו להכניס לתא שרוכים וחגורות?"

מרדכי חיחינאשווילי, אחיו של רפי: "ביום שני בנבוקר אבא הלך לחדר המתים בבית החולים רמב"ם, כדי לזהות את הגופה. הוא הפשיט את רפי ונישק אותו מהראש עד אצבעות הרגליים. פיתאום הוא נגע בקרשיו בראש, איך מישוה שותלה את עצמו יכול להיפצע בראש, מאחור? הפצע הזה זה הוכחה הכי טובה שהם היכו אותו."

כשייוולד

התינוק

יד זוננשווילי, גיסו של רפי: "גם אם המכות שלהם לא ממש הרגו אותו, אני בטוח שהאלימות וההשפלה גרמו לזה שהוא ירצה למות. בעקיפין הם גרמו לו למות."

יש מן הצדק בדבריו של זוננשווילי, אם כי בצורה קצת שונה מכוונתם המקורית. רפאל חיחינאשווילי התגייס לצבא בינואר 1985, אחד ממי שנקרעו אים "נערי רפול". בני מישפחתו מספרים, כי עשה זאת בשימחה, כלל לא חשב להתחמק משרותו הצבאית. הוא ערך מסיבת גיוס גדולה, היה אפילו גאה.

איש משהו השתכש. בני המישפחה טוענים כי הכל התחיל אחרי שרפאל נפצע בתאונת דרכים ונפגע בראשו ובגבו. כשהחלים, רצה להתחתן. ביקש הלוואה צבאית. בקשתו לא אושרה. הוא ערק, חודשיים אחר כך נתפס ונכלא בכלא 4. אחרי חודשיים ברח. ארבעה חודשים היה עריק, שוב נתפס, שוב נכלא. הפעם היה כלוא רק שבועיים — ושוב ברח.

שיבצה חודשי העריקות האחרונות היו קשים לרפאל. כמו חתול ועכבר שיחקו רפאל והצבא במחבואים. רפאל

אח חיחינאשווילי
מסיבת גיוס

הסתתר. הצבא חיפש. החיחינאשווילי לים. מישפחה מלוכדת, כעס, היכו את השוטרים הצבאיים.

כעריק ותיק ומנוסה, ידע רפאל חיחינאשווילי כי עליו להחליף את מקום המחבוא כל כמה שבועות. הוא עבר מדידה לדירה, לא ביקר את הוריו ואת חבריו, מיעט לבלות. הוא חשש מהלשנה, העדיף להתבודד בחיק אחיו, שעזרו לו בכסף ובמיסות.

פיתאום, אחרי שיבצה חודשים, החליט להסגיר את עצמו. "כשייוולד לי התינוק, אני רוצה להיות אחרי כל הבלגאן הזה, אדם חופשי שלא צריך לחיות במחתרת". אמר.

"תמיד הוא היה בישמול", אומר שבתאי מצקיפילשווילי, עוד גיס של רפאל, "קודם התאונה, אחרי כן כל בריחות מהכלא. ובסוף, כשכבר החליט להסגיר את עצמו, קרה מה שקרה. 'תשימו לב', אומר מצקיפילשווילי לי, 'בכל התמונות בהן הוא לבוש בבגדים אזרחיים הוא מחזיק, שמה. בתצלומים צבאיים יש בו משהו עצוב, מחזיק חיד קפוא. רפאל לא התאים לצבא. הצבא לא התאים לו."

"אבי לא יקנה אותי בכסף! אומרת בתו של

"בעלי חשוב לי יותר מהמיליונים של אבא!"

מיליון למען הבעל

האם לאה לא טיפלה בילדים מעור לם, ולכל ילד היתה אומנת משלו. היא התנהגה ומתנהגת עד היום כאשה יפא גית טיפוסית, שאינה מתערבת בעיסקי הבעל. היא מרבה לנסוע לבקר את מישפחתה בטוקיו ולבתים השונים ש ברשות המישפחה בשווייץ, בטוקיו וב לונדון.

ידוע שהדבר הכי חשוב בסדר הע דימויות של אייזנברג הם העסקים, הר בר השני כסולם הם הילדים ורק אחר כך באה האשה. קורה לא פעם ש

עד כאן אסתר. שאול אייזנברג, אבי המישפחה, הת חיל לעשות עסקים כשהיה ילד בן 15. מאביו לא קיבל כלום, אבל התחיל לע

בוד ביפאן בתקופה הכי טובה, כשהא מריקאים עזבו מדינה זו והיה בין הורים הראשונים שנכנסו לקוריא. את הכסף הגדול שלו עשה שם, כשהביא להם הצעות מימון אירופיות והקים תחנות כות, רכבות, מיספנות, והיה בין סוחריי הנשק הראשונים של קוריא.

ביפאן הכיר אייזנברג בחורה שאמה יותר חשובים לי ממישפחתי. איז דבר שאני אוהבת יותר מאשר את המדינה. יש אנשים שלא מאמינים שאחזור. זה מצחיק, כי מהיום שלמדתי ללכת חלמתי על הארץ. אני אגיע ליונתן, לא חשוב איך. זה נכון שהשתנתי, הורדתי 20 קילו וייר שרתי את השיניים. כל הזמן שהייתי פה בארץ דאג יונתן לשלוח לי בגדים מחו"ל. הוא אבא ובעל שאין שני לו.

הם אנשים ישרים שכנו את הארץ. הם יותר חשובים לי ממישפחתי.

השבע אסתר זוכיציקי, בתו של המיליארדר שאול אייזנברג. זוכיציקי היתה מתוחה כשריברה. היא המתנה להחלטת בית הדין, שדן בבקשתה לצאת את הארץ ולנסוע לניריווק, שם שוה בעלה, יונתן.

זוכיציקי נעצרה השבוע באשמה שהכריחה מטבע זר לחולל. היא הגישה בקשה לבית הדין להחזיר לה את דרכונה ולאפשר לה לצאת מהארץ ו לנסוע לבעלה, שאותו לא ראתה שנה וחודש. רכונה נלקח ממנה מייד אחרי התאבדותו של מיכאל ("מיקי") אלבין, שהיה בקשרי שותפות עם יונתן וזוכיציקי, בעלה. יונתן עצמו עזב או את הארץ ולא חזר, מחשש שיעצר ויחקר במישטרה.

המישטרה הסכימה להחזיר לזוכיציקי את דרכונה, בתנאי שתפקיד שני מיליון דולר בקופת בית הדין, כערכות לכך שתשוב לארץ אחרי ה ביקור בניריווק. היא הסכימה להפקיד רק מיליון דולר, וממתנה להחלטה.

אין הרבה סיפוריאהבה כאלה

"אכמו שלי ושל בעלי", אמרה לי

השבע אסתר זוכיציקי, בתו של המיליארדר שאול אייזנברג.

זוכיציקי היתה מתוחה כשריברה. היא המתנה להחלטת בית הדין, שדן בבקשתה לצאת את הארץ ולנסוע לניריווק, שם שוה בעלה, יונתן.

זוכיציקי נעצרה השבוע באשמה שהכריחה מטבע זר לחולל. היא הגישה בקשה לבית הדין להחזיר לה את דרכונה ולאפשר לה לצאת מהארץ ו לנסוע לבעלה, שאותו לא ראתה שנה וחודש. רכונה נלקח ממנה מייד אחרי התאבדותו של מיכאל ("מיקי") אלבין, שהיה בקשרי שותפות עם יונתן וזוכיציקי, בעלה. יונתן עצמו עזב או את הארץ ולא חזר, מחשש שיעצר ויחקר במישטרה.

המישטרה הסכימה להחזיר לזוכיציקי את דרכונה, בתנאי שתפקיד שני מיליון דולר בקופת בית הדין, כערכות לכך שתשוב לארץ אחרי ה ביקור בניריווק. היא הסכימה להפקיד רק מיליון דולר, וממתנה להחלטה.

נשים יפאניות

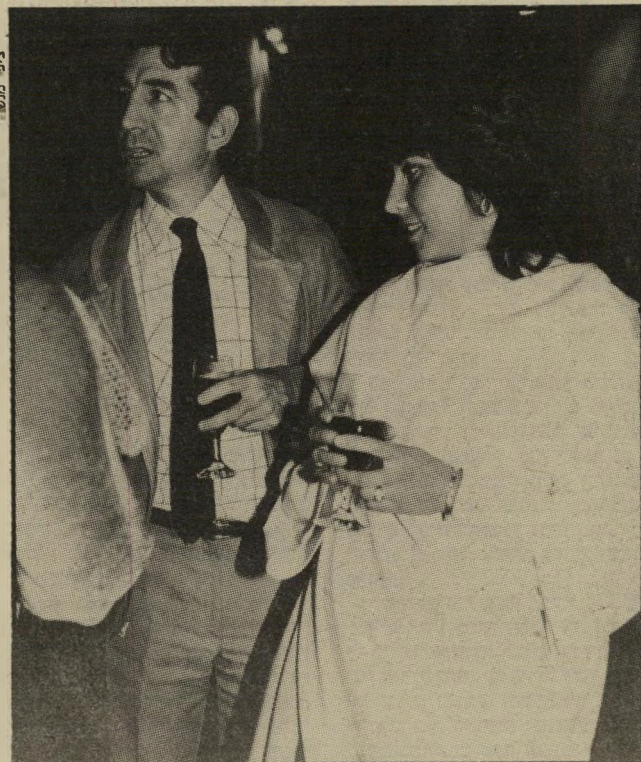
כנועות

מיליון דולר למישפחת אייזנברג אינו סכום מרשים ביותר. אילו היה האב מוכן לערוב לבתו, היתה בעיית הערבות נפתרת מייד. אבל נר אה שאייזנברג מוכן להשלים עם כתו, איתה הוא לא מדבר מאז פרשת אלבין, רק אם תעזוב את בעלה.

מספרת אסתר: הכסף של אבא שלי לא קנה אותי

עד היום, ולא יקנה אותי. אני אעשה הכל בשביל יונתן, אני מאמינה בו ואני אוהבת אותו. אין שום דבר שיכול לשנות את זה.

מעולם לא אהבתי איש לפניו. כל מישפחת זוכיציקי הם שמורת טבע.

מיקי אלבין ואשתו גליה
הוא הרס את חייו

אסתר זוכיציקי (מימין) בפעולת התנדבות
לא עוזבת את הארץ

עוברים כמה חודשים שבהם הוא לא רואה את אשתו. אבל יש מועדים קבועים שבהם הוא וכל בני המישפחה האחרים נמצאים בבית בארץ: יום הכי פורים, ראש השנה וערב פסח.

כשבאה מישפחת אייזנברג לארץ, רכש האב שטח ענק בסביון, שם הקים את ביתו, המשתרע על 3,000 מ"ר. זהו הבית הגדול ביותר בסביון. הוא מורכב מאגפים רבים המיועדים לאורחים, מי שרתיים ובני מישפחה. הבית נבנה כפי אר רב ויש בו חדר יפאני, סלון גדול וסלון קטן, מרתף שבו סאונה, חדר כושר ומסלול באולינג. בדירתו הפריטית של אייזנברג נבנה חדר אמבטיה מיוחד במינו: מתוך האמבטיה אפשר להציץ אל הגינה שמסביב לבית, אבל הנמצא באמבטיה אינו נראה מבחוץ.

מסביב לוויולה המישפחתית בנה אייזנברג בתים מפוארים לכל אחד מילדיו. עד היום מעניק אייזנברג בכל חודש 25 אלף דולר לכל אחד מילדיו, למרות שאלה נישאו והקימו מישפחות. הוא תומך גם באחיו, אדם דתי, המשמש כראשישיבה והוא אב ל-10 ילדים. גם אייזנברג עצמו בא ממשפחה רתית.

בשלב מסוים רכש אייזנברג מטוס פרטי לעסקיו, אך הסתבר לו שהמי נועים היו מרגם מיושן. המטוס היה בתקונים במשך תקופה ארוכה ולכסוף למכור, אך עד אז הספיק אייזנברג לטוס בו לסין ולמצריים.

אוסטרית ואביה יפאני, ונישא לה אחרי שהתגירה וקיבלה את השם לאה. לזוג נולדו שישה ילדים. אלפרד, הבכורה, שהיא אספנית חפצי אמנות ומשוגעת לסוסים. היא חיה בלונדון, נשואה ליש ראל יגאל דיאמנט. במהלך נישואיה היה לה רומאן עם גגן התיזומרת הפיל הרמונית הישראלית. היא נפרדה מבעל, לה, אך הרומאן הסתיים והיא חזרה הבית.

הבת השניה, עדית, היא ציירת המח זיקה בסטודיו ביפו, שהיה ביתו של אורי זוהר. היא נשואה למאיר רוזנפלד, השלישית, אסתר, היא השוכנה מ בין הילדים והרומה ביותר לאביה. הרביעית, אליה, היא בעלת חברת אמירים ליבוא ויצוא תרופות בהר צליה. היא נשואה לדורי הרדי, מהגרס אוניות.

החמישי הוא הבן היחיד ארווין, החי בלונדון. בת הדיקונים היא אמילי, הנשואה להורדין פורמן, מהגרס.

לפני 25 שנה, כשאסתר היתה בת 15, עלתה מישפחת אייזנברג לישראל, ואז שכר אביהם את אליהו בייליס, שהיה מנהל בית ספר גורדון בתל אביב, כדי שילמד כל אחד מילדיו לפי נטייתו.

עד שהגיעה לארץ, גרה מישפחת אייזנברג בטוקיו שביפאן. שם קיבלו הכנות חינוך יפאני, לפיו צריכה האשה להיות כנועה, שקטה, מנומסת ואם מישפחה.

המיליארדר שאול אייזנברג

צביקה שרעבי

למרות שהוא מתגורר מאלכוהול ומיגירות, סבל אייזנברג בליבו ועבר לאחרונה ניתוח לביטוח בלונדון, שם עשו לו ארבעה מעקפים. גם הניתוח המסובך והתקופה הארוכה שבה שהה במיטה לא הצליחו לגשר בין האב בתו, ושאול אייזנברג לא הסכים לסלוח לאסתר ולהשלים עימה.

קללות בבית-חולים

גאל דיאמנט, הבעל של אלפרדה הבכורה, הוא שהכיר לאסתר את יונתן וזוכי ציפי. החתונה שלהם נערכה, כמו החתונה של שאר-הבנות, במלון הילטון תל-אביב, ואורחת הכבוד היתה גולדה מאיר, שהיתה אז ראש הממשלה.

כבר בתחילת הנישואין החליטה אסתר למרוח באביה. יונתן היה קצין בצבא-קבע, והווג התגורר בדירה שכרה בת שני חדרים בתל-אביב, במקום בוויולה המפוארת בסביון.

רק בגיל 23 השתחרר יונתן מהצבא והלך לעבוד עם חתנו. הוא שימש בתחילה כמנהל-חשבונות, ועלה במשך השנים למעלה בסולם.

אסתר עצמה שירתה בצבא בבית-החולים תל-השומר במחלקה הגריאטרית.

לאסתר וליונתן נולדו שלושה ילדים. אסתר לא ילדה את ילדיה בחדר פרטי ויקר בבית-חולים פרטי, אלא הלידה כללה באופן הפגנתי בבית-החולים רג'אני ביפו. באחת הלידות שכבה

יונתן ואמר מילה רעה על אשתו. אסתר ידועה כאשה נאיבית במיוחד, ומאמינה לכל מה שאומרים לה. היא אמה טובה לילדיה, ולמרות שיש לה צוות של מטפלות, היא מטפלת בילדים בעצמה ועושה עבודות בית שונות. עד היום אנשים לא מבינים מה היו מהות הקשרים בין יונתן וזוכי ציפי לבין מיכאל ("מיקי") אלבין. השניים היו חברים מילדות ונעשו גם שותפים לעסקים. במשך תקופה ארוכה היו השניים שותפים גם עם אייזנברג עצמו בעסקים שונים עד שחל קרע. השניים עזבו את אימפריית אייזנברג ופנו לעסקים פרטיים משלהם. כשהם עוזבים גם את המישרדים בבית-אסיה ועובדים למישרדים אחרים בבית-אליהו. אז הפסיק אייזנברג לדבר עם אסתר, בתו.

אסתר היתה אורחת קבועה במישי רדים ודאגה תמיד לאינטרסים של בעלה.

סוס אהוב

לבין נעצר, כשחזר ארצה לחקירה ממשטרית מחפשה שבילה עם משפחתו בלונדון. כאותם ימים, לגמרי במיקרה, נסע יונתן וזוכי ציפי בענייני עסקים למדינת דרום-קליפורניה שבארצות-הברית. אלבין התאכזר. אסתר היתה היחידה מבני משפחת אייזנברג שבה להלוויה, והיא לא ידעה שהספור של אלבין יהרוס גם את חייה. יונתן, כששמע מה קרה לשותפו,

אסתר וזוכי ציפי (משמאל) יוצאת מהבית עם פרקליטה, וגאל ארנון מיליון אחד או שניים?

שאול ולאח אייזנברג 25 אלף דולר לחודש מאבא

אינו מוכן לוותר כדי להשלים. כמה שאלות נותרו פתוחות: האם תוכל אסתר לנסוע ולבקר את בעלה בניו-יורק? אם תיסע, האם תשוב לארץ, או שתוותר על סכום הערכות הפני-טסטי לקופת מדינת-ישראל? וכמובן: האם תשלים אי-פעם עם אביה?

כשרב מיוחד מנהל את הטקס. גם עם אמה לא מרבת אסתר כבר שנתיים, משום שגם היא הביעה התנגדות ליונתן. בעלה, נראה שהאבא ניסה לעשות הכל כדי להפריד בין אסתר לבעלה, אבל נראה שהאב והבת מאור דומים בעקשנותם, ואיש מהם

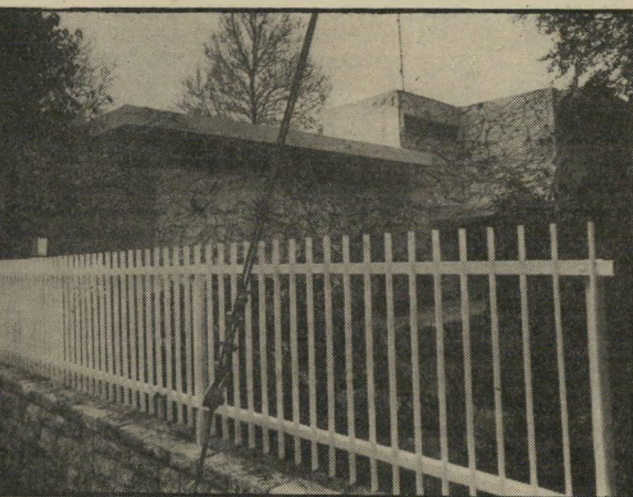
הם. היא נכנסה יותר ויותר לדיכאון בגלל הפרידה הממושכת מבעלה. היא חוב ונראתה, לכן, פחות ופחות באי-רוצים הקשורים באירגונים התנדבותיים שבהם היא פעילה. היא גם נראתה פחות ופחות רוכבת על סוסה האהוב. היא, שהיתה נוסעת לכמה ימים לטיפול שניניים בלונדון, נשארה מי קורקט. היא שמעולם לא ידעה מחי רגש של שום מוצר, שכללה, כשאביה היה יוצא לעבודה היתה מקבלת 500 דולר לביזבוז, לא יכלה לעזוב את האי-רצון.

אחד הבילויים היחידים והאהובים על אסתר היה ארוחה במסעדה סוקי-יאקי היפאנית בתל-אביב. מדי פעם היתה נראית בקניון ברמת-גן. מסתבר שמישפחת זוכי ציפי, ביחד עם מישי פחת פרופר, הקימו רשת חנויות צריכתית לתיקוני נעליים. אסתר לקחה על עצמה את יחסי-הציבור של המקום והשקיעה את עצמה בעבודה. הימים הקשים ביותר לאסתר היו החגים. לפני הריב עם אביה נהגה אסתר, כמו על יתר בני-אייזנברג, לבלות בבית הוריה. את ליל-הסדר היתה כל המישיפחה הגדולה חוגגת ביחד, באולם ענק שבווילה בסביון, שם היו מסודרים שולחנות עגולים, אחד לכל משפחה. הכל היה מסודר בסדר יפאני מופתי,

יונתן וזוכי ציפי אחבת חייו

החליט שלא לחזור לארץ. הוא עבר לגור במלון ריגנסי בשרות-פארק בניו-יורק, ושילם 150 דולר ליום. עד חודש יולי האחרון היתה אסתר נוסעת שבועיים בחודש לביקור אצל בעלה. כשגילתה המישיפחה שיונתן אינו מתכוון לחזור ארצה ולהתייצב לחקירה, ניסתה אמצעי לחץ: דרכונה של אסתר נלקח ממנה והיא לא הורשתה לצאת מן הארץ לבקר את בעלה. כשהיה ברור לו שהוא אינו עומד לחזור לארץ, עזב יונתן את המלון ושכר דירה בשרות-פארק במנהטן. הוא מתעסק שם בנכסי רלאינידי ובהשקעות סיכון. בגלל הקשרים המסועפים שלו הוא מצליח לעשות עסקים טובים. אבל בארץ משיכה אסתר לקבל את התמיכה החודשית של אביה בסך 25 אלף דולר. אסתר נשארה בארץ עם הילדים, כשהם טסים מדי פעם לבקר את אביה

בית מישפחת זוכי ציפי בכפר-שמריהו דירה במנהאטן

**עדנה פינדרו מדווחת מכסטיבל הסרטים בברלין:
היפאנים חשכו את זוועות המלחמה של עצמם.
הרוסים גרבו את הפרטים הגדולים בזכות
סרטיהם הישנים שהותרו להצגה רק עכשיו**

אלימות יפאנית, וודקה רוסית

שקנה כרטיסים, כמה סרטים בעלי ייחוד פוליטי מסויים מאוד, ובמיוחד הוזהב בפרס הגדול, דביהוב, סרטו של גלב פאנפילוב תמה (הנושא).

הסרט, שנאסר להצגה מייד עם סיום צילומיו, בסתיו 1979, מספר על סופר ידוע, שאיבד קשר ממשי עם סביבתו, עם קוראיו ועם המציאות, ומקור השראתו יבש, הוא יוצא לחופשה עם ידיד, סופר גם הוא, למחוז בערבות רוסיה הלבנה, כדי למצוא גאולה לירי כשהעט שלו, ומגלה דמות רומאנטית של מדריכת ייורים, הסוחפת אותו בסערת הלוקליפאטוריות שלה ובסרי פורים אקסוטיים על דמות של סופר מקומי שצמח מתרבות העוני והיה למשורר העם. בעוד הוא מתאהב באי תה מדריכה, הוא נקלע לסצינת פרידה קורעת לב של מידה, סופר גם הוא, המודיע לה שהוא עוזב את אמה רוסיה אחת ולתמיד, כי מאס בשיטה כולה, וכי החליט להגר לישראל.

מיותר להסביר מדוע נאסר הסרט להצגה בשעתו (ראה במסגרת: ראיון עם הכימאי). גם היום ישנם רבים, ביניהם יבגני יבטושנקו, המעדיפים

שחקנית דאן מורו בהצגת הסרט "הנמ" של דאן פייר מוקי בן לויה רומנטי

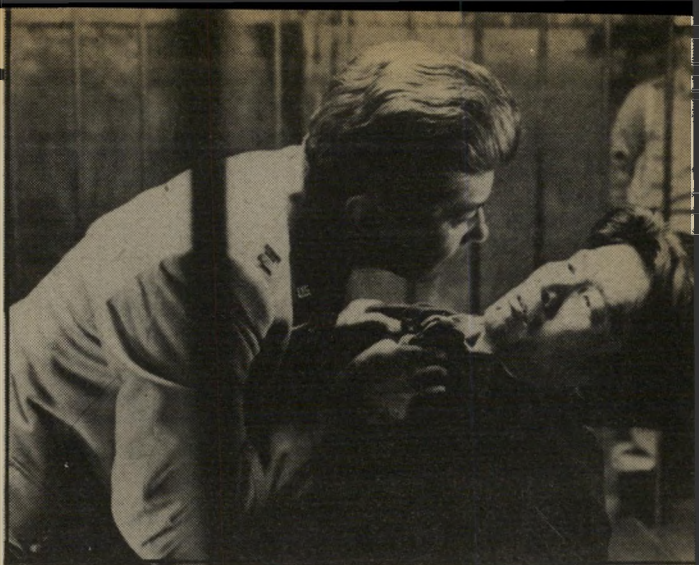
שחקנית אן ברושה בבכורת סרטו של קלוד שאברול, "מסכות" צהלת הפסטיבל הראשון

תיים, ותיקוה אדירה ששלום ממשי יביא בעקבותיו גם שלום רישמי? הוודקה, שהובאה במיוחד ממוסקבה, ניגרה על ראשי חברי צוות ה שופטים, ובמיוחד על נשיאם, השחקן קלאוס מריה בראנדאוור, שהיה האי שיות הדומיננטית ביותר מן המערב.

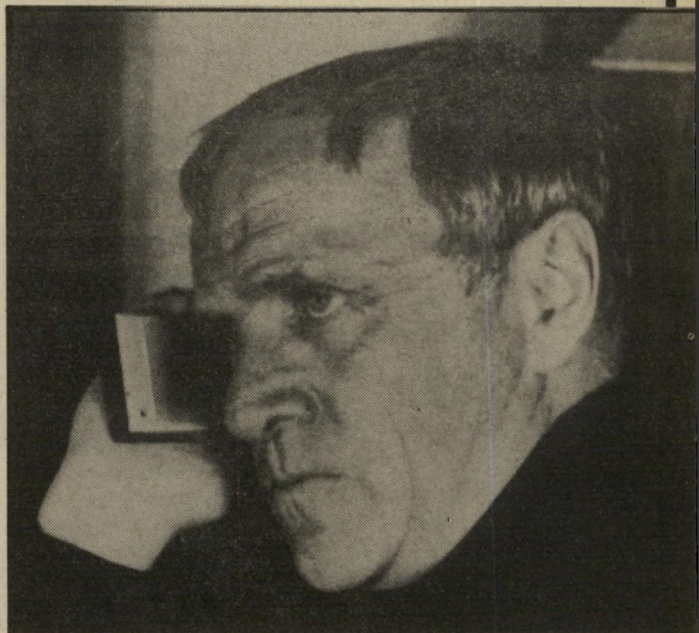
בינתיים ראו 1700 עיתונאים, פלוס אנשי מיקצוע, סטודנטים וסתם קהל

קלאוס מריה בראנדאוור משחק בליאוד במסכת הסתיחה של הפסטיבל פול ניומן לא בא - בראנדאוור בא

קצין אמריקאי חוקר רופא יפאני ב"הים והרעל" חודאה ראשונה

מיכאל אולינוב בסרטו של פאנפילוב "הנושא" פרס ראשון

החוקיים משחקים טוב יותר? אלם קלימוכ, העומד היום בראש איגוד ה כימאים והתעשייה הקולנועית בכרית המועצות, לחץ את ידיו של ג'ק ואי לנטי, לשעבר יועץ הבית הלבן והיום נשיא איגוד חברות הסרטים האמרי קאיות הגדולות.

ולא רק פעם אחת ולא במיקרה. השניים חזרו על הטקס לפני המצלמות ועל הבימה, משהוענק להם עיטור מיוחד של העיר ברלין, כשמנהל הפסטיבל, מוריץ דה האדלן, עשה את הכותרת שלו, ולא חשוב כלל על איוו רמה עמדו הסרטים עצמם. האמנות פיתנה מקומה לפוליטיקה והאיכות לתיקוה.

מי צריך סרטים כשיש נבואות ורר דות על העתיד ועל העידן החדש של רילול אטומי ופתיחת סכרים תרבר

אומרים שברלין היא העיר הפו ליטית ביותר בעולם, ואומרים שהקולנוע הוא אריהעולם. אם כך, הרי מה שראתה ברלין בפסטיבל הסרטים ה-37 שלה, השנה, היה נבואת כל חלומותיה הנואשים של עיר חצויה בליבה: המערב פתח את זרועותיו לר ווחה וחיבק את המזרח, ואף נשק לו בפרסים ובעיטורי כבוד.

הדוב הרוסי ריענן כאן את מעילי הפרווה אשר נחו בקירור — אותם סרטים שהיו אסורים במשך שנים רבות כליכך עד שאיש לא זכר כלל את הסיבה לאותם אסורים ויצא בצעדי מחול ניצחון לצלילי ה"גלאנסוסט", מילת הקסם שפירושה ברוסית "הפש רה".

אמנם רגן וגורבצ'וב לא היו כאן, אבל מי צריך את הפוליטיקאים, כש

עם ישראל חי - בגולה

כשישבתי במספרה, בין סילסול לצביעה, קצת השתעממתי והתחלתי לדפדף בעיתון נשים גרמני. לקראת גרמנית אני לא יודעת, אבל את התמונות אני דווקא מכינה לא רע. וככה אני מדפדפת לי ומביטה בפנים של גרמנים שמנים ובתמונות צבע של נקניקיות וכרוב חמוץ, וגם כמה תמונות נופך מרהיבות מהארץ ההיא, ופיתאום, ממש באמצע העיתון, על שני עמודים, עומדת לה גברת אחת חשופת שרירים בגודל טיבעי, מחייכת אליי, ועל הצוואר שלה שרשרת רקה שעליה — לא תאמינו — תלוי "חי" גדול ומוזהב.

נו, זה כבר עניין אותי עד כדי כך שיצאתי לחיפושים אחרי קוראי גרמנית, שיקראו למעני ויתרגמו לי מה כתוב על ה"חי" הזה ועל מה שמסתתרו.

מה שהסתבר זה שהגברת מלאת האברים היא תלמי מישאל. היא בת 18, ילידת רוסיה שעלתה לישראל, ואחר כך משום-מה עברה ביחד עם אמה לגור בעיר אכן אשר בגרמניה. כרגע היא לומדת לבחינות בגרות ישראליות, בעזרת הקונסוליה הישראלית, וברגע שהיא תשלים את הבחינות היא תחזור ארצה, כדי להינשא כאן לאהבת-חייה, איגור, שהוא מהנדס-מכונות וחי בתל-אביב בציפה לאהובתו כי תבוא.

איגור, לפי דיריבי תמי, הוא חסילב, עדין, ספורטאי, בלונדי בעל עיניים כחולות כהות. ולפי הבטחתו, מייד לאחר החתונה, הוא יעשה לה שלושה ילדים קטנים.

בינתיים, שם באכן הרחוקה, עובדת תמי במיזוגן של שושנת הזהב ומשרתת את הלקוחות בשש שפות: רוסית, אנגלית, עברית, פולנית וגרמנית.

כבר לא עושים עניין יחד

את התוכנית הראשונה של כניסה חופשית, שעסקה בענייני גירושין, הנחה השרון הפופורי לארי גבי גזית. בין הקהל הגדול שישב באולם החאן בירושלים ישבה גם אשתו של גזית, בומי.

גבי גזית

אפשר גם באופן אלגנטי

והקשיבה לדברים שנאמרו מפי גרושים וגרושות וגם מפי עורכי-דין.

עורכי-דין זורח רונזבלום, אחיו של העי- תונאי אדם ברך, סיפר שלמרות איך שזה נראה, אפשר, אם רוצים, להתגרש יפה ובאלגאני טיות ובלי השמצות הרדיות ובלי סבל רב. לא עברו כמה חודשים, והנה נזקק הווג הצעיר

תמי מתל-אביב בפעולה
מתגעגעת בשש שפות

דפנה ארמוני: אהבה חדשה

הפנים שלהם, שהיו עסוקים האחד בשני כל-כך קרוב, עד שהם הסתירו את עצמם מאחרים, ורק ליחששו והתנשקו וחייכו חיוכים גדולים. ואתם דאגתם לדפנה? הא?

הרומן הארוך מאוד בין דפנה ארמוני ושלום חנוך נגמר בפעם ה-340, אבל נראה שהפעם זה באמת סופי. החברים של דפנה היפה היו נכנסים ללחץ בכל פעם שהרומאן הארוך הזה היה נגמר, ומייד היו כולם מתחילים לראווג לדפנה, כדי שלא תסכול ולא תהיה עצובה ולא תתייסר, כי כולם ידעו כמה חזק דפנה אוהבת את שלום וכמה קשה לה בלעדיו.

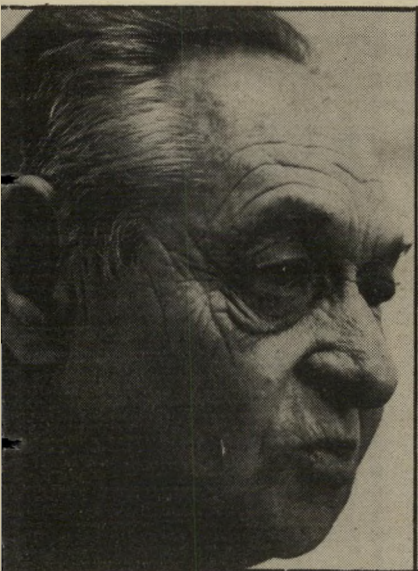
אני, באופן אישי, אף פעם לא הבנתי את הדאגה הזאת. היה ברור לי לגמרי שלדפנה יהיה רומאן חדש בדיוק חמש רקות אחרי שיסתים הרומאן הקודם. כי דפנה, מלבד היותה זמרת טובה ויפהפיה אמיתית, היא גם נחמדה וצחקנית ואוהבת חיים טובים.

נו, אז מי צדק — החברים שלה או אני? כמובן. עוד לא נרגעו הרי הדאגה של החברים. ודפנה כבר מאוהבת מעל לאוזניים, ואת זה אפשר לראות מגודל חיוכה. נושא האהבה הוא גיל רונזבל, גיטריסט בן 21. ראיתי אותם בשבוע שעבר מבליים במועדון, והיה קשה לי לראות את

לשרותיו הטובים של עורכי-דין, רונזבלום. והוא, עורכי-דין, עמר בריבורו. הוא סידר את הגירושין בין כומי לגבי בצורה שקטה, אלגאנטית ומהירה. לכוני (ששמה האמיתי הוא ברבום) יהיה יותר זמן לבלות במיסעדה הסינית שאותה היא מנהלת, ולגבי יהיה יותר זמן לבלות בביתו היפה, המשקיף על הים. ולעשות עניין ברדיו, ובנוסף לכך לחזור לטלוויזיה בתוכנית גדולה שתשודר בקרוב.

רונזשטיין, רזי שיטין ופייר בלונשר

רם רזי-שיטין, אחיו של עורכי-דין המנוח אמנון רונזשטיין, אשר נפטר לפני שלושה חודשים, וכן בנו של רם, רב רונזשטיין, שהחליף את שמו בזמן האחרון ל... פייר

רם רזי-שיטין

רק צער, והפסד, והוצאה כספית

בלונשר, מרגישים מקופחים מאוד מאז נפתחה צוואתו של רונזשטיין והסתבר שהאח העשיר לא זכר כלל את אחיו העני ואת בנו של אחיו, אשר בתקופה מסוימת כמעט אומץ על-ידי אמנון רונזשטיין.

אז חודשים הם הרגישו ריגשי-קפוח, ואחרי חודשים הם התחילו לפעול. מהצוואה הסתבר, שבין הרכוש שהיה לאמנון רונזשטיין היו גם אי-אלה מיגרשים בהר-כנען. רם רזי-שיטין זכר שהמיגרשים האלו היו שייכים לאביהם, והוא גם זכר שמעולם לא חתם על איזשהו מיסמך המעביר את המיגרשים לאחיו. רם רזי-שיטין החליט לערער על הצוואה של אחיו, ויצא לחפש עורך-דין שייצג אותו. חיפש, חיפש, חיפש, אבל לא מצא אף אחד שיסכים לייצג אותו בלי מיקרמה גדולה על החשבון.

רם הוא לא במצב של לתת מיקדמות, ולכן כל העניין נפל כנראה. מצד שני, בנו של רם, אותו רב-פייר, החליט גם הוא לתבוע חלק מהירושה. גם לו לא היה כסף לעורך-דין, והוא סידר כך שיפוע בעצמו בבית-המשפט.

המישפט התקיים, רב-פייר הפסיד, ועכשיו הוא חייב לבית-המשפט סכום של 100 שקלים כהוצאות.

יש בני-אדם שבשבים צוואות של קרובי-מישפה הם רק צער והפסד והוצאה כספית. אגב, מישרר עורכי-דין הגדול, שהיה בבעלותו של אמנון רונזשטיין, נסגר זמן קצר אחרי מותו.

דפנה ארמוני עם גיל רונזבל
קשה לראות את הפנים שלהם

האטרקציה של המתגרשים

אברהם גולן
עכשיו עם עורכת דין

אוריאל רייכמן
קודם עם גינקולוגית

חיים רסנאי
עכשיו עם פרקליטה

קצת, וכך נודע לי שהד"ר הגרוש נשא לא מומן את דנה הגרושה, ומאז הם נשואים. היתה גם סגנון ציב חרותה הראל, שחיה בנפרד מבעלה, וגם הכיפר המישטרי שלה עשה רעשים מדי פעם. כיפר אחר שלא חדל לטרטר היה של הד"ר מוזי דוליצקי, הרווק המבוקש ביותר של בית החולים שיבא, שהשמועות אומרות שבקיץ האחרון עמד להינשא, והחתונה בוטלה יומיים לפני החופה.

כשאירגנה רדורה את מסיבת ההפתעה לאבי רהם, היא חשבה איזו אטרקציה להביא. חשבה על רקדנית-בטן, חשבה על ליצן, חשבה על זמרת או זמר. בסוף היא החליטה שבחברה הזאת האטרקציה הכי גדולה תהיה להביא למסיבה זוג נשוי שמעולם לא התגרש. היא הזמינה את השופט חיים אילת ואת אשתו מזה 25 שנים לאה. כל המסיבה הסתכלה על הזוג הזה בתרומה ופה ושם גם אמרו עליהם מאחורי הגב: "ארא, איך זה יכול להיות?"

עורכת-הדין הגרושה והיפה רדורה רפפורט חיה מזה שנתיים וחצי עם הגינקולוג הגרוש אברהם גולן, האחראי על חר-לדיה בבית-החולים אסף-הרופא. יומיים לפני יום-הולדתו ה-40 יזמה רדורה מריבה סוערת, אך סיימה אותה בארוחת-ערב אינטימית במסעדה. הם אכלו ושתו וריכרו, וכשהגיע הזמן למנה האחרונה, אמרה רדורה שכדאי לאכול את המנה האחרונה בבית. כל אחד מהם לקח את המכונה שלו ושניהם נסעו הביתה. ושם, כמו תמיד בימי ההולדת, כבר חיכו כל החברים ושרו לו "הפי כרסר" וכו'.

כולם אמרו "מזל טוב" וגם נשמע "ואיך היה", ואחר-כך שמו מוסיקה אבל בכל חמש רקות גשמע מבעד למוסיקה טירטור של ביפר אחר. כל-כך הרבה ביפרים עוד לא ראיתי ביחד.

חיים אילת
25 שנה בלי גירושין

במסיבה, והחלטתי לחקור למה הם לא מורידים את המכשירים האיומים האלה לפחות כשהם משוחחים.

היו שם פרופסור אורי ונירה רייכמן, הוא דיקן הפקולטה למישפטים בתל-אביב, שהיה נשוי בעבר לגינקולוגית אמריקאית. נירה היפה היתה אשתו הראשונה של עורך-הדין עדי בראונר, שנשא אחר-כך אשה שניה, שנרצחה עליידי מזכירתו על בראונר.

נושא אחר של ביפר היה הד"ר יוסי לסינג, גינקולוג גרוש, שנשא מחשש לנורית. גם הד"ר עמוס בר היה שם והחזיק ביפר. ד"ר בר התגרש מאשתו המורה, אחרי שזו התאהבה

נסף קטן

ביום חמישי בשבוע שעבר בא הקץ על מישפטי גירושין ארוך ומסוכן בין המיליונר יוסף דורוצ'נסקי ואשתו פאני.

הסיפור שלהם התחיל באהבה גדולה ובגירושואין לפני יותר מ-30 שנה. נולדו שני ילדים, והבעל עושה חיל גדול בעסקים, בעיקר בעיסקי צילום, וסידר לעצמו הון מאוד רציני. עסקיו הגדולים התחילו כברלין, אבל מאוחר יותר הסתעפו לכל חלקי עולם. במשך הזמן הוא קנה לעצמו ולמשפחתו וילה ענקית על חמישה דונם בסביון, עם בריכה, ועוד בית לגמרי לא רע בהרצליה-פיתוח, ובמשך הזמן בילתה המישפחה יותר ויותר זמן בארץ, כשהבעל והאב, כמו תמיד, מרבה בנסיעות לחו"ל בענייני עסקיו.

כשחזר יוסף דורוצ'נסקי מאחת הנסיעות שלו, הוא גילה שהווילה בסביון התרוקנה לגמרי. כל תכולת הבית — רהיטים, שטיחים, חפצי-אמנות וכל השאר — נעלמו כלא היו. וגם 600 אלף דולר נעלמו מחשבון-הבנק.

המיליונר מייד חשב על פריצה וגניבה, אבל מה שהסתבר שהסיבה היא דווקא אהבה. אשתו פאני התאהבה לה בכחור גרמני, הצעיר ממנה ב-10 שנים, ופשוט עזבה את הבית בסביון, יחד עם החפצים שאליהם היתה קשורה, לטובת הבחור.

דורוצ'נסקי רתח מזעם. זה שאשתו עזבה אותו — זה היה קשה, זה שהיא סילקה את כל תכולת הבית — זה היה מעליב, אבל זה שהיא ברחה עם גרמני — זה שבר אותו לגמרי.

הוא רצה להתגרש מייד, אבל כשארם הוא מיליונר ואשתו יודעת שהוא מיליונר, זה לא כל-כך פשוט. האשה תבעה לעצמה חצי מרכושן. דורוצ'נסקי פנה אל עורך-הדין מנחם פרנקל, ואמר לו שייצא למלחמות, ולא חשוב כמה המלחמות האלה יעלו לו. הוא לא יכול היה לסבול, כפליט-שוואה, שאשתו וכספו יעברו לגרמני.

המישפטים נמשכו ארבע שנים. בחצי הרכוש היא לא זכתה, אבל 400 אלף דולר היא קיבלה ואם נוסף את הסכום הצנוע הזה לתכולת הרידה שנעלמה, בערך של 250 אלף דולר, והשביר הבנק שנעלם גם הוא, בסך 600 אלף דולר, הרי שברור לכולם שעניה מאוד היא לא תהיה עם המחזר החרוש.

הבו של 007 מתחמם

לפני כחודשיים הגיע אלינו ג'ייסון קונרי, בנו של ה-007 שון קונרי ואשתו הראשונה דיאנה צ'לנטו. הג'ייסון הזה כבר הופיע באנגליה בסדרת טלוויזיה ארוכה של רובין הוד,

ג'ייסון קונרי
עם החבר באילת

ותוך זמן קצר הפך להיות אחד הגברים המבוקשים ביותר בין הצעירות בממלכת הוד-מלכותה.

כשהגיע אלינו, כדי לשחק את תפקיד האיכר בהחתול במפייס, נעמדו המוני צעירות ישראליות יפות על האצבעות, כדי להציץ על החתן תוצרת-חוץ ולנסות להתקרב אליו. אבל ג'ייסון שיחק את תפקיד הסטאר, ונסגר

במזל 3

למרות כל הצרות בעיסקי השוקולדה של עלית וחילופי המנכ"לים ושאר תפקידים, הנה, בכל זאת יש משהו מתוק מאוד בעניין המתוק, או יותר נכון המתוקה הזאת: שמה דנה, והיא נולדה בשלושה בחודש השלישי (מרס), בדיוק בשעה 3 אחרי חצות, לפרחי ודוד מוזשביין. מעניין אותי אם פרחי קיבלה רק פרחים לכבוד הלידה, או שמישהו שכח והביא לה שוקולדים.

סרחי מוזשביין
שוקולדים!

דורגלן שוורץ (שני מימין) בקבוצת הנערים
הודעתי לצבא שלשיריון אני לא הולך!

שוורץ (בגרמנית: "שחור") אינו מבין מדוע הרביקו לו את תואר זה שחקן האפור. "אני לא שחקן אפור. אני משחק בשכל, מוסר מסירות יפות. האמת שאני לא חולה-פירסום, והרבה פעמים מתחמק מהטלוויזיה ומהעיתונות."

בעונה הזו, שבה בית"ר ירושלים שומרת על המקום הראשון ובכל שבוע מתקרבת יותר ויותר לאלופות, הבקיע שוורץ רק גול אחד. אבל זה היה גול חשוב, שהביא לקבוצה עוד שלוש נקודות, וזה מה שקובע, הוא אומר.

הוא גר בדירה שכורה, קרוב להוריו. אוהב חיים שקטים, "שאף אחד לא יפריע לי ויכנס לחיים שלי". בשעות הפנאי רואה סרטים בווידיאו. בעיקר סרטים של סילווסטר סטאלונה. לא קורא כל מילה במדוריה-הספורט, ומקפיד להישאר אותו יעקב שוורץ שהיה פעם — ילד טוב ירושלים. הוא נוהג במכונית מודל '85, מתלבש בכגרים ספורטיביים, יקרים. מאמין שמי שמביא קהל למיגרש, ממלא את כלום פילד ואת קופת-הקבוצה, זכאי לקבל משכורת הגבוהה פי ארבעה או חמישה מהמשכורת הממוצעת במשק. שוורץ מודה כי הוא לא גרל על דור המנוחה ותנועת החרות, ויכול לשחק בכל קבוצת דורגל — הפועל, מכבי,

את העניין מהר ומוקדם בחיים. "למדתי שאני צריך לדעת להסתדר לבד. אם אין אני לי, מי לי."

הצעיר מירושלים נשלח לקורס טכנים, ומשם לדרוס-הארץ. מרי יום היה מגיע לאימון וחוזר חזרה לבסיס. דוביד שווייצר, שאימן באותה תקופה את בית"ר ירושלים, ביקש שיביאו אליו את החוזר שבגלל כדורגל מוכן לבלות בכלא צבאי. "זה", הוא אמר, "יהיה שחקן מצויין."

שוורץ אכן לא איכזב. מאז הוא משחק בהרכב הפותח של הקבוצה המובילה בליגה הלאומית.

שוורץ (22) מכונה "השחקן האפור של בית"ר ירושלים", אחד כזה שעובר קשה על המיגרש, מין פועל שחור. הוא מוסר כדורים, מבשל שערים ורק 90 דקות ללא הפסק על המיגרש הירוק.

בגיל 11 הצטרף הילד משכונת שמואל הנביא לבית"ר ירושלים. בג' שם, בשלג ובקור הוא עשה את דרכו שלוש פעמים בשבוע לאימונים. הונח את לימודיו, את חבריו ועשה רק דבר אחד: כדורגל.

הוא גמר 11 שנות-לימוד, ומאז השקיע את כוחו ומירצו באימונים מפריים.

כיום אין לי חברה, הוא מספר. לא ירצה הרבה לבלות. בדרך-כלל יושב בבית, שומע מוסיקה. שירים עבריים.

דורגלן שוורץ מאמן נערי-שכונת דוביד שווייצר אמר: תביאו אותו אליי

דורגלן שוורץ במטבח
— בדירה שכורה

בית"ר. כמו כל שחקני-הדורגל, גם הוא מאמין באמונות טפלות, ומקפיד לעלות על המיגרש. גם באימונים, רק בגל ימין.

"אצלי הכל בא לאט. הפירסומה לא עושה לי שום דבר. למרתי לחיות בצל הכוכבים ולדעת שאני יכול להזכיר מה שיש לי רק על המיגרש."

והוא אכן מוכיח.

דורגלן שוורץ מאזין למוסיקה
כלי חברה —

דורגלן שווייצר הוא המודל. שוורץ יודע שליד שחקנים כמו אוהנה ומלמיליאן קשה להתבלט. הוא אינו וירטואוז, לא שחקן של עיתונות, קהל ופירסום. הוא עושה את עבודתו בקישור, ונחשב כנכס לקבוצתו. מאמינים אומרים שניתן בראיית-מישחק נדירה, בכושר גופני מעולה וביכולת מישחק טובה.

אוכל רק מה שמותר. הגוף שלי זה המיקצוץ שלי, והוא חשוב לי מאוד. חוץ מכדורגל, הוא גם מתעניין בט' ניס ובכדורסל.

סדריומו קבוע. קם מאוחר, הולך לאימון, ואחר כך שלוש פעמים בשבוע הוא מאמן את ילדי שכונת שמואל הנביא. שאיפתו להמשיך לשחק עוד 12 שנה לפחות, ואחר-כך להיות מאמן

רונית אנטל

חור ברשת

7 חודשים בכלא

בגלל הכדור גל

למכסיקו ואת ההטבות שלאחריה. התגייסו לצה"ל. לשחקנים הבולטים בנבחרת, כמו אלי אוהנה, מוטי איווניר ובני גינצבורג, ראגו המנהלים לשרות צבאי קל וקרוב לבית.

שוורץ הכיין והצנוע, שגם לא התבלט כל-כך בנבחרת, נאלץ להגיע לבקורם כמו כל חייל אחר במדינה: לבד ובלי פרוטקציות. אבל לא שוורץ ישבר. הצבא הוריע לצעיר כי הוא שובץ לחיל-השיריון. שוורץ הוריע: לא. "סירבתי לעלות על האוטובוס

"במקום לנסוע לאקפולקו, נסעתי לבקורם. ואז התחילו הצרות."

יעקב שוורץ, שחקן בית"ר ירד שלי, בילה שיבעה חודשים בכלא הצבאי. כי לא רצה ללכת לשיריון. ולמה לא רצה שיריון? כי רציתי לשרת קרוב לבית, כדי שאוכל להתאמן כל יום."

כשחזרה נבחרת הנוער מטורניר הנוער לפני ארבע שנים, התגייסו שחקניה לצבא. הנערים שהפסידו לנבחרת האוסטרלית — ברקה 80: קיבלו גול — הפסידו את הנסיעה

דורגלן שוורץ במיגרש
לא חיפשתי לברוח מהצבא

דורגלן שוורץ ליד מכוניתו
לא חולה-פירסום

והכניסו אותי למעצר לשבוע ימים, הוא מספר.

כשיצא מהמעצר, סירב פעם נוספת ללכת לשיריון, ואז נשלח בפעם הראשונה לכלא צבאי, ל-26 יום. יצאתי מהכלא, וסירבתי פעם נוספת ללכת לשיריון. הפעם שלחו אותי לכלא ל-14 יום.

עשיתי שם התעמלות, שכיבות סמיכה, וראגתי כל הזמן לשמור על כושר. לא רציתי להוריד פרופיל, כי לא רציתי שזה יפריע לי בעתיד, באד רחות. אבל מצד שני לא הסכמתי ללכת לשיריון. לא הסכמתי לשרת ר חוק ממיגרש-האימונים ומהכדורגל. הוא יצא מהכלא וערק מן הצבא ל-17 יום. כעבור שבועיים הסגיר את עצמו ונשלח לכלא בפעם השלישית. הפעם ל-14 יום.

יצאתי, ושוב הודעתי לצבא שאני לשיריון לא הולך. אני רוצה לשחק כדורגל. זה הדבר הכי חשוב שיש לי בחיים."

בפעם הרביעית הוא נשלח לכלא לחדש ימים. לא חיפשתי לברוח מה צבא, הוא מספר. רציתי שיירדו ממני שיכניו שאני בשביל הכדורגל מוכן לעשות הכל.

דורגלן הוא מישחק אכזרי. כשלא מתאמנים, מאבדים את הכושר הגופני, וכשמאבדים את הכושר מפסידים את המקום בהרכב הקבוצה. שוורץ למד

בבדיקה של MONDE SELECTION, המרכז הבינלאומי לבדיקת איכויות בבריסל, זכתה BROADWAY 80 במדליית זהב לשנת 1985 על איכותה המעולה.

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

העולם הזה

בת המיליארדר

אייזנברג

לוחמת באביה:

היליון

דולר

עבור

אהבה

המומחה קובע: זה לא יכול להיות!

אורגזמה לאשה אצל הרופא!

אסתר
זוכוביץקי